

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Pecinovsky_Josef-02_Posvatna_larva.pdb

PDB Name: J. Pecinovský-2 Posvatna larva
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.8.2008
Modification Date: 5.8.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Josef Pecinovský
POSVÁTNÁ LARVA

1. kapitola

Princezna Zwen se narodila v jedné z těch šťastných nocí, kdy je temná obloha prosvícena tisíci ohnivých chvostů a kdy se noc mění v den a den v noc; kdy lid opouští své mělké nory, slepené chatrče, výstavné domy i skvostné paláce a zaplňuje ulice a prostranství, aby přivítal posly boží; kdy se všudypřítomní gardisté stahují do svých kasáren a jedenkrát v roce přenechávají město jásajícímu davu. Té noci se víra v šťastnou budoucnost, běžně podněcovaná všemi prostředky, stává tou nejjasnější vizí a nepochybuje o ní snad už vůbec nikdo. Taková noc je branou otvírající se do radostných zítřků, předzvěstí jara nastávajícího po kruté zimě, fenoménem, o nějž se opírá autorita jediného vládce a pomáhá mu upevňovat moc.

Princezna Zwen byla obyčejným děvčátkem, ale nevěděla o tom. Křičela právě jako tisíce jiných dětí, které se v témže městě narodily téže noci, ale ten úchvatný němý ohňostroj na obloze se odehrával jen a jen na počest princezny, i když každá matka věřila, že padající šípy přinesou štěstí i jejímu drobečkovi.

Pouze někteří lidé měli jiné starosti. Králův astrolog, šedivý Stremling, kdysi dávno upadnuvší pro nepříznivé prognózy v nemilost a denně se třesoucí strachem v očekávání, že se otevrou dveře jeho malé komůrky a dovnitř vstoupí četa gardistů, si mohl konečně oddechnout. V posledních devíti měsících téměř nespál a modlil se ke svému bohu, aby porodní bolesti byly seslány na královnu právě této noci. Stalo se. Nikdo pochopitelně nevěděl, že se mu za pomoci alchymisty Krupaje podařilo propašovat do královnina pokoje dvě zrnka gynu. Proto na ni mohla přijít osudová chvíle o deset dní dřív, než předpověděl králův osobní lékař Myglin, kterému byl Stremlingův osud naprosto lhostejný. Právě tak ponechával Myglina v klidu i ohnivý déšť. I on měl však důvod trást se o svůj život, byť jeho obavy pramenily zcela jinde.

Zatímco královna Mewren odpočívala po těžké chvíli a brzy usnula vyčerpáním, a aniž to tušila, i následkem požití drogy, sám Myglin, který jediný měl právo spatřit té jedinečné noci malou princezničku, omyl malé nevzhledné tělíčko, láskyplně osušil jemnou kůži a chlácholil šklebící se a křičící tvářičku. Pak dítě zabalil do nejjemnějšího batistu a nesl je dlouhými chodbami mramorového paláce do míst, do kterých směl vstoupit jen on v doprovodu právě narozeného královského potomka, a to pouze jedenkrát za život. Po obřadu, kterému zasvětil celý svůj život, jeho kariéra na královském dvoře definitivně skončí, ale pak bude tak dobře zaopatřen po zbytek života, že už nebude muset nikdy hnout prstem. Do toho okamžiku mu však zbývalo ještě několik hodin a jedna procedura, díky níž se královský potomek měl navždy odlišovat od obyčejných lidí, ač to byl rozdíl patrný jen v extrémních životních situacích.

Přiložil ruku na kontakt čidla, které dvě desítky let nečinně hledělo do slepoty chodby. Všichni, kteří tudy museli projít, činili tak vždy co nejrychleji odvracejíce zrak od masivních betonových dveří. Byli přesvědčeni, že kdyby se byť jen nedopatřením dotkli čidla, následovala by okamžitá a nepochybně i hrůzná smrt. Šesti dvořanům, kteří během vlády krále Dynta beze stopy zmizeli, se podle šeptané fámy patrně nepříhodila žádná jiná nehoda než ta, že se neopatrně pohybovali právě kolem Dvorany. I v Myglinovi byla malá dušička, když zvedal pravou ruku. Dlaň se mu na chvíli zatřásla, než se odvážil přiložit ji na temný čtverec vyzývavě hledící z bílé stěny. Očekával, že se dotkne chladného kovu, ale čidlo mělo stejnou teplotu jako lidské tělo. Přesto se Myglin zachvěl. V té chvíli si totiž uvědomil, že to, čeho se dotkl je živé.

Rosolovitá masa se pod jeho zpocenou dlaní otřásla, jak se probudila z dlouholetého hlubokého spánku. Myglin chtěl ucuknout, pocítil však, že nemůže, protože cosi sevřelo křečovitě jeho dlaň a roztáhlo póry v jeho kůži. Myglin si uvědomil, že se v té chvíli stal symbiontem jakéhosi nesmírného tvora, vládnoucího Dvoraně života, očekávajícího po dvaceti letech další vzácnou návštěvu. Lékařovu duši zaplnil panický strach a jen to, že ho výboj vyslaný do nervového systému na chvíli ochromil, zabránilo tomu, aby odhodil plačící děvčátko a dal se na útěk. Na jeho konci by ho sice čekala neodvratná smrt, přesto jen však v mnohem příjemnější než kontakt s tím zrudným, tajemným neznámým, které nyní pronikalo do jeho těla a zkoumalo i tu nejposlednější buňku organismu. A tu pochopil, proč musí odejít z královských služeb. Věděl, že by se už nikdy neodvážil přistoupit k těmto dveřím a položit ruku na čidlo tak, jak to učinil před chvílí.

Poznal, že elektrony dosud bloudící po nahodilých drahách jsou nyní podřízeny biologickému systému, který by jej mohl okamžitě zabít, kdyby nesplňoval podmínky pro vstup do Dvorany života. Bezděčně si uvědomoval, že systém klade otázky, a chtěl na ně odpovídat; pocítil však, že kdosi odpovídá za něho, a pochopil, že systém odpovídá sám sobě, a že se od něj ani žádná odpověď neočekává, protože on je v celém tom soukolí jen nepatrným zmičkem,

umožňujícím kontakt mezi onou záhadnou bytostí a princezničkou. A ucítil, že systém právě teď prohledává jeho paměť, a začal se bránit pomyslným chapadlům napadajícím jako zhoubné viry jeho nervové buňky a čerpající z nich libovolné informace, až nakonec dokázaly vytřídit tu jedinou. Vyčetly tak jméno osoby, kterou král pověřil tímto úkolem, až princezna Zwen bude prožívat podobné šťastné okamžiky jako dnes její matka. Myglin rovněž pochopil, že od toho okamžiku se bude trást strachy o svůj život mladičský Trygor, jeho vlastní žák, kterého až do této chvíle připravoval ke vznešenému úkolu.

Myglin současně bytostně poznal, proč mu král zakazoval vystavovat se jakémukoliv nebezpečí, přesněji řečeno proč měl zakázáno zemřít dřív, než se narodí královský potomek. Věděl, že kdyby zahynul kdykoliv před touto strašlivou chvílí, přivlekli by sluhy jeho vyschlé mumifikované tělo k těmto dveřím a přitlačili jeho dlaň právě na toto místo, kde ji drží teď. Ovšem jaký by pak byl osud Dvorany života a celého královského rodu, kdyby tu nebyl nikdo, kdo by určil jeho nástupce?

Je to Myglin. Je to Myglin. Je to on. Osobnost je v pořádku.

Má dítě. Je to nemluvně. Je to kojenec.

Hmotnost.

Výška.

Objem.

Pohlaví.

Je to dítě. Je to královské dítě? Je to královské dítě?

Systém se zdánlivě zablokoval při této triviální otázce, na níž byla možná jediná odpověď.

Matkou je královna Mewren.

Myglin si chtěl oddechnout.

Kdo je otcem? Kdo je otcem?

Systém do omrzení opakoval otázku, na níž rovněž

mohla být jen jediná odpověď, ale Myglin vytušil, že na ní závisí vše. Kdyby náhodou otcem nebyl Dynt, potom je jeho osud, ale i osud dítěte a potažmo i královny zpečetěn. Myglin i dítě zahynou na místě, ale co asi čeká královnu?

Otcem je král. Otcem je král.

Konečně.

Myglin mohl odtrhnout svou ruku od sálajícího čidla a podívat se do téměř necitlivé dlaně. Viděl, že čára života je plná jasně zářící krve.

Ustoupil o krok a uslyšel hluboký tón pozvolna se měnící v děsivý hřmot. Myslel si, že se začínají řítit stěny mramorového paláce, ale pak spatřil, jak se před ním rozevírá tenká škvíra, která se pozvolna rozšiřuje. Masivní hmota těžkých dveří se odsunovala do strany a odkrývala vchod do prostoru, do něhož nevstoupil nikdo od chvíle, co sem byla vnesena coby novorozeně královna Mewren. Na Myglina dýchl dech dávné minulosti. Uvědomil si, že teď dýchá vzduch, který mohl bez nejmenších rozpaků nazvat starým, protože to byl kyslík, který rostliny vyrobily před dvaceti lety, a který byl po celou tu dobu hermeticky uzavřen v odpočívající Dvoraně života, kam neměl přístup jediný živý tvor, kde i bakterie a mikroby byly po odchodu lidí vyhubeny tvrdým zářením, a kam nesměl proniknout zvenčí jediný atom; aby se Dvorana života, fenomén v tomto světě zcela jedinečný, mohla v klidu připravovat na další návštěvu. A pak také pochopil, proč smí královský rod mít jen jediného potomka, a to ne dřív než po dvaceti letech. Poločas rozpadu použitých látek byl příliš dlouhý na to, než aby mohl do Dvorany vstoupit někdo dřív. Otrásl se hrůzou, ale to už byl vtažen dovnitř a dveře se za ním opět zavíraly. Co když je záření ještě natolik intenzivní; že v něm sám zabije to, čemu se říká život, a proto si už nebude moci příliš dlouho užívat klidu stáří... Princezna bude za chvíli nezranitelná, té se nic nemůže stát, ale on, Myglin, odsud vyjde zase jen jako obyčejný člověk... Ale bude skutečně ještě zítra tímž člověkem?

Zahnal rozpaky. O Dvoraně slyšel od svého učitele, který zasvěcoval královnu Mewren. A on žije dodnes. Tak proč by měl Myglina potkat jiný osud? Uplynulo přece předepsaných dvacet let.

Rozhlédl se. Učitel v nejmenším nelhal. Dvorana byla malá, a přesto nesmírná. Viděl, že k protější stěně není víc než deset kroků, ale neodvažoval se tam dojít, protože to mohlo znamenat pouť na celá staletí. Stěny se blýskaly zlatem a bohatou výzdobou. Myglinovi chvíli trvalo, než pochopil, že hledí na umělecká díla, která dobře zná, přestože již dlouhá staletí chybějí ve světových galeriích. Jsou rozvěšena zde, ve Dvoraně, k potěše - koho? Koho vlastně? Kdo v dávnověku dokázal uloupit Rembrandtovu Noční hliďku, Tizianiho Venuši, Manetovu Snídani v trávě, Picassovu Guerniku a rozvěsit je zde? Či oči se měly kochat tou nesmírnou krásou, komu mělo sloužit toto bohatství? Vždyť nikdy žádný člověk do Dvorany nevstoupí, jen lékař a pak... Ovšem, královský potomek. Princezna se stane za chvíli jinou bytostí, ona bude mít stále před očima tu krásu, to bohatství, ona jediná smí vidět to, co je jiným zapovězeno, i to, o čem se Myglin neodvážá hovořit. Vždyť učitel se mu nikdy ani slovem nezmínil o tom, jak je tato místnost vyzdobena. Myglin si dokonce vzpomněl, že slyšel cosi o betonovém krytu... On tehdy dobře věděl, proč Myglinovi neprozrazuje ta největší tajemství královského rodu.

Říkal jen cosi o oltáři a ovládacím panelu...

Ovšem, oltář stojí hned před ním, stačí udělat dva kroky. Není to vlastně oltář v pravém slova smyslu, je to skleněný inkubátor, obklopený namísto ohromných svící čtyřmi infralampami, které lze přepnout na ultrafialové záření.

Polož tedy dítě na oltář, radil mu učitel, a pak se obrať. V žádném případě se nedívej na to, co se bude dít.

Položil tedy dítě na oltář. Přestalo už plakat. Rozvinul jemný batist a ponechal nahé děvčátko bez ochrany v prostředí, které se jevílo tak nebezpečné. Jeho učitel se nikdy ani slůvkem nezmínil o tom, co se vlastně při zasvěcování odehrává. Nemohl, protože nic neviděl, ale uši se přece zavít nedají, a tak musel vše alespoň slyšet. Dodnes však o

celém zasvěcování neřekl jediné slůvko a Myglin se ho na to odvážil zeptat jen jednou.

Ustoupil o dva kroky a učitel za sebou chladný kov. Zády se opřel o pozlacenou stěnu. Chtěl se otočit tak, jak mu velela povinnost, ale sám nevěděl, co způsobilo, že se nepřinutil k tomu jednoduchému pohybu. Stál bez hnutí a díval se na oltář, který se pozvolna proměňoval v sarkofág smrti. Nejprve vyklouzly z podstavce dva skleněné kryty a spojily se nad dítětem. Vytvořily malou průhlednou bāň, neprodyšně uzavřenou. Pozvolna se rozsvítily namodralým svitem ony čtyři zářiče a Myglin pochopil, že mu přímo do tváře proniká ultrafialové záření, a domyslel si, co ho asi po minutě takového pozorování bude očekávat. V tu chvíli by však obětoval zrak, než aby odvrátil pohled od oltáře. Celý prostor pod krytem se na okamžik zaplnil bílým plynem a místností se rozezněl hluboký, ale lahodný tón. Plyn pozvolna kondenzoval a pokryl tělíčko bezmocného dítěte bílou blankou, který se po chvíli vstřebala do kůže. A tu Myglin s hrůzou spatřil, že tělo děvčátka je průhledné, viděl všechny svaly, titěrné vnitřnosti, křehké kosti, a i ty se brzy rozplynuly. Princezna se proměnila v ohnivě krvavý roztok, který pozvolna odtékal do jednoho rohu a unikal pryč maličkým kanálkem.

Zářiče pohasly a zbyl jen prázdný sarkofág, mlčící oltář, chladná prostora Dvorany a tiché pohledy lidí ze vzácných obrazů. Nic nenavštěvovalo tomu, že tu ještě před chvílí ležela bytost celému království nejdražší. Myglin propadl strašlivé panice.

Pak si uvědomil, že mu po celou tu dobu bušila do uší slova "Neohlížej se, neohlížej se," a on pochopil, že vlastně konal pravý opak. Zavřel oči a zhroutil se na podlahu. Tušil, že v několika minutách se brána opět otevře a vyvrhne jej na denní světlo přímo pod ostří katovy sekery, protože toto je zločin, který mu král neodpustí. A jestliže zůstane brána zavřená, jeho následovník, pokud se ovšem najde člověk ochotný nasadit svou kůži, zde najde jen jeho vybělenou kostru. Ne, Myglin nezhyne žízni nebo hladem, Myglin zemře během tří nebo čtyř hodin následkem strašlivé nemoci z ozáření, kdy z oslepeného těla budou svaly odpadávat po kusech... Ne, ještě dřív zemře Myglin strachem...

Pak uslyšel pláč.

"Ohlédni se, ohlédni se," tepal do jeho bubínků neslyšný hlas, a když poslechl, spatřil dítě opět ležící pod skleněným poklopem. Bylo to totéž dítě, a přece zcela jiné. Byl to kojenec, kterého tam sám před několika minutami položil, a přece to nebyl týž kojenec. Myglin položil na oltář princeznu Zwen a nyní odnášel tajemnou bytost, o níž lidé budou přesvědčeni, že je to princezna Zwen. Myglin však bude dalek toho, aby jim to vyvracel.

Dveře se odsunuly a Myglin vyšel na chodbu. Pocítil chlad, noc již pokročila.

Dveře se za ním zasunuly.

A tu pochopil, proč mu jeho učitel nic neřekl o tom, jak zasvěcení probíhá. On sám, královský lékař Myglin, si z toho, co uvnitř prožil, nepamatoval vůbec nic. Nevěděl, jak vypadá Dvorana života, nevěděl, jak vypadá oltář, nevěděl, co dělal, nepamatoval se, co se dělo s dítětem. Měl jedinou jistotu. Zasvěcení proběhlo a nikdy se už nemůže opakovat. Pokud došlo někde k chybě, není možné ji napravit.

Ted' nesl dítě, jak mu povinnost velela, ke králi.

Král Dynt přes pozdní noční hodinu seděl na svém trůnu. Byl to ještě mladík, který se teprve před nedávnem začal holit. Jeho světlé vlasy splývaly v dlouhých prstencích kolem nevýrazné tváře s tenkými rty a protáhlou bradou. V celém tom prázdném pohledu nebylo královského vůbec nic, snad kromě panovačného a pohrdavého výrazu.

Trůn se třpytil diamanty.

Královský sál byl pokryt nejdražšími koberci, obrazy na stěnách pocházely z dílen největších světových mistrů.

Někde jsem už podobnou sbírku viděl, říkal si Myglin, ale nemohl se upamátovat, kde a kdy.

Hluboce se uklonil, potom položil před krále na drahý perský koberec dítě zavinuté do batistu.

Poklekl.

"Králi, za noci ohnivých chvostů, v nejšťastnější noc v roce, se narodila vaše dcera, princezna Zwen."

Jméno mohl říci bez obav, oba královští rodiče dávno věděli, jakého pohlaví bude jejich potomek a jméno bylo vybráno již roky před početím. Roli zde hrála rodinná tradice a nepsané zákony, a ani král Dynt se neodvážil na věci něco měnit.

Král odložil sklenici s rudým vínem.

Na dítě se nepodíval, jen pokynul rukou. Siň se zaplnila gardisty.

Dva z nich vtačili do sálu vzrající vozík, strhli z něj příkrývku a před užaslým Myglinem se vztyčil kříž. Silné ruce se ho chopily a v mžiku jej za nohy i ruce připoutaly k břevnům. Myglin ted' visel víc než půl metru nad podlahou, a pocítil stejný strach jako ve chvíli, kdy vstupoval do Dvorany.

Spatřil nádobu s velkými hřeby a kladivo, které se výborně hodilo k jejich zatloukání. Nepochyboval o tom, co ho čeká, pokud zkouška dopadne špatně. Ne vlastní ukřižování, to nebude jeho konec. On sám vymyslel desítky způsobů, jak odsouzenci k smrti prodloužit muka - ne o hodiny, ne o dny, ale o celé roky. Celá léta bude možná hnít přibit ke kříži, nepřetržitě mu bude unikat z těla krev, ale po celou tu dobu bude kříž jeho organismus zásobovat vším potřebným, aby život neunikl z týraného těla příliš brzy. Bude trpět tak dlouho, dokud bude krále bavit dívat se na živou mrtvolu, která se kdysi jmenovala Myglin, a která se provinila tím, že přerušila kontinuitu královského rodu.

"Nuže?" řekl král.

Velitel gardistů přikývl.

Zvedl tělíčko princezny a položil je na malý piedestal.

Zazněl gong a dovnitř vstoupil důstojným krokem, kryt rudou kápí, královský kat.

"Znáš svou povinnost v den zasvěcení?" zeptal se kata velitel gardistů. Kat mlčky přikývl.

"Nuže, konej, jak ti nařizují zákony boží."

Muž s rudou kápí pozvedl velký meč s oboustranným ostřím. Vyčkal, až velitel gardistů rozbalí tělíčko princezny, a rozmáchl se.

Oči všech se soustředily na dítě. Jen Myglin zavřel oči. Viděl, že v hloubi chodby, z níž vešel kat, stojí další muž s

mučícími nástroji a zapálenými pochodněmi.

Meč zasvištěl vzduchem.

Královy oči, vpíjející se do blyštivého nástroje, jako by se naplnily lačností po krvi.

Pak meč dopadl.

Kat se zhroutil na koberec sražen strašlivou ranou, meč se rozpadl vedví.

Král se usmál a Myglin se odvážil otevřít oči.

"Dobře jsi vykonal svou práci," řekl král a hodil zuboženému katovi měšec. Nebožákovi spadla z hlavy kápě a bylo možno spatřit obličej chvějící se jako osikový list. Jistě v té chvíli litoval toho, že si kdy zvolil povolání, které ho přivedlo až k této strašlivé zkoušce. Věděl, že viníkem by sice byl ten napůl ukřižovaný felčar, ale snadno si domyslel, kam by ještě dopadl králův hněv.

Dítě zaplakalo.

Myglin ucítil, jak povolují řemeny, které ho dosud pevně tiskly k chladnému kříži.

Princezna Zwen se v tomto okamžiku stala plnoprávnou členkou královského rodu. Její tělo bylo prosyceno kovem mytronem a bylo nezranitelné.

Princezna mohla od této chvíle utrpět zranění jen tehdy, pokud by sama chtěla, ale co svět světem stojí, nikdo si nepamatoval, že by si příslušník královského rodu přál utrpět jakékoli zranění.

2. kapitola

Or Yrad pomalu kráčel ulicemi královského města Sanoru. Před několika minutami opustil palubu portu, který jej během hodiny přenesl přes polovinu planety a vysadil v tomto tajemství obestřeném městě. Neohlížel se, svůj zrak nechával v té chvíli lenošit, ale zdánlivě uvolněné smysly ponechával v nejvyšším střehu. Sotva se jeho nohy dotkly půdy tajemného Sanoru, bytostně cítil, jak ho přímo probodl všetečný zrak člověka, který si jistě přál být nenápadný, ale právě svou strojenou nenápadností padl Orovi rovnou do oka. Primitivové, řekl si Or, běžně navyklý na mnohem rafinovanější úklady. V současnosti množina jeho nepřátel tvořila téměř souvislý prstenec kolem celé planety, netušil však, že by mohl najít ostré očko i tady, v Sanoru, kde nikdy nebyl, a kde se jeho zájmy zatím s nikým nekřížily. Přesto černě oděný mladík, snažící se zoufale splynout s davem, šířil kolem sebe napjaté fluidum pronikající až k Orovým čivům a povzbuzující obranné reflexy na nejvyšší míru.

Or pomalu kráčel vpřed a přemýšlel, kdo se mohl o jeho cestě dovědět. Ani na palubě nikdo netušil, že Or míří právě do Sanoru; místenku měl až do Hyvaru, tam ostatně stálo jeho letní sídlo a bylo by přirozenější, kdyby ho takzvaní přátelé čekali až tam. V Sanoru opustil palubu portu až na poslední chvíli, vlastně až těsně předtím, než se mohutný stroj počal zvedat k další cestě. A teleportická zpráva, či spíše úpěnlivá žádost krále Dynta, ta se nemohla dostat k uchu nikoho nepovolaného. S tím už měl Or své zkušenosti. Informace byla kompletní, bez šumů; královi spojaři věděli, co se sluší a patří v takovémto důležitém případě. Nikdo ji cestou neoklestil ani o jediný bit. Or pochopil, že ten, kdo znal obsah zprávy, se o ní musel dovědět už tady, v Sanoru. Nutně to znamená že škodná působí přímo na králově dvoře, snad dokonce mezi jeho rádci. Inu, Dynt nebude příliš potěšen první informací, kterou mu nabídne, usklíbl se Or. A zdarma. Králova objednávka neobsahovala nic konkrétního, ale Or se snadno dovtipil, čeho se asi týká. Svět v posledních dnech vzrušila informace o dvou velkých zemětřeseních, která postihla toto město. Vcelku by na tom nebylo nic zvláštního; v tomto případě však došlo přece jen k několika úkazům, které i člověku jen povrchně seznámenému s posledními událostmi mohly připadat nápadné.

Sanor se rozkládal v tektonicky naprosto klidné oblasti. Místo bylo osídleno víc než sedm tisíc let a za celou tu dobu nebyla zaznamenána jediná chýše, která by se zhroutila vinou zemského otřesu. Seismografy zde zapisovaly jen otřesy, jejichž epicentrum bylo vzdáleno přinejmenším tisíc kilometrů. Jako by sám bůh Kortyzgar uhladil svým hřebem krajinu kolem Sanoru na téměř plochou pahorkatinu, kterou se v malebných meandrech líné prodírala kalná řeka. A potom, během dvou dnů, téměř na minutu přesně v intervalu dvaceti čtyř hodin, došlo ke dvěma otřesům. Filmové záběry do světa nepronikly, královská garda místo neštěstí obklíčila a každého, kdo se přiblížil s fotoaparátem nebo kamerou, bez milosti posadila do vězení. Rovněž údaje o škodách či počtu mrtvých a raněných měly světu zůstat utajeny. Sanor se navenek tvářil jako by k žádné katastrofě nedošlo a místní tisk psal nadále v optimistickém tónu o šťastném životě pod vládou krále Dynta. Před světem se však zemětřesení utajit nedá. Seismografy po celé planetě vykreslily zvláštní křivky, a co bylo nejzajímavější, grafy obou tektonických poruch byly do posledního detailu totožné. Oba otřesy vycházely ze stejného epicentra, které, ač to bylo neuvěřitelné, leželo snad jen sto metrů pod úrovní Sanoru.

Jiná vláda by vyhlásila stav nejvyššího ohrožení, evakuovala postižené obyvatelstvo, organizovala záchranné práce, požádala svět o pomoc pro postižené, ale tady kolem sebe Or viděl jen obyčejný život velkoměsta, kterého se katastrofa patrně nijak nedotkla. Poslouchal, o čem lidé hovoří, ale o nějakém zemětřesení ani zmínka. Nevěděl, zda je to proto, že lidé skutečně o ničem nevědí, ale to by bylo absurdní, nebo proto, že se všichni tolik obávají nastražených uší špiclů.

Ale pohroma se úplně utajit nedala. Z paluby portu mohl Or na několik okamžiků zahlédnout zcela devastovanou oblast, kde nezůstal kámen na kameni. Pohled vůbec nepřipomínal obrázky z jiných postižených oblastí, kde se to na troskách budov hemžilo zachránci. Tady byl klid, obvyklé mravenčení stovek lidí scházelo. Víc Or neviděl, skoro mu připadalo, že port je úmyslně naváděn tak, aby zasažená oblast byla vidět z paluby pokud možno co nejméně. Snažil se vžít do způsobu myšlení krále Dynta. Nechápal, co jeho despotické veličenstvo sleduje tím, když se před světem, ale zejména před vlastním lidem snaží ututlat katastrofu, za kterou nemůže nikdo z lidí, protože je cílem neovladatelných sil...

Co když však tato katastrofa není jen dílem přírodních sil?

Or se otřásl. Proč ho tak jednoduchá myšlenka nenapadla dřív? Leccos se povídá o Sanoru a jeho vládci; žádná určitá

fakta, pouhé náznaky. Nikdo ve světě neví, jakou mocí a jakými silami král Dynt disponuje. Co když se mu právě vymkly z ruky? Pak by mu ovšem člověk typu Ora přišel nanejvýš vhod. Ovšem pozor, Ore, pak se tady asi hraje vysoká hra...

K tomu, aby se ohlásil u krále, bylo dost času. Dyntova prosba byla vlastně pozváním, které se dalo zdvořile odmítnout, Or však nebyl z těch, kteří by se vyhýbali práci, která od samého počátku vypadala zajímavě a mohla slušně doplnit Orovo konto. A co víc, Or měl rád nerozlousknuté hříčky. Tajemní nepřátelé mohli vnést do jeho života trochu vzruchu...

Král ho dnes ještě nečeká. Možná bude lépe, když se nejprve porozhlédne po městě, jistě neuškodí, když si vyslechne rozhovory lidí, pozná, jaké mají názory, co si myslí o králi, o dvoře, o jeho gardě, doví se, co vlastně může vězet za tím zemětřesením. Jeho orientační smysl ho neomylně vedl severním směrem, tam, kde z paluby portu zahlédl hnědou vyplněnou plochu, podobnou oraništi.

Šel pěšky, přestože měl dostatek prostředků na to, aby si mohl najmout nejen drožku, ale třeba celou městskou čtvrt'. Z auta však člověk vidí a hlavně slyší mnohem méně. Po chvíli si všiml, že vlastně žádné vozidlo nejede tím směrem, kterým právě jde. Systém dopravních značek vykazoval dopravu z této oblasti; odklon byl sice nenásilný, ale důsledný, až náhle všechny provoz na ulici úplně ustal, jen chodci proudili oběma směry a dovolili tak Orovi pronásledovateli, aby se, dle svého vlastního mínění úspěšně skrýval.

Cosí zasvištělo Orovi kolem ucha.

Jeho smysly, dosud ukolébané klidem v centru Sanoru, byly rázem ve střehu. Pak se usmál.

Byl to pták.

Malý, růžový chomáček peří, čírkající malým zobáčkem. Oblétl Ora velkým obloukem a pozvolna se vracel. Or se zastavil a pozoroval to podivné stvoření. Růžová kulička, která třepe křídly snad rychleji než kolibřík. Or měl jakýsi pojem o fauně této oblasti, ležící uprostřed velkého kontinentu. Mutace se zde sice projevovaly, přesto si však nebyl vědom, že by kdy příroda dokázala stvořit ptáka podobajícího se přesně kouli. Tvor jej oblétl ještě jednou a znovu se vracel.

A Or najednou viděl, že je na chodníku úplně sám. Před chvílí se pohyboval uprostřed dost hustého davu chodců, teď tu najednou nebyl nikdo, jen on a ten ptáček. Riskl to a pokusil se očima najít muže, který kráčet v jeho stopách již téměř hodinu. Ani ten tady nebyl.

Zmizeli lidé, zmizela zvířata. Rolety obchodů odkrývající dosud výkladní skříně nabitě atraktivním orientálním zbožím, byly najednou staženy až k zemi. Stánky pouličních obchodníků se ztratily jako švihnutím kouzelného proutku. Čistič bot se propadl do země, jeho zákazník se rozplynul.

Or ničemu nerozuměl. Viděl jen podivného ptáčka a náhle cítil, jak mu do spánků buší podivná, pronikavá, nepřirozená bolest, záhadný tlak drtící tepny a svírající jeho mozek.

Přesto pocítil neobyčejnou bezstarostnost. Poznal, že to, co se tady odehrává, je prudkým mentálním útokem na jeho bytost, že je tu někdo, kdo se ho snaží psychicky zlikvidovat. Věděl však, že má v zásobě desítky přirozených reflexů, kterými se snadno dokáže vyvléknout z podobných útoků. Ostatně právě tento mu připadal vedený zcela směšně, až primitivně, a proto necítil žádnou potřebu vzepřít se mu.

A pak zjistil, že slunce, které se před několika hodinami vyhoupllo nad opar východního obzoru, se vysokou rychlostí vrací po své dráze zpět do oceánu, tam, kde ráno vystrčilo svůj první paprsek, a tu poznal, že přestal být pánem svého času.

Najednou tu byla noc a Or nevěděl která, protože pochopil, že cosí, co se vymyká jeho schopnostem, jej vyvrhlo mimo čas a prostor pro potřebu toho, kdo vládl tomuto světu.

"Vítám tě, Ore Yrade, v Sanoru," uslyšel náhle vedle sebe měkký sametový hlas.

Vše nepřirozené, co v něm působilo takový zmatek, se rázem rozplynulo. Byl opět Orem Yradem, který před chvílí přilétl do Sanoru na pozvání krále Dynta. Stál na neznámé ulici v neznámém městě, kolem se rozprostírala černá noc a temnotu rozháněla jen zapálená pochodeň svíraná rukou muže, který stál tři kroky před ním.

Or mu neviděl příliš dobře do tváře, ale ve zlomku vteřiny dokázal přečíst celou jeho mysl a seznámit se s jeho povahou. Byl rád, že jeho smysly opět pracují tak, jak mají, a že to, co doposud prožíval, bylo snad jen pouhým mámením. A ten muž si nechal ve své mysli čist jako v rozevřené knize, což znamenalo, že cítí k Orovi důvěru, a proto Or otevřel i své nitro, ovšem tak, aby mysl toho druhého nepronikla tam, kde by to mohlo být Orovi, řekněme, nepříjemné. Or ho nechal přečíst jen to, co sám chtěl. Odpověď mu však byla pře-kvapením.

"Nech svou mysl uzavřenou, Ore Yrade," řekl neznámý. "Jsi hostem krále Dynta a není třeba abys přede mnou otvíral své ego. Jsi u nás vítán. Král Dynt potřebuje tvé služby a ne tvá tajemství. Tvé schopnosti nám jsou dostatečně známy."

"Tak proč ten prapodivný obřad, astrologu Stremlingu," zeptal se Or, a teprve teď pochopil, že sám Stremling byl před chvílí tím kulatým ptáčkem, či přesněji řečeno objektem, o němž se Or domníval, že je ptáčkem. Když opouštěl Stremlingovo nitro, stačil mu krátký okamžik na to, aby poznal, že si i Stremling ponechal v zásobě značné rezervy a vůbec tedy netoužil po tom, aby Or o něm věděl úplně vše. Or si však nebyl jist, zda astrolog poznal, že se Or tohoto detailu dopátral.

Stremling se vůbec nezměnil za těch dvacet let, která uplynula od narození princezny Zwen. Stále měl protáhlou vyzáblou postavu bez zbytečného tuku a jen jeho vousy zešedivěly a protáhly se až na hrud'. Snědá tvář se pokryla stovkami drobných vrásek, ale král Dynt mohl stále oceňovat schopnosti svého prvního ministra, na nichž pokročilý věk nezanechal žádné stopy.

"Pojď za mnou, Ore," ukázal Stremling pochodní před sebe, "do královny rezidence. Cestou se vše dovíš."

Vykořčili do temných a prázdných ulic; brzy vstoupili do velkého kamenného portálu, kde Stremling vyčaroval

mávnutím ruky ve vysoké kamenné stěně dosud neviditelná dvířka. Or za ním vstoupil do úzké chladné chodby, která byla zjevně součástí podzemního města, rozkládajícího se několik podlaží pod tím, které je běžně přístupné veřejnosti. Or brzy zjistil, že systém chodeb je tak složitý, že orientace v něm je pro normálního člověka prakticky nemožná. Přesto však cestu pečlivě mapoval do své téměř absolutní paměti a uvědomoval si, že by potřeboval, aby byl v tomto podzemí několik hodin sám. Cítil, že se zde před světem může skrývat leccos, co by i jeho samotného mohlo zajímat. Zároveň chápal, že mu tímto způsobem odkrývá král jedno z největších tajemství, což znamená buď to, že k němu cítí bezmeznou důvěru, anebo spíš to, že jeho služby potřebuje tak naléhavě, že neváhá učinit jakékoli ústupky.

"Ore Yrade," pravil Stremling, "přibudeš do Sanoru asi za devět hodin."

Or sebou cukl.

"Tvůj port dosud klidně parkuje v hangáru a ty sám ještě odpočíváš na loži ve svém domě. Když přilétneš do Sanoru, zůstaneš pochopitelně na palubě portu, jen na několik minut vystoupíš na nástupiště, aby sis protáhl údy. Pak budeš pokračovat v cestě do Hyvaru. Ostatně, máš přece jízdenku do tohoto města?"

Or mlčel a přemýšlel, co všechno už mocní tohoto města vědí o něm, a co on všechno ještě neví o nich.

"V Sanoru jsi nikdy nebyl; uvědom si, že pro úkoly, jimiž tě pověřil král Dynt, je zcela nutné, abys do tohoto města nikdy nevstoupil. Nikdo se nikdy nesmí dovědět, že jsi Sanor navštívil."

"A kam mě vedeš, Stremlingu?"

"Ke králi."

Jsou četná tajemství, do kterých Or ještě nepronikl. Kdyby sem přibyl jako obyčejný turista, nedověděl by se patrně o záhadné moci místních mágů pranic. A oni jej zatím poklidně posunuli v čase o devět hodin zpět, a to jen proto, aby mohli předstírat, že Or nikdy v Sanoru nebyl. Proč? Ore, tady se opravdu hraje podivná hra.

Stremling našel schody tam, kde Or viděl jen kamennou stěnu. Vystoupili po nich na malou plošinku, která se s nimi vzápětí rozjela přímo vzhůru proti stropu. Or bezděčně napjal všechny svaly, protože nabyl přesvědčení, že ho kamenný strop musí rozdrtit. Jeho paže však pronikly klenbou a Or poznal, že byl opět oklamán iluzí.

Stoupali kolmou šachtou a Or se divil, jak se vlastně dostali hluboko. Výtah stoupal dobré dvě minuty.

"Nevím, jaký úkol má pro mne král Dynt připravený," podotkl Or, "ale co když na to nebude devět hodin stačit?"

"Bude," odpověděl Stremling s neochvějnou jistotou. "Od chvíle, kdy jsme vstoupili do podzemí, neuběhla v Sanoru ještě ani vteřina. A pokud budeme chtít můžeme se znovu vrátit na totéž místo ve stejném čase. Pravda, ty přitom vzhledem k okolnímu světu zestárneš, ale proti tomu, jaká odměna tě čeká za dobře vykonanou práci, je to jistě jen malá daň."

Výtah se zastavil. Stremling zhasl pochodeň a oba utonuli v naprosté tmě. Pak řekl Stremling několik slov v záhadném jazyce a rázem se kolem nich rozsvítilo.

Or přivřel oči před tím přívalem světla, okamžitě však pochopil, že to, co vidí, je jen pozlátkový třpyt stěn zdobených kaširovanými diamanty, a že celá ta nádhera, kterou kolem sebe soustředil král Dynt, je jen obyčejnou vějíčkou pro zloděje. Skutečné poklady jsou určité ukryty jinde.

Když opět oči otevřel, spatřil krále.

Dynt zestárl a ztloustl od té doby, co se narodila princezna Zwen; jeho tvář se pokryla vousem, který zešedl, četné vrásky zbrázdily dosud hladkou tvář. Or věděl, že jeho osud nebyl právě šťastný. Jeho choť Mewren, kterou bezvýhradně miloval, a která mu dala jedinou dceru, před lety nevysvětlitelně zemřela, i když byla pod ochranou Dvorany života. Zemí zmítaly nepokoje a povstání, král sám se udržel na trůně vlastně jen silou zbraní své gardy za cenu potoků prolité krve.

Netušil však, že králi Dyntovi připravil osud ještě další ránu, právě tu, kvůli níž právě teď povolal Ora do svých služeb. Král se nechoval příliš královsky, jeho tvář vyzařovala vyčerpání a únavu. Byl oblečen v občanském oděvu, z něhož plynulo, že k Orovi uvítání nebudou nutné žádné oficiality. Dynt přistoupil ke svému hostu, který jej pozdravil malou úklonou, jediným ústupkem ze svých zásad při jednání se vznešenými, na který byl Or ochotný přistoupit.

"Tak ty jsi ten slavný Or Yrad?" pronesl pomalu král Dynt, byla to však jen řečnická otázka. Těžko říct, jaký dojem mohla v králi Orova postava zanechat. Měl pevně stavěné tělo se svaly zocelenými denním tréninkem, s mrštností, která si nezadala s kočkovitými šelmami, a mozek, který v sobě soustřeďoval nesmírné kvantum informací i schopností, jež normálnímu člověku, mezi něž se ke svému žalu řadil i král Dynt, nebyly dány. Or Yrad byl v té chvíli snad jedním z pěti nebo šesti lidí této planety, kteří mohli králi v nesnázích pomoci. Or však stále marně přemýšlel, co za tím vším vězí, vždyť král nevypadal na to, že by se jeho trůn měl brzy zhroutit.

"Or Yrad," opakoval král. "Nechal jsem tě povolát do Sanoru, protože nepřátelé naší říše, kteří už delší dobu strojí úklady proti blahu lidu této země, překročili meze, které jsem ochoten tolerovat. Nebudu přešlapovat kolem horké kaše, Ore. Potřebuji od tebe radu. Potřebuji pomoc a tvé služby. Samozřejmě za ně dobře zaplatím. Víš, že tvé služby jsou drahé, ale v zájmu svého lidu nemohu šetřit. Naše říše stojí možná před neodvratnou zkázou, lid před otroctvím, a kdo ví, zda není ohrožena i celá planeta. Obávám se, že ta práce pro tebe nebude bezpečná, a že pouhá smrt je v porovnání s riziky, která s sebou tato záležitost nese, pouhou rajskou hudbou proti řevu lva."

"Jsem zvyklý nosit svou kůži na trh a klást hlavu na katův špalek, králi," odvětil Or. "Přesto však mám kůži celou a hlava mi dosud pevně sedí na ramenou."

"Jsem rád, jsem tomu rád," zašeptal král, jako by se bál, že po tomto odstrašujícím úvodu jeho host opět nasedne do portu a zmizí kdesi za oceánem. "Má jediná dcera, princezna Zwen, včera beze stopy zmizela."

Tuto větu pronesl král s nesmírným bolem v hlase.

Or si uvědomil, že se stal nositelem tajemství, jehož prozrazení by ho mohlo stát život. Protože světové agentury zprávy o žádném únosu nepřinesly, je zjevné, že princezna nebyla unesena normálními zločinci, vyžadujícími výkupné. V tomto případě by také král nevolal Ora Yrada. Únosci neměli zájem na publicitě. Na co však princeznu potřebovali? Jako

prostředek politického nátlaku?

"Rozumím. Pokud to bude v mých silách, králi, přivedu ti princeznu zpět do paláce."

"Do paláce?" vzdychl král. "Ne, toto už není palác. Stojíš na pouhých troskách toho, co bylo kdysi centrem Sanoru, co stovky generací mých předků tak starostlivě budovaly. Ore Yrade, královský palác už neexistuje. Pohled!"

Král dal stručný pokyn astrologovi, ten vytáhl z kapsy malý přístroj s anténkou a stiskl tlačítko. Jedna stěna audienčního sálu náhle ztratila svůj lesk a zmizela. Or si uvědomil, že komnata, která doposud působila celistvým dojmem tak reálně, že to oklamalo i jeho citlivé smysly, je vlastně rozříznuta vejpl. Zlaté stěny byly rozčísnuj ostrým řezem, jako by někdo ostrým nožem ukrojil krajíc chleba. Tři metry od Orových nohou se rozprostírala propast, doposud skrytá skvělou holografií.

"Takto si mohu vymodelovat celý palác," povzdechl král. "Kdosi, nevíme jak a proč vykrojil z centra Sanoru čtverec o ploše jednoho čtverečního kilometru se vším, co na něm kdy bylo postaveno, do hloubky dvaceti metrů, tedy i s částí tajného podzemního systému. Zaznamenali jsme ztrátu asi deseti tisíc obyvatel, zmizela polovina paláce, budovy vlády a předních občanů říše, kteří bydleli poblíž. Přišli jsme o velké divadlo, dvě muzea, kilometry ulic a třetinu velkého parku. Všechno bych Ore, oželel, jen ne to, že současně zmizel i letohrádek princezny Zwen, v němž té kritické noci, bohužel přespávala."

Or se zamyslel. Pak udělal několik kroků a stanul na samém okraji propasti. Spatřil, že prostor je až děsivě prázdný. V dálce mohl zahlédnout světla města, deroucí se k němu přes prázdnotu zdánlivě nekonečnou.

Poznal, že zmizelá část města není pokryta jen pláštěm neviditelnosti, že nikdo nezpůsobil ohyb světelných paprsků, aby tak ukryl své nekalé rejdy.

Stovka hektarů města Sanoru, pyšného centra velké říše, vypadala, jako by prošla anihilací. Nezůstalo po ní jediné stopy.

"Není možné tu... jámu... osvětlit?" zeptal se Or.

Král pokynul rukou.

Kdysi dávno spatřil Or ve vzdálené zemi takzvaný povrchový důl. Právě teď si tuto děsivou vzpomínku znovu připomněl. Byly tu však jemné rozdíly. Stěny této jámy byly zcela kolmé a životodárné tepny rozvádějící po městě energii a odvádějící odpad, byly přerušeny náhlým ostrým řezem. Or pohlédl na dlaždici pod jeho nohama.

Kamenina byla odříznuta zcela čistě, jako nejostřejším nástrojem.

Ano, byl tu prázdný hnědý čtverec, holá zemina, na níž se ještě nestačily usadit plevelné rostliny. Právě tuto pláň zahlédl na okamžik z paluby portu a domníval se, že jde o oblast postiženou zemětřesením.

"Tato městská čtvrť se ztratila včera v noci, přesně ve 23.07 světového času?" zeptal se Or.

"Ovšem," odpověděl astrolog.

"Pak bych ještě rád viděl ten druhý čtverec, který zmizel o dvacet čtyři hodiny dřív."

"To je nepodstatné, Ore," řekl astrolog.

"Při něm nezamizela městská čtvrť, ale jen část lesa s několika letohrádky, zde jsme neutrpěli žádné škody..."

"Ovšem, žádné škody. Byla to od vás trestuhodná neopatrnost. Byl to první útok, králi. Váš nepřítel se netrefil, jeho zbraň při prvním zásahu měla jen nepatrnou odchylku. Nevzali jste si z toho ponaučení a navíc, snažili jste se nehodu zatajit před světem i před vlastním lidem. Kdybyste to oznámili, někoho by už napadlo, že o den později půjdou znovu a najisto."

"Myslíš, že jsem cílem útoku byl já?" podivil se král. "A že přijdou příští noci, aby..."

"Ne, králi. Podle toho, co jsem se dozvěděl, to není útok proti tvé osobě. Tvá osoba je jim lhostejná. Útok opakovali přesně po dvaceti třech hodinách padesáti šesti minutách, ve chvíli, kdy Sanor byl na téměř místě vzhledem ke hvězdám. Z toho usuzuji, že útok nebyl veden ze Země, ale z vesmíru."

"Ale kdo to byl?"

"To, bohužel, zatím nevím, králi. Ale tuším, co chtěli, a že to také dostali."

"Co může být vzácnějšího než zlaté poklady?"

"Mnoho, králi, třeba lidské vědění. Ale to nepotřebovali. Oni potřebovali šest gramů mytronu. A ty si také odnesli."

"Mytron? Ale ten přece..."

"Ano, mytron chrání princeznu Zwen, jako jedinou vyvolenou na této planetě. Kdyby za tebou přišli, králi, vydal bys jim dobrovolně tajemství výroby mytronu?"

"Ovšemže ne, vždyť ani nevím..."

"Ovšem, ani nevíš, jak se získává, a neví to nikdo z lidí. Ale oni mytron potřebují."

"Pak je vše ztraceno, kde je nyní budu hledat?"

"To je jednoduché, králi. To nám poví tady sám pan dvorní astrolog, až zjistí, která hvězda byla v nadhlavníku v okamžiku, kdy únosci spustili svůj pekelný stroj. Tam někde můžeme hledat tvou dceru."

3. kapitola

"Je velmi složité označit hvězdu, z níž by mohl přijít onen zločinný útok," mnil astrolog Stremling, "a obávám se, že to snad ani v našich podmínkách není možné zjistit. Nedovedeš si představit, Ore, kolik hvězd se může soustředit ve čtverci vymezeném na obloze jedinou úhlovou vteřinou. Stovky, ne-li tisíce galaxií, a není ani vyloučeno, že se do toho prostoru promítne nějaký kvasar."

"Děkuji ti za astronomickou přednášku," ušklíbl se Or. "Je docela dobře možné, že jsem ve vesmíru strávil víc času, než jsi ty kdy vůbec věnoval pozorování hvězd. Radší hled' spustit ten tvůj zatracený umělý mozek, nebo si budu myslet, že jsi princeznu unesl ty."

Or ani na okamžik nezapochoyboval, že zjistit, která hvězda se nacházela v kritickou dobu přímo v nadhlavníku, nebude

pro Stremlinga žádný problém. Bylo zcela zjevné, že se astrolog snaží před známou osobností trochu vytahovat. Obrazovku terminálu zaplnila schematická kresba hvězdné oblohy, protnutá tenkými oblouky souřadnic. Stremling začal svými jemnými prsty otáčet obrazem.

"Orion," řekl konečně Stremling a promítl na obrazovku souhvězdí sestávající ze sedmi jasných hvězd.

Na první pohled bylo patrné, že se nejedná o reprodukováný záběr z dalekohledu, ale počítačem zkonstruovaný idealizovaný obraz. Hvězdy byly sestaveny do jakéhosi poháru; Betelgeuze, Bellatrix, Salph a Ridel tvořili nepravidelný čtyřúhelník, Alnitak, Alnilam a Mintaka vypadaly jako obruč přepásávající objemný soudek, který jen jen prasknout.

"Této mlhovině kdysi říkali Koňská hlava," meditoval Stremling a zvětšil jednu z oblastí, kde se objevila temná skvrna. "Měli ti naši předkové divnou obrazotvornost; mně to připomíná spíš hlavu bizona."

"Nech si podrobnosti na besídku pro školy," zavrčel Or.

Stremling mlčel, jako kdyby Orovu poznámku neslyšel. Přes monitor probíhaly soustředné kruhy, červené, zelené, v pravém rohu dole naskakovaly údaje o čase. Malý zelený kroužek se postupně stěhoval napříč obrazovkou. Objekt do souhvězdí nepatřící, svou červenou barvou podobný vyhasínající Betelgeuze, se posunoval obrazem, a když se zelený kroužek konečně ustálil na místě, červená hvězdička s ním spočinula téměř v dokonalém zákrytu.

"Je to Bellatrix, ctihodný Ore," řekl konečně Stremling. "Vzdálenost třista osmdesát světelných let; pro tvé koráby je to maličkost."

"Říkáš Belletrix?" podotkl Or. "A kdo mi zaručí, že to není právě Aldebaran, který je o tři stupně vpravo nahoru?"

"Já, Ore," řekl Stremling. "Včera večer ve 23.07 světového času byla hvězda Bellatrix přesně v nadhlavníku, aspoň co se týče Sanoru a nejbližšího okolí. A tys chtěl znát hvězdu, která je přesně v nadhlavníku, nemýlím-li se. Vybájl sis báčorku o záškodnících z hvězd, kteří mohou škodit jen z jednoho směru. Proč si myslíš, že by zasáhli právě to jediné místo na Zemi, které je jejich světu nejbližší? Jak si představuješ, že to udělali z takové dálky?"

"Mám proto jediný důkaz, Stremlingu. Viděl jsem z paluby portu zničenou oblast. Ta zóna je čtvercová - samozřejmě bude nutné ji ještě pečlivě proměřit."

"Proč si myslíš, že čtverec je důkazem?"

"Kdyby paprsky dopadali na zemi pod jiným úhlem než pravým, nutně by se promítly na zemský povrch do tvaru obdélníku nebo kosodélníku."

"Jistě na tvých slovech je něco pravdy, Ore, ale nejsou pro podobnou... ehm... akci vytvořeny technické předpoklady. Bylo by třeba vědět, jaká energie byla použita, aby na takovou dálku vykrojila z planety Země tak velký čtverec a přenesla ho do jiného světa."

"Takovou sílu znám," podotkl Or. "Zatím jsem zažil její použití pouze na úrovni planetárních systémů, ale není vyloučeno, že ji někdo zdokonalil. Kdysi dávno používali přístroje k odběru vzorků z planet, na nichž nebylo možné přistát. Není problémem terroskopii zdokonalit. Určil jsi Bellatrix, budiž, Stremlingu. Já jsem přesvědčený, že hvězda Bellatrix není tím tajemným zdrojem."

"Z čeho usuzuješ?"

"Trochu znám tu oblast kosmu. Je to velmi nestabilní hvězda, navíc v oblasti narušené posledním intergalaktickým konfliktem. Této hvězdě hrozí zkáza, brzy ozdobí hvězdnou oblohu zářící supernovy. Těžko věřit, že by si obyvatelé, žijící u této hvězdy neuvědomovali, co jim hrozí; pak by měli asi trochu jiné starosti. Více mne zajímá tady ten rudý bod, Stremlingu."

"Mars?"

"Ano, Mars."

"Ale to je přece planeta troska, planeta hřbitov, na níž teď žijí jen ploší pouštní červy a rostou šedé, zmírající mechy."

"Ano, ale je to planeta, která se pohybovala v podezřelé blízkosti nadhlavníku v právě kritickou dobu. Bandité, kteří unesli princeznu, nejsou padlí na hlavu. Vědí, že zjistit místo, odkud byla provedena terroskopie, pro nás nebude problém, a tak se snaží za sebou zamést stopy. Proto ten interval přichází z hvězd, z jednoho místa na obloze. Kdyby přicházelo z Marsu, byla tu přece úchylnka jen o pár vteřin, ale přece úchylnka. A pak, copak není jednodušší provést terroskopii uvnitř jednoho planetárního systému než se plahočit a zaměřovat na vzdálenost stovek parseků? Co myslíš Stremlingu?"

"Obdivuji se tvému úsudku. Dejme tomu, že bandité vyslali záření z Marsu. Co míníš dělat dál?"

"Co jiného než se přesvědčit osobně, zda náhodou nevyrostla na úpatí Mons Olympus jedna pěkná městská čtvrť. Brzy se tam osobně podívám. Teď bych se však ještě rád osobně přesvědčil, jaké škody způsobil první nepodařený zásah městu."

V doprovodu čtyř gardistů se vydali do ulic.

Byly liduprázdné. Nikdo z ustrašených obyvatel se neodvažoval vystrčit nos za práh své domácnosti, i když se ve městě nic neobvyklého nedělo. Teď, kdy se město dvakrát po sobě otřásl jako při zrození světa, kdy byly ulice prošpikovány ozbrojenci, kteří krmili již přesycená vězení každým, kdo se po nich jen trochu zle podíval, dopadla na všechny obyvatele neuvěřitelná tíseň a panický strach. Z obyvatel města byli Orovými průvodci kromě astrologa a gardistů jen zdívocelé kočky a syčící hadi, vystrkující své hlavy z podzemních doupat, a oblaka hmyzu, proudící proti plamenům pochodní v sebevražedné euforii.

Zastavili se. Ulice končila mohutným schodem. Or cosi pošeptal Stremlingovi a vzápětí se prázdný čtverec prozářil oslnivým jasem tisícovky reflektorů. Or chtěl mít dokonalý přehled o všech podrobnostech.

"Něco mi tady nesouhlasí," bručel si pro sebe a pozoroval hmyz, který přestal věnovat pozornost pochodním a pustil se za intenzivnějším zdrojem světla. Uslyšel jakési podivné bubnování a pleskot, jako když muší křídla dopadají bezhlavě na okenní tabuli. Pak poznal, že neviditelná bariéra, oddělující město od prázdna je pro hmyz neprostupná, že na ni křídla narážejí jako na skleněnou stěnu a drobná tělíčka kloužají k zemi, mnohá mrtvá, mnohá jenom ochromená.

Soustředil svou mysl a zlehka se dotkl neviditelné bariéry.

Nic se mu nestalo, nic necítil, jen odpor, který jeho ruce kladlo neviditelné prostředí. Jakési podivné záření, které ochromovalo nebo hubilo hmyz, bylo pro člověka nepozorovatelné a nehmatatelné. Podivná podstata hranice ho zaujala. Pak si uvědomil, že do prázdného prostoru přece ústí kanalizace a vodovod, a proto by měl na mnoha místech spatřit tekoucí stroužky vody... Nahá půda však byla prokazatelně suchá.

Dal pokyn gardistovi a ten zabušil na dveře nejbližšího domu, čtyřpatrového činžáku. Z průčelí byly vidět jen řady oken vlevo od vchodu. Vpravo zůstalo jediné, zbytek činžáku se propadl do neznáma.

Nikdo neotvíral, proto gardista zabušil znovu. Když nenásledovala odpovídající reakce, prokopl dveře tak, jak bývalo běžným zvykem této všemocné gardy. Ozbrojenec vnikl dovnitř a za chvíli slyšel Or dupot okovaných bot, zděšené výkřiky a dokonce jeden výstřel. Zakroutil hlavou nad tou zbytečnou aktivitou. Velitel gardistů, který vyšel po chvíli ven a hlásil Orovi, že dům je obsazen se velice divil, že neslyšel jediné slůvko uznání.

"Máte svérázné metody," zněl jediný komentář z Orových úst, o němž se gardista, vykonávající své služby jak nejlépe dokázal, neuměl udělat žádný úsudek. Ozbrojenec mlčky vedl Ora do budovy. U schodiště stál hlouček vystrašených obyvatel domu v nočních oděvech, strážný dalším gardistou. Všichni pohlíželi na Ora právě tak jako na každého vetřelce, který pronikne do jejich domova. Z jejich nitř dokázal Or vyčíst hlubokou a celkem pochopitelnou nenávist, a to nejen vůči němu. Další, čeho si pak nutně povšiml a co přehlušilo všechny prvotní dojmy, byl strašlivý zápach.

"Co je to za smrad?" zeptal se Or.

Nikdo neodpověděl, proto se Or ostřeji podíval na jediného muže, který neměl na sobě pyžamo, ale pracovní oděv. Gardista ho dlouhl pod žebra, aby povzbudil jeho aktivitu.

"Je ucpaná kanalizace pane," řekl váhavě ten člověk, když viděl, že pasivní rezistence k ničemu nevede.

"Pusťte ho sem," poručil Or gardistovi. "Kdo jsi?" zeptal se toho asi pětáctýřicetiletého tloušťka, když mu stanul tvář v tvář.

"Archint, domovník."

"To máš dům v takovém stavu, že strpíš neodtékající kanalizaci?"

"To ne, pane, ale..."

"No co ale, mluv!"

"Mluv, než ti vyříznou játra!" doplnil vlídný Orův pokyn velitel gardistů, ale vzápětí zmlkl, protože ho probodl ostrý Orův pohled. Velitel gardistů se od té chvíle neodvážil Orovi do jeho počínání zasahovat.

"Neodtéká, pane. Nemohu za to."

"Chceš říct, že neodtéká, přestože vedle vašeho domu je jáma, do které by se vešlo celé jezero?"

"Nevidím žádnou díru, pane."

Or pokrčil rameny a podíval se na Stremlinga, který doposud stál v pozadí.

"Mají všichni vaši poddaní takovýto způsob myšlení, Stremlingu?" zasyčel na něj.

"Nevím, ctihodný Ore," odpověděl Stremling. "Nestýkám se s touto chátrou."

Or si povzddechl. Přísné kastovní rozdělení společnosti a vrozená imunita vnímat jakékoli změny či aspoň dávat najevo, že o nich ví, mu právě postavilo do cesty bariéru, která se nedala překročit. Poddaní jeho Veličenstva krále Dynta odmítali vidět, že se cokoli děje, a předstírali, že vše je v nejlepším pořádku. Neodtéká kanál, prosím pokud je příčina přirozená, dá se odstranit. Ale kanál kterýž neodtéká, přestože je kam, je záležitostí nevysvětlitelnou, a proto rychle od ní ruce pryč.

Or pochopil, že tady se dál nedostane. Tenhle domovník si raději nechá naplnit dům až po střechu výkaly, než by připustil, že je schopen vidět něco neobvyklého.

"Zařaď se zpátky, Archinte," řekl vlídně Or. Domovník beze slova poslechl. Orovu pozornost vzbudil jakýsi bzukot. Spatřil, že vysoko ve zdi visí elektroměr, který běží na plné obrátky.

"Hleďme," řekl si. "Archinte!"

"Prosím, pane."

"Zaříd', aby byly vypnuty v domě všechny spotřebiče rozumíš?"

"Ano, pane."

Vztáhl ruku a chtěl vypnout hlavní jistič.

"Tys mi nerozuměl, Archinte. Chci, aby byly vypnuty spotřebiče, a ne, aby byl dům odpojen od sítě."

"Rozumím, pane," řekl Archint. Vzápětí se hroutil na zem gardista, který stál nejbliž. Or to už nevydržel a srazil ho svou ocelovou pěstí, protože ozbrojenec se snažil povzbudit Archinta bodcem. Zatímco domovník probíhal všechny byty a zařizoval vypnutí spotřebičů, viděl Or, že v tvářích gardistů se postupně objevuje údiv nad jeho počínáním a současně si uvědomil, že si brzy udělá z gardy nepřítele, zatímco obyvatele města si stejně nezíská. A pohybovat se v městě plněm nepřátel, to v zájmu úkolu, který přišel vykonat, nemusí znamenat nic příjemného. Jediným spojencem by nakonec zůstal sám král, a to jistě jen do té doby, než se Orovi podaří najít princeznu Zwen.

"Všechno je vypnuto, pane," hlásil pokorně domovník. Nad jejich hlavami blikala už jen jediná žárovka.

"Vypnuto?" podivil se nahlas. "A co ten elektroměr?"

"Nevím, pane," řekl podle pravdy Archint a nebyl důvodu mu nevěřit. Skutečně nemohl vědět, proč v tuto chvíli činí odběr nejméně pět kilowattů. Domovník nesměl připustit, že proud odebírá druhá polovina domu.

Znamená to, že oba světy jsou nadále propojeny? Jistě, kanalizaci lze ucpat, nač si dělat nepříjemnosti, ale proud, ten se jim může hodit...

Or vykročil do schodů. Sykl na gardisty, kteří zůstali stát dole a dal pokyn Archintovi, aby šel s ním. Následoval ho jen Stremling, toho mu král určil jako průvodce a byl tedy povinen dbát o bezpečnost hosta. Orovi to nebylo příliš po chuti, nejraději by zůstal s Archintem sám. Podvědomě cítil, že mu ten muž něco tají, snad dokonce i neumyslně, a rád

by se od něj dověděl víc, což ovšem v přítomnosti gardy či Stremlinga možné nebylo. Ale Or byl královským hostem, přišel v doprovodu gardy a navíc v něm každý viděl cizince. Nedělal si velké iluze, že by právě k němu měli mít ustrašení obyvatelé důvěru.

Procházeli jeden byt po druhém. Všechny byly bohatě zařízené, všechny byly napojeny na centrální komunikační síť, měli přívod potravin i vody, Or viděl luxusní koupelny, zářiče a sauny. V každém bytě ho však zarazila neviditelná membrána, nepřekročitelné prázdno, za níž mohl vidět jen hlubokou propast. Jak nepřírozeně působily pokoje přepůlené neviditelným řezem; mohl vidět stoly, z nichž zbyla pouhá třetina, dokonce vázy, v nichž ještě stály květiny, ze kterých mohl spatřit pouze stonky, protože vlastní květy už pronikly někam jinam. Na několika, místech se Or opřel o neviditelnou bariéru, ale efekt byl všude stejný. Proniknout se jí nedalo.

Viděl vanu plnou vody, jejíž odtok už byl na druhé straně, a pro-to nešla vypustit. Obsahovala nevábnou kapalinu, kalnou špinavou, plnou pěny...

Pak se zarazil a zbystřil pozornost. Sklonil se a ponořil ruku do vody, která už dávno vychladla. Vytáhl předmět, který se napůl vznášel pod hladinou. Archint zaskučel.

"To je tvůj byt Archinte?"

"Ano, pane."

"A co je tohle?" zeptal se Or a chladnokrevně držel před jeho očima lidskou ruku, z níž kapala voda na čisté dlaždice. Ruka byla odříznuta těsně pod ramenem.

"Já... nevím, pane," řekl zcela bledý Archint.

"Archinte, podívej se, já tu nejsem proto, abych nechával zavírat obyvatele města do vězení nebo je hnal na popraviště. Já vyšetřuji, co se tady uplynulé noci stalo. Ty jistě vidíš, ač si to nechceš připustit, že polovina tvého bytu zmizela spolu se vším, co se v něm nacházelo. Gardisté budou ochotni tvrdit, když uvidí tu ruku, že v tomto bytě došlo k vraždě, a hrozí ti, že za ni budeš, ač nevinen, podle zákona potrestán. Já vím, že ses ničeho nedopustil, protože tato ruka není důkazem vraždy, chci jen vědět, jak se to všechno odehrálo."

"Já, pane... víte, kdyby..."

"Mám zavolat gardisty?"

"Ne, pane, to ne. Já jsem nikoho nezabil. To je můj syn Portius. Koupal se ve vaně. Pak odešel, zůstala tady jen jeho ruka..."

Archint řekl plnou pravdu, ale řekl ji tak, aby nevzbudil ani stín podezření, že si všiml něčeho, čeho neměl, ale co prokazatelně existuje.

"Zůstalo tu po něm ještě něco?"

"Ne, pane... Odnesl si s sebou i svůj oděv. Ležel na věšáku pod zrcadlem. Zrcadlo si také odnesl..."

Jak vzletně mluví. Portius si všechno odnesl. Nutně to znamená, že ruka byla odříznuta současně s ostatním světem, a že se Portius dostal na druhou stranu.

"Už se zase hýbá!" vykřikl Archint, klesl k zemi a zakryl si hlavu rukama.

Aha, tak to je ten pravý důvod, proč zakalili vodu, řekl si Or. Ruka se pohybovala a oni nesnesli ten pohled. K tomu, aby ji někam přenesli, se zřejmě nikdo z nich neodhodlal.

Čistě odříznutá ruka pohybovala prsty zcela přirozeně, jako kdyby byla nadále součástí živého člověka. A když ji Or pevně stiskl, pochopil, že ta ruka skutečně součástí živého člověka nadále je. Její teplota se pohybovala kolem sedmatřiceti stupňů a nevychladla, přestože se původně zdála být studená. Nu ovšem, ležela přece v chladné vodě. Stiskl pevněji a ruka sebou cukla.

Portius tedy cítil bolest.

Pohlédl na Stremlinga. Ten stál opodál s otevřenými ústy.

"Vracím se do královského paláce, Stremlingu. Nech prohledat město. Celou hranici mezi městem a pásmem zkázy. Je víc než pravděpodobné, že několik dalších lidí je poznamenáno stejným způsobem. Všechny podobné součásti, údy i cokoli jiného ke mně co nejrychleji dopravíte. Je to nanejvýš důležité, Stremlingu. A pak potřebuji vyhledat zejména ty lidi, kterým chybí ruka či noha, ale kteří větší části zůstali v tomto světě a mohou se pohybovat."

"Chápu," odpověděl Stremling, ale nezměnilo to příliš jistě. Or nepochyboval, že se mu během několika hodin shromáždí tisíce mrzáků, ale nebylo žádné vyhnutí. Gardisté plnili příkazy přesně, ale stěží byli schopni kvalifikovaně rozlišovat. Nevadí, výběr si už Or provede sám.

"A pak ještě jednu maličkost. Archinte, ty půjdeš se mnou. Není třeba, aby to, cos viděl a co jsem teď říkal, vědělo brzy celé město."

Archint se roztrásl.

"Řekl jsem jenom se mnou. Budu potřebovat pomoc. Ty přece znáš svého syna, a ty mi pomůžeš, abych se s ním domluvil."

"Archint se přece nemůže bavit s duchy!"

Or jen zakroutil hlavou. Lidé, používající všechny vymoženosti moderní techniky včetně raketových letadel a kosmické komunikace, jsou ochotni věřit ještě v záhrobní život. Kult boha Kortyzgara je patrně mocnější, než si Or byl ochoten připustit.

"Archint se nebude bavit s duchy," konstatoval Or. "Tvůj syn patrně žije a ty uděláš spolu se mnou všechno pro to, abychom ho našli, rozumíš?"

"Rozumím," řekl Archint, ale bylo vidět, že nerozumí vůbec ničemu.

4. kapitola

Ruka ležela na stole. Obyčejná ruka mladého muže, snad až příliš útlá na to, aby se mohl živit fyzickou prací. Ale byl

synem domovníka... Ora napadlo, že vlastně vůbec nic neví o obyvatelstvu Sanoru. Setkal se s polofeudální společností, s krutým policejním režimem, s všemocnou armádou, s despotickým a trochu tupým králem, pokryteckým a vychytralým astrologem, ustrašeným domovníkem. Nevěděl jaký je stupeň vzdělanosti místního obyvatelstva, a Archint mu v tomto ohledu asi příliš nepomůže. Všichni žili v relativním blahobytu, bylo pravděpodobné, že ten kdo nechce, nemusí pracovat, a přesto přežije, protože společnost má na to, aby uživila i lenochy. Jakým člověkem je ten, kdo právě pozbyl svoji pravou ruku, a s kterým si Or tolik potřebuje promluvit?

Jak se s ním má domluvit, když Portius je někde jinde, kdesi daleko, a pokud vůbec může komunikovat, tak jen hmatem...

"Poslyš, Archinte," zamračil se Or. "Čím je tvůj syn?"

"Můj syn? Ó pane, můj syn Portius je královským poslem."

Orovi to moc neříkalo.

"Jaké jsou jeho povinnosti?"

Marně se domýšlel, k čemu asi král potřebuje posla v době telefonu, telegrafu, telefaxu...

"Když král zavolá, tak přijde..."

"A jak často král volá?"

"Král ještě nezavolal..."

"Ksaku, co je to za nesmysl?"

"Ó pane, to není nesmysl. Když bylo Portiusovi šestnáct let, sám jsem mu vyhledal toto poslaní... Na konkurs. Král hledal mladé a statečné muže. Platí Portiusovi 60 stipendí měsíčně a Portius čeká, až ho král zavolá..."

Nebylo se už na co ptát. Archint buď víc nevěděl, nebo spíše nechtěl říci. Or vyslal tázavý pohled k Stremlingovi, ten však dělal, že se ho celá záležitost netýká. Dal mu to král průvodce, rozhořčoval se v duchu Or. Copak Jeho Veličenstvo nechápe, že mu mohu pomoci jen tehdy, když budu mít k dispozici naprosto všechny informace, i ty zdánlivě nejméně podstatné, a dokonce i ty, které jsou králi nepřijemné?

Byl tu však Archint, proto Or na Stremlinga nenaléhal, i když nepochyboval o tom, že Stremling odpověď určitě zná.

"Umí Portius číst a psát?" pokusil se Or vyzvídat z jiné strany.

"Ovšem, pane, každý z nás to umí."

"I ty?"

"I já, pane. Všichni umíme číst a psát."

"A co čárkovaná abeceda, znáš ji?"

"Ne, pane, nikdy jsem o ničem podobném neslyšel." Zatvářil se udiveně.

To že Archint nezná morzeovku, ještě nic neznamená, Portius je možná v tomto ohledu vzdělanější.

Or uchopil ruku za zápěstí a měřil chvíli puls. Byl normální, kolem osmdesáti za vteřinu. Portius dal najevo, že cítí dotyk, ale pohybovat mohl jen prsty. Or stiskl třikrát krátce, třikrát dlouze a zase třikrát krátce. Běžná značka SOS, znamenající snad i v Sanoru prosbu o pomoc. Reakce ruky nenasevčovala tomu, že by Portius pochopil, o čem jde. Or se pokoušel o čárkovou abecedu znovu a znovu, ale bezvýsledně. Chlapec ji patrně vůbec neznal, anebo nebyl schopen pochopit, že se jeho ruky dotýká někdo, kdo je neuvěřitelně daleko a kdo od něj potřebuje informace.

"Portius vůbec neví, o čem jde. Mé dotyky si neumí vysvětlit," meditoval Or nahlas. "S kterými lidmi se nejčastěji stýkal, Archinte?"

"Se mnou, s matkou, se sestrou Lingvií, a pak... měl nějaké přátele, ale ty já neznám. Pochopitelně občas hovořil se sousedy, ale jen letmo, ze zdvořilosti."

"A co děvče, neměl?" Archint se zarazil.

"Takže měl, vid'?"

"Ano, pane."

"Kdo je to?"

"Libella, dívka z naší čtvrti. Je... docela hezká."

"Přivedeš mi ji, Archinte, pokud..."

Or se chvíli zarazil.

"Pokud i ona nezůstala na druhé straně."

"Ne, pane, nezůstala tam. Odpoledne se přišla na Portiuse vyptávat, a měli jsme co dělat, abychom jí nevyjevili pravdu. Řekli jsme jí, že odcestoval, ale asi nám příliš nevěřila."

"Jdi pro ni..."

Archint přikývl a odešel, i když se mu příliš nezamlouvalo, že se vrací domů pod dozorem gardisty, a že se tohoto doprovodu patrně hned tak nezbaví.

Mezi tím se dostavili gardisté, kteří pročešávali město, a přinesli několik pozůstatků lidských těl, které podle jejich mínění byli odděleny jako Portiusova ruka. Or si prohlédl tu sbírku relikvií a několikrát si znechuceně ulevil. Byly mezi nimi dvě čistě amputované ruce, což byla spíše práce zručného řezníka než dělicí bariéry. V jednom případě měli trochu štěstí, protože našli čtyři prsty ležící volně vedle sebe a pravidelně se pohybující, a pak dvě nohy, které zbyly pod rozdělenou pokrývkou. Zjevně patřily zcela neuživému a na dotyk málo citlivému starci. Ještě horší to bylo s lidmi, kteří měli větší část těla zůstat v tomto světě a měla jim být oddělena jen ruka nebo noha. Jak Or předvídal byli předvedeni skuteční mrzáci a Or nešetřil nadávkami na neschopnost těch, kteří tak horlivě plnili své úkoly. Vyhnal je znovu do ulic, protože poznal, že průzkum byl proveden velice nedbale a nepochyboval o tom, že obyvatelé města většinu svých postižených před gardisty skrývají, a to z pochopitelných důvodů; vždyť on sám se s podobnými překážkami setkal hned v prvním domě, do kterého vešel. A rozdělených domů byly stovky, možná tisíce.

Asi po půl hodině se vrátil Archint v doprovodu gardisty a vedl s sebou dívku zahalenou neprůhledným závojem,

zpod něhož slyšel Or strašné vzlyky.

"Já za to nemohu, Libello, pán poručil, pán tě chce vidět..."

"Ale já se zaslíbila Portiusovi," plakalo děvče. "Raději zemřu, než bych měla prožít takovou pohanu!"

Znělo to dost rozhodně a Or se podivil tomu, jaké zvyky tady asi mají místní mocipáni.

"Nejsem ten, za kterého mě považuješ, Libello," řekl Or, aby děvče uklidnil. "Můžeš odhalit svůj závoj, nepotřebuji od tebe nic jiného, než abys mi pomohla promluvit s Portiusem."

"S Portiusem?" vyhrklo děvče. Závoj zvolna začínal klesat a Or mohl zahlédnout pěknou symetrickou tvářičku, i když nyní trochu poznamenanou pláčem, černé husté vlasy spletené do copu, husté obočí, drobný nosík, útlá ústa a jemnou bradu. Má ten Portius docela dobrý vkus, pomyslel si Or.

"Vždyť mi řekli, že Portius odcestoval," divila se Libella.

"Nelhal ti, děvče. Odcestoval, ale... trochu zvláštním způsobem. Je mimořádným královským vyslancem ve vzdálených krajinách, ostatně jistě dobře víš, že je poslem."

"Och, ano, to vím..."

"Při plnění tohoto úkolu došlo k nehodě... Ne, nelekej se, tvůj Portius je stále naživu. Jen je trochu..., jak bych to řekl..., raněn. Libello, musíš být statečná. Něco ti ukážu, co pro tebe může být oťesné. Je to Portiusova ruka..."

Zdálo se, že dívka chce omdlít.

"Ne, on o tu ruku nepřišel, Libello. Sám Kortyzgar tomu jistě chtěl. On je tady s námi, ale je teď neviditelný..."

Or si nevěděl rady, jak nebohou dívku připravit na oťesný pohled, ale mezitím už příkrývka, pod kterou ruku skrýval, sklouzla důsledkem pohybu Portiusových prstů. Kupodivu děvče při tom pohledu neomdlelo.

"Ruka... Ó Kortyzgare..., to je Portiusova ruka... A je živá!"

"Takže ji poznáváš?"

"Ovšem, podle prstenu, pane. Vyměnili jsme si je... před časem. Mám také takový..."

Dala se do pláče.

"Výborně, Libello. Teď od tebe potřebuji vědět. Zdá se, že Portius nezná čárkovanou abecedu."

"Co to je?"

"Ovšem, ty také ne. Ale já potřebuju, aby se Portius dozvěděl, že jeho ruka zůstala tady, u nás, v jeho rodném světě."

"On je - někde jinde?"

"Víš, Libello, je a není. Celá část Sanoru se octla někde jinde, a Portius měl smůlu, že jeho ruka zůstala tady. Dokážeš, aby tě poznal, nebudeš se bát té ruky dotknout?"

Pokud teď děvče selže, zmizí i poslední šance se s Portiusem domluvit, říkal si Or.

"Zkusím to," řekla Libella a zprvu štitivě, potom však už bez rozpaků se dotkla Portiusovy ruky. Hladila jeho dlaň, prsty, ale Portius nereagoval.

"Libello, pochop, potřebuji, aby tě poznal. Jde o osud princezny Zwen a možná i o osud celého města."

Libella chvíli váhala a pak řekla: "Vím, jak mě určitě pozná."

Bez ostychu strhla závoj i blůzu, odvážně zvedla Portiusovu ruku a položila si ji na pravé ňadro. Prsty nápadně ožily, ruka se jako by otrásla, Libella ji vzala a ze vsí síly si ji přitiskla k sobě. Podobný dotyk jistě Portius znal, jeho prsty se opět pohnuly a uchopily mezi prsty a ukazovák bradavku.

"Poznal mě," vydechla Libella.

Orovi spadl kámen ze srdce.

"A teď potřebuji, aby ses s ním nějak domluvila, Libello. Ty na to jistě přijdeš, jak to dokázat beze slov."

"Ovšem, prstovou abecedou."

Teď bylo na Orovi, aby se divil.

"Tak jsme se domlouvali ve škole," říkala, zatímco si ruku nadále tiskla k hrudi a nechala se laskat jejími prsty. "Nesměli jsem si říct nahlas ani jediné slovo, a přesto jsme si výborně rozuměli," usmála se Libella poprvé od chvíle, co vešla do královského paláce.

"Tak to zkus, děvče," řekl Or.

"Dobře, nač se ho mám zeptat?"

"Pro začátek snad kde je a jak se cítí..."

Pak jen se zaujetím sledoval, jak si Libella hraje s Portiusovými prsty, které brzy pochopily, oč jde, a přestaly se bránit.

"Dobře, zeptala jsem se ho, kde je, ale jak mi odpoví jen jednou rukou?" přemýšlela dívka nahlas.

"Takhle," rozsvítilo se Orovi a vytáhl z kapsy tužku. "Vlož mu tužku mezi prsty, papír už nám dodá sám dvorní astrolog," obrátil se k Stremlingovi, který se mračil čím dál tím víc. Patrně mu nejvíc ze všeho vadilo, že on sám je tady vlastně páté kolo u vozu, že vyšetřování vede Or sám, že Or má ty nejlepší nápady, a ze všeho nejvíc mu vadili ti dva obyčejní lidé, s kterými se on nikdy v životě nestýkal, a kterým teď měl vlastně posluhovat. Přesto však dal pokyn a sluha přinesl balík papíru.

Libella zatím vyslala Portiusovi příkaz:

"PIŠ!"

A Portius, zprvu nesměle, a pak čím dál tím rozhodněji, začal psát.

Jeho písmo by jistě bylo i za normálních okolností kostrbaté, špatně čitelné, neumělé a teď navíc bylo vše zkomplikováno tím, že na to, co psal, neviděl. Libellina blízkost však pro něj znamenala tu největší motivaci. Portius psal, Libella mu odpovídala prstovou abecedou.

"Libello, kde jsi?" stálo na papíru. Zprvu musela víc vysvětlovat ona, protože se jinak zdráhal psát. Měl o svou milou skutečně velký strach a za nic na světě nebyl ochotný se jí pustit. I ve chvíli, kdy svíral mezi prsty tužku a psal, musela se jeho ruky dotýkat, jinak panikařil.

"Jsem doma," dovídal se postupně Or informace, o které nejvíc stál.

"Byl jsem ve vaně, koupal jsem se, a najednou byla tma a potom světlo, a já nemám ruku. Pořád nemám ruku, i když ji cítím, a teď cítím svou Libellu. Nerozumím tomu, já jsem doma, moje ruka je doma, tak kde vlastně jsem?"

Mladík příliš moudrosti nepobral, to bylo zjevné. Vyjadřoval se značně neobratně, ale Or neměl jinou možnost kontaktu.

"Libello, kde jsi?" změnil náhle rukopis svůj charakter. Or se pokusil představit si, v jaké zoufalé situaci je nyní onen nezkušený mladík. Uzavřený v neznámém světě, bez ruky, bez jakýchkoli vyhlídek do budoucnosti, plný děsu, a on teď po něm chce, aby psal střízlivé údaje...

"Libello, pro Kortyzgara, dělej něco, uklidni ho," řekl Or, ale Libella vzlykala, hladila tu ruku a marně ji tiskla, protože Portiuse postihla jakási divná křeč a tužka vypadla z ochablých prstů. Dvakrát, třikrát, čtyřikrát ji musela Libella zvednout a vložit ji do té ruky, která v potměšilé místnosti působila čím dál děsivěji, až se Or divil, že se ta ubohá dívka nezhroutí, a ptal se sám sebe, kde asi bere tu zázračnou vitalitu. Konečně se Portius upokojil, a zvolna, jakoby z posledních sil, pokračoval v psaní. Co chvíli však napsal zcela mimo smysl ostatních slov Libellino jméno. "Co vidíš?"

"Nevím. Jsme pořád v koupelně a nemohu odsud. Z vany zbyl jen kus, ale voda nevytéká."

"Zkus otevřít vodovodní kohoutek," dal pokyn Or prostřednictvím Libelly.

"Voda teče teplá i studená," zněla odpověď.

Or se obrátil k Archintovi.

"Voda je přivedena přes centrální uzavěr, který je pod schodištěm..." odpověděl domovník, aniž se ho Or stačil zeptat.

"A kde je schodiště s tím uzavěrem, tady nebo tam, na druhé straně?"

Archint se podíval na Ora dost soucitně.

"Vy jste, pane nestoupal v našem domě po schodech?"

"Ať píše dál. Co vidí?"

"Nemohu odsud. Dejte pryč tu strašlivou stěnu."

"Jak ta stěna vypadá?"

"Já... nevím."

"Nerozumím."

"Nemá barvu, není vlastně vidět, jenom je tady a já nemohu z koupelny."

"Jaká je ta stěna na omak?"

"Já na ni nesahal, bojím se."

"Portiusi, prosím tě, zkus na ni sáhnout, je to velmi důležité."

Dalo to dost přemlouvání a ztratili tím čtvrt hodiny, než se Portius odvážil dotknout té podivné stěny. Z jeho popisu nebyl nikdo příliš moudrý.

"Nic necítím, ale ruka se do té stěny pomalu noří, a pak najednou nemohu dál. Je pružná, jako by byla z gumy."

"Silové pole, obyčejné silové pole," zabručel Or, jakoby něco podobného očekával.

"Portiusi, můžeš vidět z okna?"

"Ano."

"Co vidíš?"

"Nic."

"Jak to? Říkáš, že přece můžeš vidět."

"To ano, ale je noc."

Or zbystřil pozornost.

"A jsou vidět hvězdy?"

"Ano, vidím je."

"Portiusi, vyznáš se ve hvězdách?"

Vyšlo najevo, že hoch nikdy v životě nenapadlo podívat se na oblohu.

"Musíme to zkusit, musíme to riskovat," řekl Or. "I kdyby nás měl zavést na chybnou cestu. Libello, přinut' ho, aby na papír nakreslil okno, tak jak jej vidí, a postavení nejjasnějších hvězd."

Podíval se Stremlinga a ten přikývl:

"Myslím, že je to rozumné. Počítač může toto schéma analyzovat, pokud se chlapec nachází v okruhu dvaceti světelných let..."

"A co když je dál?"

"Myslím, že to současnými technickými prostředky není možné... Nedovedu si představit, jak by někdo mohl přenést milióny tun hmoty na takovou vzdálenost."

"Vaše země, Stremlingu, se příliš dlouho izolovala před světem, než aby sem pronikly informace o všech objevech a vynálezech skutečných za poslední století. Existují síly schopné stěhovat na kosmické vzdálenosti nejen celé kusy hmoty, ale i planety, ba i hvězdy. Střežme se chvíle, kdy těchto sil někdo použije proti naší planetě. Už tím, že se zde něco takového stalo, došlo patrně skutečně k zneužití těchto, nebojím se to říct, hvězdných zbraní. Zatím jen v malém měřítku, ale pravděpodobně jen proto, aby nebyla probuzena pozornost hlavních obranných sil planety. I když je na podiv, že milióny tun hmoty proměněné v záření, které opustily nulovým prostorem sluneční soustavu a přemístily se kamsi do neznáma, ne-vzbudily pozornost. Ovšem za dva tři dny, až se zjistí, že se poněkud zrychlila rotace planety, protože se nutně musel změnit její moment hybnosti, bude celá Země v pohotovosti. Možná, že se tady dokonce dopouštím hrubého prohřešku, když neinformuji Světovou radu o zásahu z kosmu. Zdržuje mě však od toho zatím jedno malé tušení."

"Jaké?" zeptal se tiše Stremling.

"Je docela dobře možné, že je celé tohle divadlo řízeno odsud ze Země."

"Zajímavé," podotkl Stremling, ale pak obrátil pozornost k tomu, co nakreslila Portiusova ruka na papír.

"Je tady osm hvězd," řekla Libella. "Portius má neobyčejně ostrý zrak. Toto prý je dvojhvězda," zapíchla prst do jednoho místa uprostřed papíru. "Na tom místě rozlišil dva svítící body. Jeden modrý, druhý červený. Ostatní hvězdy jsou bílé, jen tahle," ukázala na pravou stranu papíru, "je rovněž namodralá."

"Jak ti to prozradil, nikde nic není napsáno?"

"Prstovou abecedou, přece," trochu se zapýřilo děvče, a Or jen pokrčil rameny.

"S tím by si náš počítač mohl poradit," řekl Stremling. "Předem mu musím vložit do programu, aby vzal v potaz, že některá z těchto hvězd může být i planetou."

Rozsvítil ohňostroj světýlek na terminálu a položil pokreslený papír pod čidla citlivého stroje.

"Bude to trvat hodinu, dvě, těžko říct," pokrčil astrolog rameny. "Mohlo by být ještě důležité vědět, jaká je na té planetě gravitace," podotkl Or a obrátil se k Libelle. Dívka už reagovala spontánně. Bylo vidět, že se jí dostalo vyššího vzdělání než jejímu druhovi.

"Jsi lehčí nebo těžší než předtím?" zeptala se Portiuse.

"Jsem lehký, ale... já sedím ve vaně."

Byla dost absurdní představa, že mladík ještě pět hodin poté, co došlo k únosu, sedí stále ve vaně.

"Vylez ven!"

"Jeho první dojem bude zkreslený," namítl Or. "Když člověk vyleze z vody, připadá si vždy těžký..."

"Zkus vyskočit!"

"Vyskočil jsem stejně vysoko jako doma. Proč se ptáš? Vždyť jsem přece doma?"

Portius zase začal trochu zmatkovat, a Libella se ho snažila uklidnit stisky, které v jejich pojetí měli znamenat projevy lásky.

"Mám tu dílčí výsledek," ozval se Stremling.

"Ukaž."

"Pokud budeme tuto hvězdu považovat za Sirius," ukázal Stremling na bod, který Portius označil za dvojhvězdu, "mohl by se nacházet v oblasti Fomalhautu."

"S jakou zárukou?"

"Padesát šest procent."

"Málo, příliš málo," mračil se Or. "Ať se podívá na oblohu ještě jednou a pořádně. Třeba tam uvidí jiné, jasnější hvězdy."

"Nevidím žádné hvězdy," zněla po chvíli Portiusova odpověď.

"Co se stalo?" vyděsil se Or.

"Vychází Slunce."

"Ovšem, hvězda," udeřil se do hlavy Or. "Že mě to nenapadlo dřív. Hochu, musíme ti trochu ublížit," omlouval se nahlas Portiusovi, který ho nemohl slyšet. Libella zbledla. "Neboj se o něj, děvče, nic mu neuděláme, ale své si vytrpí. My však musíme zjistit, jaké má ta hvězda spektrum. A spektrum je u hvězdy průkaznější než u člověka otisky prstů."

5, kapitola

Kráľův osobní lékař Trygor byl důstojným nástupcem svého předchůdce Myglina. Ačkoli se celý život připravoval především na splnění svého nejdůležitějšího úkolu, zasvěcení příštího královského potomka, syna nebo dcery princezny Zwen, věnoval se současně i péči o zdravotní stav královské rodiny. Před dvěma lety málem upadl v nemilost, když náhle, zemřela královna Mewren, Trygorovi kolegové svolání ze sousedních zemí však potvrdili, že infekce, které královna podlehlá, je neobyčejně zákeřná a řídce se vyskytující tropická choroba, a sám Trygor se vykoupil tím, že ze svých pro-středků zřídil vědecký ústav, zabývající se výzkumem právě této nemoci. Krále Dynta současně uklidnilo vědomí, že princezna Zwen je čím dál tím zdravější a vyrůstá do krásy, a že i on sám, ač zvolna stárne, se pod Trygorovou péčí cítí mladší a zdatnější, a dokonce se zvyšuje i jeho mužnost. Neměl pochopitelně ani tušení d účincích různých stimulujících drog a afrodiziak, kterých Trygor s rozvahou a promyšleně používal. Naštěstí král nebyl při své nepřilíš velké bystrosti nikterak schopen postřehnout, že je to právě jeho intelekt, který těmito zásahy nejvíc trpí a chátrá. Trygor upevnil své postavení, vychoval si řadu žáků, kteří pohodlně zastali preventivní léčbu na celém královském dvoře, takže sem v posledních letech až na výjimky nezabrousila jediná infekční choroba.

Samotné úmrtí královny vyvolalo na dvoře i v celém království velký rozruch a otřásl o dosud neotřesitelným kultem boha Kortyzgara. Zasvěcení příslušníci královského rodu, mezi něž ke své lítosti král Dynt, který se do této rodiny přiřeznil, nepatřil, měli mít zajištěný dlouhý život neztěžovaný běžnými útrapami denního života a jakýmkoli životními strastmi. Pravdou je, že královna zejména po narození dcery, podléhala podivným stresům a melancholii. Uzavírala se sama do sebe, dlouhé hodiny trávila v meditacích a několikrát se svému manželu přiznala, že život je pro ni ošklivým břemenem. A proti sebevraždám nemohli nikoho ochránit ani bohové. Nicméně Trygor podepsal pitevní protokol a v něm jasně stálo slovo infekce.

Trygor nedal najevo příliš velké překvapení, když zjistil, že ho přivedli k velmi neobvyklému pacientovi, který nejenže není nemocný, ale dokonce není vůbec přítomen. Mrňavý tlouštík s odulou tváří a zapadlými očkami zachoval ledový klid, když spatřil amputovanou lidskou ruku, která se navíc pohybovala a dotýkala se prsu hezké dívky, což byl jediný způsob, jakým bylo možné Portiuse uklidnit a udržet ho schopného kontaktu. Nebylo příliš času vše Trygorovi vysvětlit, a ani to nebylo nutné. Stremling položil důraz na to, že vše, co zde Trygor uvidí, je předmětem státního tajemství a pokud by se cokoli dostalo ven, král už si bude s všetečným mluvku vědět rady. Při těchto slovech Libella i Archint poněkud pobledli, neboť jejich tušení, že se stali svědky vyšší politiky, a že z toho nevyklouznou tak snadno, jim bylo právě naznačeno nepřímo, ale nezakřtě.

Pak Or objasnil Trygorovi, co po něm chtějí. Trygor mlčel a na nic se nevyptával. Stačilo, když mu Or vše řekl pouze jednou. Pak králův lékař zvedl telefon a několika suchými příkazy si objednal přístroje, jejichž názvy si byl schopen zapamatovat pouze Or, ten však nedal najevo, že ho cokoli z těchto úzce odborných záležitostí zajímá a že jim rozumí... Asistentky Stremling dovnitř nepustil a naznačil Trygorovi, že si bude muset poradit sám, vždyť i tak je do záležitosti zasvěceno zbytečně moc lidí.

Astrolog si začíná počínat příliš panovačně, pomyslí si Or.

Trygor nastavěl na podlahu celou baterii přístrojů včetně malého elektronického mozku na vyhodnocení dat.

"Proč nesvěříš svá data centrálnímu mozku v paláci?" divil se Stremling.

"Mám k tomu své důvody," odsekl Trygor a bylo vidět, že ti dva jsou spolu pořádně na kordy. Trygor tím Ora upozornil na řevnivost, která panuje mezi nejbližšími královými dvořany. Trygor projevil nedůvěru v centrální systémy v královském paláci zřejmě proto, že byly pod přímým dohledem všemocného Stremlinga. Or zadržel astrologa, který se chtěl s Trygorem pustit do sporu, a upozornil ho, že na podobné střety teď není vhodná chvíle.

"Pokud Trygor věří svému komputru víc než tomu vašemu velkému monstru, Stremlingu, má k tomu asi své důvody. Uvědom si, že teď záleží na rychlosti. Chceme přece vysvobodit princeznu Zwen."

Stremling musel přikývnout, ale soudě podle obličeje mu celá záležitost pěkně hnula žlučí. Pochopitelně. Všechny výsledky bude mít nyní Trygor ve svém počítači a bude moci provádět rozbor desítky, stovky hodin, zatímco Stremlingovi zbudou oči pro pláč. Astrologa mohlo utěšit jedině: spektroskopická data mohl bleskově vyhodnotit jen a jen on, nikdo jiný v královském paláci nic takového nedokázal. Snad jenom ten vetřelec Or...

"Pusť, děvče, tu ruku," řekl Trygor Libelle asi po deseti minutách příprav. Dívka váhala, dokud jí Or nenaznačil, aby poslechla.

"Jen ještě oznam Portiusovi, aby se nebál, ať se bude dít cokoli," dodal Or. Libella láskyplně několikrát stiskla Portiusovu paži a pak s úklonou ustoupila do pozadí.

Lékař z plastickými rukavicemi s molekulární tloušťkou, jež na jeho ruku skoro nebyly patrné, se poprvé dotkl Portiusovy ruky. Ruka se oťásla, ale jinak zůstala klidná. Trygor ji zvedl, pečlivěji prosahal, a pak věnoval pozornost řezu. Pochvaloval si, že tato ruka je dokonalou anatomickou pomůckou. Zřetelně bylo vidět, jak cévami proudí krev. Upozornil na obě kosti, vřetení i loketní, i na čistě odříznuté svaly. Ukázal Orovi tenké nitky nervů spojujících i v této chvíli ruku s centrálním nervovým systémem, nacházejícím se kdesi daleko. Stremlinga přitom ignoroval.

Pak lékař řekl:

"Jsou dva způsoby, kterými můžeme proniknout skrz tuto podivnou bariérou. Katerizace, a pak elektronicky, přes samotná nervová vlákna. Nejprve to zkusíme katerizací, optickým vláknem; je to rychlejší, i když možná méně spolehlivé. Můžeme však tak přímo kontaktovat oční nerv."

Podíval se na Ora, a ten mlčky přikývl. Přesně toto od Trygora očekával.

Trygor se zkusil dotknout řezu, ale tady se se zlou potázel. Jeho prsty se octly ve vzdálenosti osmi desetin milimetrů od místa, kde byla ruka přerušena, ale dál se nedostaly. Řez byl chráněn silovou bariérou, a Or pochopil, že podobnou clonou budou asi chráněny všechny předměty, které jsou takto násilně rozrušeny. Cihly, nábytek, trubky... Je otázka, zda by nebylo vhodnější pokusit se napřed proniknout některým neživým systémem, ale na to už nebyl čas.

"Libello, pojď blíž," řekl Trygor. "Drž mi tu ruku a snaž se ho uklidnit. Mohl by si ublížit."

Pobledlá dívka přikývla a poslechla. Odvrátila však hlavu, aby neviděla, jak se lékař ostrým nástrojem propracovává skrz svalovou hmotu, jak vysušuje proudící krev a pomalu odhaluje tepnu. Trygor měl práci usnadněnou, protože na řezu ruky jasně viděl, jak tepnu najde, a operoval necelé dva centimetry od místa, kde předloktí končilo v jiném světě. Tepna byla proříznuta a krev ve chvílce skropila drobnými kapkami jak lékařovo tělo kryté bílým pláštěm, tak i polonahou Libellu, která si však ničeno nevšímala a plně se soustředila na svůj úkol. Portiusovy prsty se svíjely v jakési agónii i přes to, že Trygor pracoval při místním umrtvení.

"Klid, Portiusi, klid," říkala Libella nahlas, nedbajíc na to, že ji hoch nemůže slyšet.

Ještě dva výstřiky jasně červené kapaliny a pak už Trygor otvor ucpal tenkým jakoby skleněným vláknem, které začal rychle soukat do nitra těla. Na řezu mohl sledovat okamžik, kdy se sonda dostala ke kritické hranici. Na chvíli zaváhal, a pak zatlačil. Necítil žádný odpor, když sonda překonala neviditelné rozhraní.

Na malé obrazovce se objevil záběr z nitra Portiusovy tepny. Pro nezasvěceného to byl jen zmalený průjezd úzkým tunelem, pro lékaře však obrázek přesně vymezoval prostor v lidském těle, kterým se sonda pohybuje. Minuli loket, dalších dvacet centimetrů sondy zmizelo uvnitř těla. Trygor cítil stále větší odpor, jak proti ní působil krevní tlak. Portius začínal projevovat stále větší neklid. Trygor na chvíli zaváhal a pak přidal lehce tlumící prostředek, věděl však, že musí Portiuse za každou cenu udržet při vědomí. Zaznamenal prudký pohyb a tepna se rozšířila, jak se přiblížila ke křižovatce.

Setřel si zápěstím z čela pot. Následovalo kritické místo, protože sonda musela zamířit nikoli do srdce, kam byla při běžném vyšetření zaváděna, ale do krkavice. Trygorovi se to podařilo až po dvou minutách usilovné práce, když sonda v kritickém místě vytvořila jakousi smyčku. Dále již pronikala snadněji, protože byla zároveň nesena prudkým proudem okysličované krve, ženoucí živiny přímo do mozku.

Sonda už nemohla dál, její možnosti byly vyčerpány. Trygor musel přistoupit k dalšímu kroku: souhlasně s dráhou katetru vyslat mikroskopické čidlo, které nalezne v nepřehledném systému cév tu jedinou správnou, která ho dovede až k oku a přivede jej do kontaktu s očním nervem.

Mikroskopická sonda nebyla větší než špendlíková hlavička. Trygor ji připevnil k optické sondě a zavedl do těla.

"Celá tragédie je v tom, že nemohu tuto sondu ovládat tak, jako kdyby pacient byl přítomen," povzdychl si Trygor.

"Nevím, zda dálkové ovládání přes optickou sondu k něčemu povede."

Dráhu optické sondy projelo však čidlo během necelé půlminuty, pak se uvolnilo z jejího zajetí a pronikalo dál

samostatně. Sedmkrát narazil Trygor v bludišti cév na slepou uličku, až se konečně dostal tam, kam potřeboval. Do nitra vlásečnice, v níž nyní sonda pevně vězela, pronikalo světlo.

"Rychle, záznam!" vykřikl, Or.

"Nesmí to trvat dlouho!" volal Trygor. "Za několik vteřin musím sondu stáhnout, jinak zastaví přívod krve do oka!"

"Libello, řekni Portiusovi, ať se podívá, stačí jen okamžik, přímo do slunce! Musí to udělat za každou cenu!"

Libella plakala, ale poslechla příkazu.

Portiusova ruka svírala a otvírala prsty a hrozila, že přeruší přívody do přístrojů. Pak se náhle obrazovka na okamžik rozbíjela a Stremling vykřikl:

"Je to v pořádku!"

Trygor začal zvolna stahovat sondu.

Z nitra počítače vyjel tenký papír, na němž bylo vyznačeno spektrum hvězdy, do níž se právě Portius podíval nekrytým okem.

"Stremlingu, to je práce pro tebe," řekl Or a podával astrologovi papír. Stremling přikývl a přešel ke svému počítači.

Trvalo dlouhé dvě minuty, než systém spektrum neznámé hvězdy vyhodnotil a oznámil na obrazovku výsledek.

Or vydechl.

"To je neuvěřitelné... Kdybych to neviděl na vlastní oči!"

"Ani já nechápu, Ore, ale spektrum hvězdy je průkazné nade vše."

"Ano, máš pravdu, Stremlingu. Budu se musel připravit na skutečně dalekou cestu."

"Kam poletíte?" zeptal se Trygor, který už vysvobodil Portiuse ze zajetí svých mučících nástrojů.

"Bellatrix," odvětil suše Or, a Stremling namítl, že právě tohle nemusel lékař slyšet.

"Všichni jsme teď na stejné lodi," řekl nostalgicky Or a přemítal, co pro něj toto překvapující rozuzlení může znamenat.

"Dej pokyn, Stremlingu," řekl rozhodně. "Vydám se na cestu."

"Šest set světelných let?" divil se Stremling.

"To jsou technické možnosti vašeho království skutečně tak omezené?" popíchl ho Or. "Nebo nemáte dostatek energie k tomu, abyste mě s nejnutnějším vybavením a malým kosmickým člunem dopravili jako duplikát do blízkosti té zatracené hvězdy, u níž sídlí kosmičtí korzáři?"

"Chceš rýskovat duplikaci, ctihodný Ore?" uniklo Stremlingovi, ale Orovi nezněla ta slova příliš upřímně.

"Ovšemže," odpověděl Or. "Čerta starého mi záleží na osudu vaší princezny, či na tom, zda bude tvůj král spokojen nebo tě nechá natáhnout na skřípec. Přijal jsem však od krále práci a svůj úkol splním, i kdyby mě to mělo stát život. A co víc, duplikaci jsem se už několikrát podrobil, naposledy tehdy, když jsem musel řešit konflikt v oblasti Velkého psa..."

"Ano, ale to je ve vzdálenosti necelých dvanácti světelných let."

"A co má být? To si mám doletět do Hyvaru pro své vlastní duplikační zařízení? Odstartuji stejně, jen se zpožděním několika hodin. Pravda, pak bude možná pozdě a král už se nebude rozpakovat svého astrologa odepsat, A deset světelných let nebo šest set, jaký je to rozdíl! Cožpak korzáři nezavlekli do té vzdálenosti dva čtvereční kilometry města, které jsi nedokázal ochránit? Co je proti tomu pár desítek tun kosmického člunu s kopii mé maličkosti?"

"Budiž," rezignoval Stremling. Vyčerpán už všechny argumenty, které by mohly odradit Ora od jeho šíleného úmyslu. Zavolal gardisty a vydal přesné příkazy.

"Start za šestapadesát minut, ctihodný Ore, dřív to nejde," oznámil Stremling.

Or pohlédl na hodinky.

"Právě včas, Stremlingu. Za padesát šest minut odstartuje můj duplikát k Bellatrixu, za osmašedesát minut nasednu zpět do portu a budu pokračovat do Hyvaru. Tak nějak sis to přál, že? Hlavně nevzbudit pozornost."

"Ano, právě tak," řekl Stremling a kousal se do rtů. Vášnivě nad něčím přemýšlel a Or by dal nevím co zato, kdyby se mohl dovědět, co se hlavou toho potrhleho dědka honí.

"Co bude s pacientem?" ptal se Trygor.

Bylo vidět, že ho celý problém z profesionálního hlediska nesmírně zajímá a rád by ve výzkumu pokračoval. Snad si dokonce myslel, že by si ruku mohl odnést k vlastnímu výzkumu, u kterého by mu nepřekážel ani všetečný Stremling ani důstojný chladný cizinec; rád by si s sebou dokonce vzal i to děvčátko, které vypadá, že by mohlo být docela přítulné a leccos by se s ním dalo užít.

"Z mého hlediska prvotní účel splnil," podotkl Or. "Nechal bych ho odpočinout, ale asi to nebude možné. Je docela pravděpodobné, že právě on bude jedinou spojnici mezi Bellatrixem a naším světem i nadále. Pokud to bude možné, vyhledám ho, abych ti Stremlingu, jeho prostřednictvím podával zprávy. Proto bude potřeba, abys sehnal někoho, kdo ovládá čárkovou abecedu, nebo ještě lépe... Ano. Červa. Použijeme červa. Obousměrného."

"Přežije to ten hoch?" ptal se upřímně Stremling a Libella zděšeně vzlykla:

"Co mu zase chtějí dělat? Já to nedovolím!"

"Pravda," rozzářil se lékařův obličej, "to je ideální cesta, jak vstoupit v kontakt s tím podivným systémem."

"Ona nebude tak ideální," zašklebil se Stremling, "až se dovíš, kdo bude toho červa ovládat."

"Co tím chceš říct, astrologu?" rozčertil se Trygor.

"Dobře přece víš, že jsem v králově přítomnosti nepostradatelný..."

"Ovšem, jsi nepostradatelný, abys očekával otevření Dvorany života. To ti nikdo nebere. Obávám se, že k otevření Dvorany hned tak nebude vhodná příležitost," usklíbil se Stremling, "a pokud by k tomu mělo dojít, ty se ještě vždycky včas stačíš vrátit."

"Ale co tomu řekne král?"

"Král tomu neřekne nic, spíš by měl výhrady, kdybychom k případu museli volat někoho dalšího."

"Budu si stěžovat!" křičel Trygor.

"A komu?" ozval se náhle hlas, před nímž rázem všichni, kromě Ora, poklekli.

"Komu si budeš stěžovat, Trygore?"

"Vaše Veličenstvo, já... já myslím..."

"Ty si, Trygore, myslíš, že pro mě vykonáš nejvíc, pokud se podrobiš všemu, o čem právě rozhodl vrchní astrolog." Or se až vyděsil toho, když poznal co právě teď Trygor ke králi i Stremlingovi cítí. Má to král Dynt povedené poddané, brzy mu bodnou dýku do zad. Byl však pevně rozhodnut nevměšovat se do vnitropolitických záležitostí, k čemuž ho vedla profesionální etika.

"Připrav se na cestu, Trygore," řekl posměšně Stremling. Do místnosti vplul prstenec postavený ve svislé poloze, vzdáleně připomínající svými tvary počítačový tomograf. Trygor beze slova shodil rukavice, plášť i oděv a lehl si na operační stůl, kde ho Stremling zručně připoutal koženými řemeny. Tam, kde v Portiusově ruce ještě zela rána do tepny, provizorně uzavřené peánem, zavedl Stremling tenkou trubicí a zapnul přístroj. Trygor sebou několikrát trhl a pak zavřel oči. Jeho tělo zvolna bledlo a jakoby se scvrkávalo, to však jen krevní řečiště opouštěla převážná část životadárné tekutiny a činnost srdce klesala na minimum. Tělo pozvolna chladlo; během tří minut se pokrylo ledem. Mezitím se ze svislého prstence oddělil skleněný poklop, který izoloval Trygorovo tělo od klimatu v místnosti. Jen vytřeštěné, doširoka rozevřené oči byly patrné z Trygorovy tváře, zatímco v malém skleněném válečku, jenž byl připevněný k poklopu, se z mlhavé nejasnosti začal tvořit konkrétní tvar. Zprvu připomínal velkou růžovou housenku, brzy však svou odpornou barvou i tvarem dal najevo, že přívlastek červ je tady plně na místě. Červ se však scvrkával a brzy byl podobný jen deset centimetrů dlouhé hadičce, svíjející se v epileptických křečích, a brzy na to i ta hadička, tenká jako vlasek, zmizela lidskému zraku. Nezmizela však úplně, to jen hmota jednoho kilogramu byla nyní soustředěna do objemu necelého kubického milimetru a překonávala tak vše, čeho dosud bylo na Zemi v tomto ohledu dosaženo. Červ nebyl sice vidět, ale nesl s sebou všechnu Trygorovu inteligenci.

Stremling uchopil do ruky skleněný váleček, nyní zdánlivě prázdný, který bylo snadné proměnit v injekční stříkačku. Astrolog ji naplnil fyziologickým roztokem a přiložil k otevřené tepně.

"Během deseti minut projde červ do chlapcova těla," vysvětloval králi, který projevil neobyčejný zájem. Or mlčky přihlížel. Byl zvědavý na výsledek experimentu.

"Červ projde krevním systémem a usadí se v Portiusově mozku. Odpojí jej z činnosti a Portiuse bude naplno ovládat Trygor. Člověk vzdělaný, inteligentní, a v mnohém schopnější než ten líný chrapoun."

"Neurážete mého hochu!" ohradila se náhle Libella, která už se mezi tím opět přiodělala.

"Co tu chtějí ještě ty dva bahňáci?" rozčilil se Stremling. "Strážel!" zavolal. "Do izolace, a potom..." udělal srozumitelný posunek.

"Tak to vás nesmí ani napadnout," vložil se do hry Or. "Copak nechápeš, Stremlingu, že tvůj experiment s červem může selhat? Jak potom zajistíme kontakt? Ty myslíš, že se poženou do kosmu jako sebevrah? Copak tam budu něco platný bez jištění?"

Or měl pravdu a nebál se ji říct Stremlingovi přímo před králem. Stremling zaskřípal zuby, ale musel si nechat zajít své vražedné choutky. Král se do věci nevměšoval, protože byl plně okouzlený průběhem experimentu. Tepna na chlapcově ruce sebou cukla, když do ní vniklo extrémně malé a těžké těleso. Brzy však červ zmizel za tajemnou bariérou. Stremling odhodil stříkačku a znovu zastavil krvácení. Neobtěžoval se tím, aby ránu zašil, či k tomu povolal dalšího lékaře.

Na obrazovce se objevovaly záhadné mihající se čáry, zprvu černobílé, později se proměnily v krvavě červené, stále však nebylo patrné nic konkrétního.

"Červ se usadí v Portiusově mozku asi po pěti minutách; záležet bude vlastně jen na tom, jak bude Trygor zručný," řekl Stremling. Na obrazovce se objevil zprvu rozmazaný, později už však zcela ostrý obrázek.

Or očekával až uvidí koupelnu, ale zatím viděl před sebou schody, a uvědomil si, že Portius v té chvíli běží jak nejrychleji umí. Pak uviděl, že kolem stojí vysoké domy a pochopil, že se nachází v té části Sanoru, která byla unesena. Jednu chvíli se v záběru mihl pahýl Portiusovy ruky. Pak spatřil, jak se hoch připojil k davu podobně postižených lidí; všichni byli něčím vyděšeni, v tu chvíli byla prolomena i zvuková bariéra, takže uslyšel, že se kolem ozývá příšerný jekot a jakési rány, v nichž Or brzy rozpoznal praskání bičem. Kdosi všechny obyvatele města kamsi hnál a nepočítal si při tom nějak šetrně. Posléze zaslechl vzdychnutí, to když dostal bičem sám Portius.

A tu z ničeho nic, se přímo na obrazovce objevil detail dlažby sanorské ulice, to proto, že Portius z neznámých důvodů upadl. Záběr se otočil vzhůru nohama, na okamžik se mohl Or zadívat do obličeje rámovaného kovovou přilbou, a pak obrazovka pohasla.

Stremling zběsile tiskl velké červené tlačítko, ale brzy toho nechal a zůstal stát bez hnutí.

"Vaše Veličenstvo," řekl pohnutě. Ti darebáci asi Portiuse..."

"Co se stalo?" vzlykla Libella.

"Zabili ho," odpověděl Stremling. "Obávám se, že takto zabijí všechny..."

"I princeznu, ty netvore?" zařval král.

"Ne, tu zatím potřebují. Pokud je pravda, že potřebují mytron. Ale ostatní obyvatelstvo je jim k ničemu."

"Zabili ho, zabili ho!" plakala Libella. "Ty netvore, to jsi zavinil ty!" Vrhla se na Stremlinga.

Stařec ji však snadno odstrčil.

"Kromě toho se, Vaše Veličenstvo, obávám, že zahynul i váš dvorní lékař Trygor. Budete si muset zaučit nového."

"Ne," řekl zdrceně král. "Už nikdy nebudu Dvoranu života potřebovat. Tak na co lékaře?" Pomalu vyšel z místnosti, v níž naprázdno cvakal přístroj regulující chod červa v mrtvém těle.

6. kapitola

"Vše je ztraceno," pronesl zvolna zdrcený král. Seděl ve svém křesle v kužárně královského paláce, kam si asi po deseti minutách nechal zavolat Ora Yrada. Překvapilo ho, že je Or oblečený do kombinézy pilota.

"Vše je ztraceno," opakoval král. "Už nenajdu svou jedinou dceru, princeznu Zwen. Jen dvě bytosti jsem měl na tomto světě rád; svou ženu, královnu Mewren, kterou mi vzal krutý osud, a teď i dceru..."

"Veličenstvo," pronesl zvolna Or. "Vím, dostali jsme se do obtížné situace. Ale je přece přibližně známo, kde se vaše dcera nachází, a ujišťuji vás, že je to v dosahu možností našich přístrojů. Pravda, jsou tu komplikace, ale od toho jsem přece tady, abych je vyřešil. Při svém povolání jsem už přivykl tomu, že cesta k cíli nebývá dlážděná batisttem."

"Proč ve mně budiš zbytečné naděje, Ore?" mračil se král. "Vím, králi se má lichotit, má se před ním zamlčovat skutečnost, je nutno říkat mu sladká slova, utěšovat ho. Myslel jsem si ale, že ty jsi z lidí, jímž je podobná politika cizí." "Nikdy jsem neváhal nikomu říci pravdu do očí, králi," řekl rozhodně Or. "Řekl bych ji i tobě. Tady se proti nám spiklo příliš mnoho okolností. To, že jsme ztratili spojení, se zdá být náhodné, ale já mám spíš dojem, že kdosi neustále sleduje naše kroky a hází nám klacky pod nohy."

"Cože? Máme snad na královském dvoře špeha?"

"Ne tak docela. Ale vzpomeňte si, králi, na to, jakým způsobem jsme vyslali do jiného světa červa - šlo to velmi snadno. Není vyloučeno, že v kterémkoli člověku na tomto dvoře může být usazen podobný červ. Samozřejmě existují protizbraně, červ se dá detektorovat, ale na to už já nebudu mít čas. S tím si bude muset poradit váš astrolog Stremling nebo příslušné oddělení kontrašpionáže!"

"Ore, ty nevíš, co říkáš. Vždyť má říše nebyla stovky let s nikým ve válečném stavu. Mám jen pořádkovou gardu. Sanor nikdy nepotřeboval armádu! Nikdy nebylo nutné zřizovat nějakou kontrašpionáž."

"Obávám se, králi Dynto, že ti musím odporovat. Přinejmenším jsem si jist tím, že ve tvém království existuje několik speciálních center kontrarozvědky vybavených příslušnou technikou. Jedno je určitě zde v paláci. Tví služebníci jsou někdy až zbytečně iniciativní a překypují snahou tam, kde to není žádoucí. Občas zřejmě zapomínají na to, kdo je jejich pánem, a mnohé informace a zisky z nich plynoucí si nechávají pro sebe. Není radno každému důvěřovat..."

"Ty myslíš, že jsem obklopený samými špehy?"

"Ne, to ne, myslím dokonce, že mnoha lidem vyhovuje, když na trůně jsi právě ty, jehož vláda je v porovnání s minulými diktaturami procházkou jahodovým hájem. Zamysli se nad mými slovy, králi. Já teď jdu hledat tvou dceru, to je úkol, pro který jsi mě sem povolal. Vnitropolitickou situaci si budeš muset ale urovnat sám."

"Jak - jdu hledat? Kam?"

"Letím daleko, stovky světelných let k podezřelým planetám. Nevím, zda se mi podaří návrat. Pokud ano, pak věz, že zmizelé čtvrti budou opět součástí Sanoru."

"Ale vždyť jsme ztratili všechny možnosti kontaktu!"

"Věřím Stremlingovi. Je mimořádně schopný, najde jiné možnosti. Je jich tu několik; pár jsem mu jich nastínil, prostředky tu jsou. Dohlédni však, prosím tě, králi, na to, aby zůstali naživu ti dva - Archint a Libella."

"Proč? Copak jim hrozí nějaké nebezpečí?"

"Ty opravdu neznáš praktiky lidí od tvého dvora? Kdyby věděli, co ti tu teď říkám, litovali by okamžiku, kdy jejich rukama prošla tvá pozvánka. Sbohem, králi, pokud se nevrátím, byly okolnosti silnější a protivník mocnější než mé schopnosti."

Or se uklonil a opustil kužárnu. Nechal tam krále s jeho splínem a myšlenkami, které mu nadhodil. Gardista vedl Ora složitým systémem chodeb královského paláce. Část budovy chyběla a některé spojnice se proto musely složitým způsobem obcházet. Přesto Orovi neušlo, že je palác postavený jako malý labyrint. Absolutní Orova paměť během této cesty přesně mapovala všechny chodby, průchody a schodiště a v jeho hlavě tak vznikalo dokonalé schéma, z něhož dokázal Or odvodit šířku i délku jednotlivých místností. Brzy pochopil, že stěny jsou mnohdy silnější než dva metry a poznal, že uvnitř paláce je ukryt ještě jeden, sestávající z tajných chodeb, které jsou běžnému návštěvníkovi zcela skryty, a o nichž nemusí mít ponětí ani ten, kdo v paláci žije dlouhé roky.

Klesali stále hlouběji, byli už dobrých dvacet metrů pod terénem, když se před Orem odkryla prostora velikosti středního hangáru. Byla snad padesát metrů dlouhá, třicet metrů široká a vysoká tak, aby v ní mohl pohodlně stát dokonalý kosmický člun. Or při pohledu na něj pochopil, že král Dynt skutečně nemá ani ponětí o tom, jakou silou vlastně disponuje. Byl to totiž stíhací bitevní člun, poslední model. Jedna z nejdražších kosmických lodí, jaké kdy byly vyrobeny. Or měl zato, že k Bellatrixu poletí v nějaké kapsli nebo podobné rachotině, ale to co viděl, překonalo všechno očekávání.

"Vidím, že člun je připraven, Stremlingu," řekl královskému astrologovi, který se vynořil bůhví odkud.

"Ovšem. Je vyzbrojen implozivní technikou o intenzitě šesti kilogramů antihmoty."

Dost na to, abych ty neznámé korzáry roztrhal na kusy i s jejich mateřskou planetou, pomyslel si Or.

"Pochopitelně předpokládám, že jsi seznámený s řízením této lodi."

"Samozřejmě, že jsem seznámen, astrologu Stremlingu," neodpustil si Or jedovatý tón. "Za jak dlouho mohu startovat?"

"Za sedm minut?"

"Díky, to ještě stihnu, potřeboval bych..."

Udělal gesto srozumitelné všem.

Stremling pokynul gardistovi a ten ho zavedl do centrály, která byla dokonalým dispečinkem pro řízení války. Nejen nějaké obyčejné války, uvědomil si Or. Odtud se dají řídit kosmické bitvy do vzdálenosti deseti světelných let.

Gardista mu ukázal malé dveře, Or se za nimi zamkl a spatřil malou skromnou toaletu.

Pochopitelně mu vůbec nešlo o vykonání přirozené lidské potřeby. To že mu Stremling ukázal nejen hangár, ale i řídicí

centrum, nasvědčovalo jen jednomu: Or už nesmí mít nikdy příležitost o tom někomu vykládat. Or měl však v záloze jedno překvapení. Z příruční brašny vytáhl ocelový drát, nasadil jej na zvláštní držák, který připevnil ke své kombinéze. Elektrody si přitiskl ke spánkům. Miniaturní přístroj se rozběhl a v deseti vteřinách přečetl z Orovy paměti vše, co se událo v posledních čtyřiašedeseti hodinách. Pak Or vyslal tuto informaci nulovým tunelem na místo, které bylo známo jen jemu.

Pak vyšel z toalety, kde nestrávil víc než tři minuty, pokynul nehybné obsluze centrály, která mu však nevěnovala pozornost, jako by za panely seděli roboti, a nastoupil na palubu člunu. Byl si téměř jistý, že Stremling chystá zradu, ale marně přemýšlel jakou.

Usedl do křesla a připoutal se. Palubní mozek naskočil a Or viděl, že je loď v bezvadném stavu. Jako kdyby právě sjela z linky.

Ze stěn hangáru se odklopily dvě velké podkovy a zajaly člun svým silovým polem. Or vrhl ještě poslední pohled ven, než se mu zamžily průzory. Viděl Stremlinga, jak se sklání nad panelem v centrále a cosi říká jednomu z dispečerů. Jsou tu desítky svědků, řekl si Or, nemělo by se prakticky nic stát. Během deseti vteřin, atom po atomu, kvark po kvarku, zmapují přístroje, kosmický člun i s mou maličkostí a vyšlou informace o těchto částicích na vzdálenost tři sta pětadvaceti světelných let. Tam už bude postaveno iontové zrcadlo, o něž se informace zarazí jako o tvrdou stěnu, a vznikne tam nový člun a nový Or Yrad... Duplikát. Můj duplikát, duplikát tohoto člunu. Je to daleko, nesmírně daleko. Duplikát nebude mít dlouhou životnost. Musí stihnout najít princeznu, zjistit, kdo zavinil celé neštěstí a podat zprávu na Zemi.

Ne, tady nemůže Stremling připravit žádnou kulišárnu, i když je v tom namočený až po uši. Kdyby mě zrušil, bylo by to příliš nápadné; nehod by bylo už příliš mnoho.

Ucítil bodavou bolest v celém těle. Jen v mozku ne. Mozek nebolí. A přece čeká Stremlinga jedno velmi nemilé překvapení. Možná i Ora, ale s tím přece počítal...

Informace se zběsílým tempem rozběhly po inertních drahách, ohromný příval energie, který donutil pohasnout všechna světla Sanoru, otevřel bránu nulového prostoru a dal proniknout Orově duplikátu i kopii člunu na vzdálenost, kterou si nedovede představit ani ten, kdo tuto vzdálenost prolétl.

Když se ve vzdálenosti tři sta pětadvaceti let rematerializoval člun s jedním člověkem na palubě, skončily jedinečné stroje svou práci. Citlivé prsty mechaniků je budou muset znovu rozebrat část po části, zničené a opotřebované jednotky vyřadit, a po půl roce práce bude duplikátor znovu připraven k činnosti. Stremlingovi přišlo drahé pátrání po princezně Zwen; království Sanor bude několik měsíců bez možnosti obrany. Or nemohl vědět, že kosmický člun, do něhož právě nasedl, je v celém království jediný, a že nikdy neopustí prostor hangáru. Kosmická loď byla jen výrazem veličáctví toho, kdo si myslel, že takto může vládnout světu.

Když oslepující blesk pohasl a hangár se znovu ponořil do svého přirozeného osvětlení, křeslo pilota, v němž ještě před minutou seděl Or Yrad, bylo zcela prázdné. Kosmická loď zůstala na svém místě zcela nedotčena, ale pilot nevysvětlitelnou chybou v duplikačním systému zmizel. Stremling si maně připomněl potíže, které nastávaly při prvních experimentech s duplikátory, kdy mizeli nejen lidé, ale i stroje, a pak se objevovaly v nejméně vhodných okamžicích na těch nejméně očekávaných místech.

Ale tato doba je dávno pryč a duplikátor, který Stremling použil, je naprosto dokonalý?

Po hodině se nechal Stremling ohlásit u krále a oznámil mu, že Orův duplikát se nyní nachází na oběžné dráze kolem hvězdy Bellatrix a je naděje, že se brzy podaří navázat s ním spojení. Skutečný Or Yrad pak odcestoval portem, právě tak, jak bylo naplánováno...

Stremling neuvažoval nad tím, co bude dělat, až se ukáže, že Or Yrad nevysvětlitelně zmizel, a světové agentury někde vyšťourají, že se tak stalo právě u nich v Sanoru.

7. kapitola

Or Yrad seděl s kloboukem naraženým do čela v zadní části portu a sledoval svého dvojníka, který si počínal přesně tak, jak očekával. Ostatně musel, vždyť postupoval v souladu se svými vlastními myšlenkami, to on sám vymyslel tuto malou lest a nyní ji realizoval. Když port měkce dosedl na přistávací plochu v Sanoru, dral se Or Yrad jako jeden z prvních k východu. Prošel kolem svého duplikátu, aniž se na sebe podívali, oba věděli, proč je důležité, aby Or Yrad pronikl do Sanoru inkognito. Ve dveřích se Or na chvíli zastavil a jedním rychlým pohledem přehlédl čekající zástup. Brzy zpozoroval muže, který se snažil být nenápadný. Ostré očko pozná na pět kilometrů. Bylo víc než jisté, že tady čeká právě na Ora Yrada, ten si však nebyl jistý, zda je to osoba vyslaná k jeho ochraně či štěnice nasazená na jeho stopu. A záležitost je delikátní. Velmi delikátní. V Sanoru se cosi odehrálo, říká se něco o velkých zemětřeseních, ale Sanor se tváří jakoby nic, informace ven neprotékají. Z paluby portu mrknutím oka zahlédl zdevastovanou pláň... Pilot naváděl letoun tak, aby nebylo vidět vůbec nic, i když zas tak úplně se zničené oblasti vyhnout nemohl. Něco bylo nutné riskovat. Raději to, že si někdo všimne zničené oblasti města, než vyvolat podezření izolací Sanoru od ostatního světa. A Or nepochyboval o tom, že by to král nejraději udělal.

Or si uvědomil, že je maskován velice nedbale. Jeho potenciální nepřátelé mají určitě velice dobře prostudovaný jeho portrét. Zatím si tady hraje na obyčejného turistu; vleče kufr polepený pestrými nálepkami, v němž jsou však ukryty předměty, nad nimiž by celníkům všech zemí přecházel zrak. Sanor je však naštěstí otevřená zóna. Prošel až vyzývavě blízko kolem toho podezřelého člověka, ale ten si ho ani nevšiml. Pokračoval asi padesát metrů a zastavil se u novinového stánku. Předstíral, že si vybírá časopisy a po očku mrkal k východu z portu.

Konečně se vybatolil unaveně jeho dvojník a mladík se z nehybně stojící sochy proměnil v toporně se pohybujícího panáka. Sledování začalo. Bude trvat dlouho, o to víc času bude mít pravý Or Yrad. Zdá se, že Stremling uvěřil informacím z paluby. Or Yrad se přihlásil pod vlastním jménem... Falešný Or Yrad, který ví, do čeho jde. Není to

poprvé, co Or Yrad použil pro nebezpečnou práci dvojníka, ale vždy tak učinil s plnou rozvahou a ještě nikdy zbytečně. Zatím se dvojník ze svého poslání nikdy nevrátil, pokaždé položil život v některém z nebezpečných střetů. Čím to asi je? Je to skutečně tím, že si dvojník uvědomuje, že je dvojníkem, a podvědomě víc riskuje? Nemohl to posoudit, on sám nikdy dvojníkem nebyl.

Nechtěl jej sledovat, nebylo to nutné. Teď bylo potřeba ubytovat se pod falešným jménem v hotelu, vzít si fotoaparát, zakoupit si jízdenku do autobusu s okružní jízdou, objednat si lóži v opeře, stůl v nejlepší restauraci... Jako každý bohatý turista.

Náhle se zastavil. Jeho mozek byl zasažen prudkým úderem, který neočekával.

Jeho tělo se téměř zkroutilo. Okamžitě poznal, oč jde, ale proč tak brzy? Vždyť svému duplikátu ještě téměř šlape na paty, a náhle ten příval informací. Stremling. Tajné chodby. Setkání s králem. Princezna Zwen. Šest gramů mytronu. Ovšem. Nebylo to zemětřesení, byl to únos. Bellatrix? Ne, to je hluboký omyl, odtamtud přece nikdy korzáři nemohli na Zemi proniknout. Přece můj duplikát Stremlingovi neuvěří? Ne, hrál dál svou hru až k sebevraždě. Zprávu poslal včas. Libella, Archint, Portius. Tři sympatičtí lidé, které postihlo to neštěstí, že bydleli v nepravou dobu na nepravém místě. I jim hrozí nebezpečí.

A pak podvodník Stremling. I duplikát na první pohled poznal, že spektrum, které přečetl v paprscích vycházejících ze slunce, nepatří hvězdě Bellatrix.

Or věděl všechno, co jeho duplikát v uplynulých devíti hodinách v Sanoru zjistil. Znal celý obsah jeho paměti, a tok informací byl přerušen teprve okamžikem, kdy duplikát vešel na toaletu, aby se v poslední možné chvíli o tyto informace podělil. Dřív, než...

Znamená to nutně, že další duplikát podlehl nástrahám? Co by udělal on, kdyby byl skutečně na jeho místě? Nastoupil by do té lodi, i když věděl, že je to past, z níž není úniku? Nebo Stremling nechystá zradu? Bude dobré se o tom přesvědčit. Pokud je vše v pořádku, duplikát bude za chvíli tady a nastoupí na palubu portu, který bude za tři minuty pokračovat do Hyvaru.

Chtěl být nenápadný, ale nebylo to jednoduché. Vtrhl na palubu portu a udivené letušce houkl do ucha:

"Zapomněl jsem si tam kufík."

Dělal, že se dívá pod sedadlo, ale čekal marně, svého dvojníka se nedočkal. Když zbývala do odletu pouhá minuta, opustil palubu a zklamání nemusel předstírat.

"Je pryč," řekl.

"To je mi líto, pane," odpověděla letuška. "Obraťte se na kancelář v odletové hale, naše společnost je pochopitelně pojištěna. Náhrada vám bude ihned v plné výši vyplacena."

"Nevadí, byly tam jen bezcenné tretky," stál ještě chvíli ve dveřích portu a prohledával očima halu. Nikde však neviděl nikoho, kdo by se mu podobal. Pak si uvědomil, že skutečně dělá hlouposti. Proč mu vlastně záleží na osudu jeho duplikátu? Přece ho sem vyslal s jediným posláním a zřejmým rizikem. Jeho duplikát, tedy on sám, se výborně osvědčil. Zjistil vše, co bylo možné, a pak se nechal zlikvidovat. Ale až podezřele snadno... Nebude to Stremlingovi nápadné? Možná ano, ale určitě ho nenapadne, že skutečný Or Yrad přicestoval týmně letadlem jako duplikát. A pokud ano, nic se neděje. Stremling se určitě neodvážá králi přiznat, že Ora zlikvidoval.

Tak tedy - vzhůru ke králi? Ne, to by byl nejhlubší omyl. Je nutné nejdřív vše podrobit analýze.

Port se zvolna zvedl ze svého místa. Dvojník se neobjevil.

Or Yrad pomalu kráčet ulicí směrem k nejlepšímu hotelu.

Něco mu uniklo, je to jisté. Město přece utrpělo dva zásahy. Původně se domníval, že ten první byl výstřel naslepo, že se korzáři prostě netrefili. Teprve podruhé se jim podařilo unést princeznu. Ne, to v žádném případě nemůže být pravda. Už ten první zásah byl namířen zcela přesně, ale tak, aby krále příliš nepoplašil. Princezna měla přijít na řadu až jako druhá. Co však bylo významného v tom čtvrtci, který změnil své místo jako první? Or si promítl před oči plán města. Jak byl slepý! Nahlas si ulevil. Přímou uprostřed prvního vyřiznutého čtvrtce se nacházela hrobka královny Mewren. Co z toho plyne? První, zásah šel naprosto přesně, cíl byl uprostřed. Proč v druhém případě byl cíl tak těsně u kraje, vždyť únosci riskovali, že jim princezna unikne? Příčinu to mohlo mít jedinou. Měla zmizet princezna, ale král který by mohl dělat těžkosti a jehož odstranění bylo zbytečné, možná i nežádoucí, musel zůstat na místě.

A nebo je cílem něco zcela jiného, něco co s mytronem nemá nic společného? Pokud ano, co to vlastně je?

Or se zamyslel. Dvakrát jim to vyšlo. Vše vypadá na to, že se skutečně jedná o kov mytron. Královna Mewren přece měla také v těle svých šest gramů. I když se po smrti jednotlivce kov zvolna rozkládá, zbylo ho v těle ještě dostatek. Šli únosci tak daleko, aby znesvětili hrob? Jistě, nic jim přece není svaté.

Ale jde-li o mytron, je tu ještě jeden cíl. Or si byl téměř jist, že v noci dojde ještě k jednomu útoku.

Je tu přece místo, kde se mytron, sice jen jednou za dlouhý čas, tvoří. Dvorana života.

8. kapitola

Přiblížil se večer. Or přebýval v Sanoru teprve necelých osm hodin a současně jich zde prožil už sedmáct. Teprve teď, když se mu kopie vzpomínek jeho dvojníka pevně usadila v paměti, si dokázal všechny ty podivné události správně utřít. Jediné, co mu chybělo k dokonalému sestavení celé skládáčky, byla informace o posledních minutách jeho duplikátu. Svůj úkol však tento biologický mechanismus splnil beze zbytku a Or si byl jistý, že nikdo, ani Stremling, ani sám král, nepoznal, že nejedná s opravdovým člověkem.

Ubytoval se v nejvyšším patře nejdražšího hotelu. Nelitoval peněz, věděl, proč to dělá. Měl odtamtud sice ztížený, avšak přece jen obstojný výhled na jeden ze zdevastovaných čtvrců. Komplikace spočívaly v tom, že nemohl otevřít dveře na balkon - podle sdělení hotelového personálu seablokovaly mechanismy. Okno bylo trvale překryto temným filtrem.

Navíc kolem zničené zóny začaly z ničeho nic vyrůstat letité stromy. Kilometr čtverečný je však kilometr čtverečný,

Dyntovi by nepomohlo, ani kdyby kolem vysázel celý prales.

Or měl k dispozici telefon a bohatě ho využil. Především získal jednu podstatnou informaci, i když tušil, jaká asi bude. Z astronomického centra se dověděl, že rotace planety se v uplynulých dvou dnech nezměnila působením vnějšího vlivu ani o sebemenší zlomeček - a to leccemus nasvědčovalo. Druhá informace se týkala kritického spektra, ale i zde vše vycházelo podle Orových předpokladů. Záhada tím však zdaleka vyřešena nebyla - Or stále nevěděl, kam se to ohromné množství hmoty podělo, a co se týče příčin, jistotu měl získat až této noci ve 23,03. O tom, zda zdrojem králových nesnází je skutečně mytron, se mohl stále jen dohadovat.

Setmělo se, jako obvykle v subtropické oblasti, brzy po devatenácté hodině. Or nechal hotelovou službu v přesvědčení, že zámožný a marnivý host sedí u televizoru a baví se duchaplným programem poskytovaným místními šesti kanály, z nichž pouze dva nebyly pornografické. Nebyl však příliš nakloněn věřit tomu, že se mu podaří příliš dlouho klamat místní výzvědnou službu.

Převlékl se. Na nahé tělo si navlékl černou samonosnou kombinézu, pohlcující elektromagnetické vlnění ve všech rozsazích a činící ho prakticky neviditelným v pološeru či částečné tmě. Pokud se pohyboval na plném světle, mohli ho pozorovat proti jasnému pozadí a vnímat jako pouhý stín. Kombinéza odpuzovala všechny vlivy magnetizmu, vykazovala značnou imunitu vůči sonaru i odolnost vůči mechanickým nárazům. Pak vyřizl do nerozbitné skleněné tabule okrouhlý otvor, kterým se mohl hladce protáhnout. Až hotelová služba druhý den ráno zjistí, jaké škody podivný host napáchal, buď už bude jeho inkognito prozrazeno a on bude sedět v místním vězení, nebo budou ztracené čtverce Sanoru na místě a Or Yrad kdesi daleko za horami. Ostatně nechává jim tady za to bohatou výslužku.

Kufr, který však hned tak nějaký amatér neotevře. Ten si s sebou vzít nemůže, dost na tom, že se musí vláčet s implozérem. Ale bez zbraně si odejít netroufal. V tomto světě existuje až příliš mnoho podezřelých existencí, a Stremling, to není ten hlavní panák, kterého by se obával. Je tu ještě někdo mnohem důležitější, ten, kdo hraje roli krku, jenž otáčí hlavou.

Vznesl se do vzduchu.

Chvíli si téměř zálibně prohlížel město z vysokého nadhledu. Sanor byl hodný obdivu a on byl vlastně jen pouhým turistou, ale k tomu, aby si prohlížel jeho pamětihodnosti, se vlastně dostal až teď. Město bylo ponořeno do hluboké tmy, což v případě významného centra turistiky působilo značně neobvykle. Or čekal osvětlené chrámy, zářící fontány, čilý život na tržističích a hlavních bulvárech. Nic z toho se nesplnilo. Město bylo smutné, temné, podivné. Zářilo jen blikajícími bludičkami obdélníkových oken, za nimiž se ukrývali ustrašení obyvatelé. Dva čtverce, vyřiznuté zatím neznámými záškodníky, kontrastovaly nápadně svou černou prázdnotou s přišedřím ostatní plochy.

Or se přestal zabývat podružnými problémy. Zbývaly necelé dvě hodiny do chvíle, kdy předpokládal další otřes.

Nevěděl, kde se v něm bere ta neochvějná jistota, že se Sanor stane terčem útoku ještě jednou. Nebyl si ani jist, jak se zachová v tom kritickém okamžiku, uvažoval však o tom, že zůstane vysoko nad městem, aby mohl být svědkem nepochopitelného jevu. Představoval si, jak se tuny masivní hmoty odlupují od podkladu, na němž spočívaly milióny let, jak prudký otřes zmitá celým městem a promítá se v zapisovačích seismografů v nejvzdálenějších částech světa, jak čtverečný kilometr města mizí i s tisícovkami obyvatel během několika vteřin z této části vesmíru aby se objevil kdesi jinde, aby posloužil zájmům kohosi neobyčejně mocného, toho, kdo ovládá nevyčerpatelné zdroje energie, kdo je jistě mocnější než král Dynt se svým nevyzpytatelným královstvím plným nepochopitelných rozporů.

Or se stěhl toho, aby vletl do oblasti přímo nad vyřiznutými čtverci. Umínil si, že této noci musí nad městem zůstat nepoznán, skryt očím všech slídilů i všech nepřátel, a to jak svých, tak i královského trůnu. O tom, že král Dynt má svou říši přímo proškikovanou lidmi přejícími si jeho pád, nebylo třeba vůbec pochybovat. Bylo otázkou, zda je někdo z nich natolik vlivný, aby své plány mohl uskutečnit. Orův duplikát se už s několika takovými lidmi setkal a na samotném Orovi teď bylo, aby všechny poznatky vyhodnotil a utvořil si o nich ten správný obraz. Zatím však jeho mysl tápala v nejistotě. Na to, aby pronikl do nejtajnějších oblastí místního politického života, bylo zřejmě třeba, aby žil v Sanoru několik let. Měl však k dispozici jen několik hodin. Pak ucítil, že tady, v kilometrové výšce nad městem, není sám.

Kombinéza, na níž se zatím mohl bezpečně spolehnout ve všech kritických situacích, žalostně zklamala. Emotivní záření, jež vnímal z nevelké vzdálenosti, z neproniknutelné temnoty, ho přesvědčilo o tom, že je pronásledován. Na chvíli soustředil svou pozornost do jednoho bodu hluboko dole. Jemný proud gravitonů, který odtamtud proudil směrem k němu a odrážel se a rozptyloval o jeho kombinézu, mu naznačil, že se nemohl prozradit ničím jiným než svou gravitací, silou tak slabou, že je u těles o hmotnosti řádově desítek kilogramů prakticky nezměřitelná.

Cítil za sebou velkou těžkou hmotu, slyšel svými citlivými ušima neslyšitelné, a poznal, že velké nosné plochy prosévají vzduch a tvoří kolem sebe mírný vánek, o němž si však byl jist, že se dokáže během vteřiny proměnit v bouřlivý uragán. Ten, koho zajímalo malé neviditelné těleso pohybující se nad Sanorem, vyslal na průzkum plachetník. Znal tyto odporné biologické stroje, střežící prostor nad základnami a bdící nad tím, aby se do cestovních koridorů nedostalo nic, co by mohlo zapříčinit havárii startujících strojů. Plachetníky likvidovaly ptáky, vysávaly prach, ničily oblačnost, drtily meteority a podle potřeby i nepřátelské čluny. Plížily se zákeřně, chráněny pláštěm neviditelnosti, neboť se skládaly ze směsi agresivních těžkých plynů, podobných dusivému aerosolu, a svou žíravou přítomností ničily vše pevné, co jim při šlo do testy.

Or se mohl orientovat jen sluchem, protože v této temné noci neměl naději, že by plachetník, který měl mnohdy rozlohu větší než jeden hektar, mohl spatřit. A podle toho, co slyšel, měl v patách kapitální exemplář. Nemohl ani pomýšlet na to, že by z kritické zóny unikl. Plachetník, ignorující atmosférické jevy, mohl být i desetkrát rychlejší než Orova, sice dokonale chránící, ale jinak až tragicky pomalá kombinéza.

Jediné, nač se v této chvíli mohl spoléhat, byla poměrná neobratnost jeho potencionálního nepřitele. Při své velké rozloze nemohl plachetník reagovat na poměrně bystré obraty, kterých byl Or schopen. Velká rozloha plachetníku však

mohla způsobit, že všechny ty kličky, které měl Or v rezervě, nemusely být nic platné. A co víc, Or svého soka neviděl. Být to ve dne, byl by souboj vyrovnaný, takto se však mohlo snadno stát, že si plachetník na Orovi smlsne jako na vyplašeném holubovi.

Or potřeboval vidět, kde se jeho nepřítel nachází.

Brzy jej slyšel nejen zezadu, ale i shora a zdola, a tu pochopil, že se jedná o poslední model, s nímž se ještě neměl tu čest seznámit. Tento plachetník se na způsob hořící trubičky dokázal stočit kolem své oběti a v neustále se utahující spirále ji svíral smrtícími kleštěmi a bezohledně z ní vysával život.

Or věděl, že jedinou možnost, jak svého soka uvidět, má tehdy, když se vznese do výšky a bude se na něj dívat proti sice slabým, ale přesto zřetelně patrným tečkám městských oken. Světlo, pronikající organismem plachetníku, se při průchodu plynnou vrstvou rozkmitá jako sluneční paprsky nad žhavým povrchem pouště. Orovu zraku by to mělo stačit. Nevěděl však, jestli dokáže včas vylétnout do potřebné výšky protože podvědomě vnímal, že se kolem něho těžká hmota balí do tvaru dutého zrcadla a on sám že se ocitá v ohnisku té pomyslné paraboly.

Stoupal. Soustředil zcela svou pozornost na hnací mechanismy kombinézy, které plně podléhaly jeho vůli. Věděl, že čím víc si bude přát, aby kombinéza stoupala, tím rychleji se bude pohybovat vzhůru. Přesto to však nebylo jednoduché, protože si uvědomil, že jeden cíp plachty je už přímo nad ním a jako obludný cár se mu snaží zkřížit cestu k úniku.

Musel proto stoupat poněkud šikmo, ale to, že kromě jiného uvažoval i o směru letu, snižovalo jeho rychlost prakticky třikrát. Pak uviděl, že se okna pod ním rozkmitala, a pochopil, že jedno z jeho nestvůrných křídel plachetníku je už pod ním, a současně pochopil i svou největší chybu. Myslel si, že bude moci být plachetníku v kilometrové výšce nad městem rovnocenným soupeřem, ale teď poznal, s čím se rozhodl bojovat. Téměř propadl malomyslnosti. Plachetník, který se rozkládal nad Sanorem jako nestvůrná kombucha, měl plochu snad deseti čtverečních kilometrů. Potřeboval by možná gram antihmoty na jeho likvidaci, a zatím měl k dispozici pouhých několik mikrogramů. Jeho implozér byl pouhou hračkou v porovnání se silami, které si s ním dosud hrály na schovávanou, aby teď vynesly první triumf. Or pochopil, že je pouhá sedma v porovnání s honěry, které budou následovat.

A přesto neměl žádnou chuť zemřít.

Napjal svou mysl na nejvyšší mez a pokusil se zapomenout na všechny podružné detaily. Implozér se v jeho ruce objevil přímo automaticky a ohnivá smřšť vyrazivší z hlavně měla prorazit v plynném těle tupé obludy úzký tunel, kterým mohl během dvou nebo tří vteřin, než se vzniklá spára uzavře, proklouznout do bezpečí.

Stoupal stále rychleji, ale s údivem přitom zjistil, že náboj nikde nezaznamenal střet s plachetníkovým tělem. Potom pochopil, že zrůda kolem něho vytvořila ohromnou nálevku, jakousi gigantickou rotující násosku, pohlcující vše, tedy i jeho do parabolicky se zužujícího jícnu.

Jediná volná cesta byla teď skutečně kolmo vzhůru a Or zanechal pokusů použít neškodné zbraně. Přestože jeho kombinéza pracovala teď na plný tah, nestoupal ani o milimetr, protože nedokázal překonat sílu vzdušného víru. Zmítal se jako moucha pohlčená v číši šampaňského. Cítil se uvězněn jako hmyz v síti pavouka a neviděl jedinou možnost, jak ze stále mocnějšího imaginárního kráteru vyklouznout. Použil další náboj z implozéry, aby zničil zdroj proudění přímo v ohnisku nesmírné jámy, ale když fotony narazily na těžká jádra zvláštního plynu, vrátilo se mu v odpověď jen několik jasných záblesků. Síla víru se však nezmenšila.

Stále rychleji rotovala před Orovyma očima světla města, z čehož plynulo, že jícen orkánu jej co chvíli vsaje a nebylo síly, která by jej ochránila před pažravými choutkami plachetníku. Přesto však Or nebyl stále příliš nakloněn věřit myšlence, že by právě tady, vysoko nad Sanorem, mohl skončit svůj život. Vždyť vyvázl už z daleko důmyslněji sestrojených pastí, a vlastně teď mohl mít zlost jen sám na sebe, že podcenil možnosti těch, jímž tolik záleželo na tom, aby právě Or Yrad nepronikl k jádru záhady. Nebyl ani o krok dál co se týče poznání identity svého soka, ale jistota, že nepřítel královského trůnu sedí když ne přímo v královském paláci, tedy alespoň uvnitř hradeb města, byla teď neochvějná.

Světla města, bláznivě se točící jako připevněná na rotoru vrtule, se začala přibližovat, ale zároveň se jejich intenzita počala tlumit, protože pronikala už nejméně přes osm vrstev plachetníku. Or znovu vytáhl implozér a soustředil se na okamžik, kdy dojde k prvnímu dotyku s žíravým tělem nestvůry. Doufal, že díky své rychlosti tělo obludy protrhne ve značné délce a jeho kombinéza při prvním náporu, jenž nesmí trvat déle než zlomeček vteřiny, obstojí natolik dobře, aby žíravé molekuly nepronikly až k jeho tělu. Pokud bude jeho předpoklad správný, zbytek by měl dokonat implozér, který by mohl vytvořit z bezprostřední blízkosti v plachetníkově těle úzký tunel ve směru dalšího Orova pohybu. Or chápal, že jeho záchrana spočívá v tom, zda se střetne s tělem plachetníku dostatečnou rychlostí, v čemž mu mohla být nápomocna sama rychlost sání v nálevce. Cítil, že se pohybuje rychle, bál se však, že to nebude dostatečně rychle.

A světla zvolna pohasínala.

Ted!

Or, přestože necítil v nejmenším strach, zavřel oči. Ten náraz byl prudký a zároveň neobyčejně měkký. Chvilí se bál, že by plachetník mohl vydržet náraz jeho těla a prohnout se v místě střetu jak obyčejná blána, pak však pocítil, že jeho tělo sice rotuje dále, ale padá k zemi, a že světla jsou náhle zcela zřetelná. Nad sebou uslyšel cosi podobného nestvůrnému zavytí, které jej ohlušilo. Jeho propočty byly poměrně přesné; podařilo se mu prorazit plachetníkovým tělem, který se zkroutil do tak tenkého jícnu, že nevydržel nápor střemhlav se řítícího Orova těla. Přesto však dokázal žíravý plyn pohltnout značnou část Orovy kombinézy, takže Or padal k zemi a nebylo zde nic, co by mohlo pád zabrzdit, protože byl prakticky úplně nahý. Implozér, který už byl stejně k nepotřebě, Or ztratil. Reakce s náboji z antihmoty, to bylo to nestvůrné zavytí, které Or uslyšel, a které patrně také zabránilo tomu, aby jej plachetník na místě pohltil, protože se musel bránit jinému nebezpečí.

Těžko však uvažovat o tom, zda je lepší zahynout v jícnu plachetníku nebo pádem z kilometrové výšky.

A tu uslyšel zvuk rozráženého vzduchu. Nejprve se podivného pleskání polekal, ale pak si uvědomil, že co se týče jeho

dalšího osudu, už mu to může být prakticky lhostejné. V mysli si promítal pocity parašutistů, kterým se podařilo přežít pád z velké výšky, a brzy stabilizoval svůj let. Pleskání sílilo, ale Or mu nevěnoval pozornost. S roztaženými pažemi se snažil kormidlovat tak, aby se dostal co nejbliž velké vodní nádrže, jejíž tichá hladina v sobě odrážela bludičky hvězd. Musel doufat, že je nádrž dostatečně velká, aby se do ní trefil, a také dostatečně hluboká, aby se nezabil ve chvíli, kdy bude záchrana na dosah. Pleskání se ozvalo těsně za ním.

Ve chvíli, kdy si byl už jist, že hladiny nemůže nikdy dosáhnout, poznal, že se jeho pád náhle zmínil a jakási podivná síla jej uchopila a unášela někam pryč.

Viděl, že je svírán nesmírným pařátem, nestvůrným drápem, který jej uchopil kolem pasu; visel v něm bezmocně jako vazolový lusk, neschopen pohybu. Když se mu podařilo stočit oči vzhůru, mohl v neproniknutelné tmě jen vytušit stotunové gigantické tělo mohutného ptáka a slyšel pleskot snad stometrových křídel.

Prozatím byl zachráněn, nebyl si však jistý tím, zda nespádl z bláta do louže. Nevěděl, kdo za ním vyslal plachetník, a rovněž nevěděl, komu patří tato ptačí obluda, v níž rozpoznal rovněž genetický stroj, falkoplán.

Brzy mu však bylo dáno poznat, že se o něj zajímají dvě navzájem znesvářené skupiny lidí, z nichž ani jednu zatím nemohl řadit mezi své přátele. Plachetník, který měl být po zásahu antihmotou krutě ohromen, se brzy vzpamatoval, a vydal se za novým cílem. Or viděl, že stroj, který ho unáší, je sice rychlý, ale ne natolik, aby dokázal ohromnému plachetníku uniknout. Slyšel šustot plachetníkových cípů ze všech stran a bylo zřejmé, že falkoplán se nikdy nemůže z nestvůrného sevření dostat. Biostroj učinil několik prudkých obrátů, při nichž se Orovi přetížením zatmělo před očima. Or teď mohl jen doufat, že je falkoplán ozbrojen a že jeho manévry jsou jen maskující vějíčkou, ale biomechanismus neútočil a stále jen uhýbal.

Prudký náraz vymrštil pařát, který dosud Ora pevně svíral kolem pasu, vpřed. Or nad sebou zaslechl drcení těžkého mechanismu a ucítil, jak jej něco bolestivě udeřilo přes nohu, a pak náhle mučivé sevření povolilo.

Znovu padal. Vedle něj klesalo ještě něco. Byl to ohromný kus ptačího křídla, podobný zlomenému kormidlu gigantického letadla.

Nemohl pochopit, proč se stroj s tak pevnou konstrukcí ve vzduchu roztříštil na několik kusů, dokud nepocítil, že k zemi klesá jakoby ponořen do husté olejovité kaše.

Teprve ve chvíli, kdy stanul na dlažbě tiché a temné sanorské ulice, poznal, že falkoplán narazil do silového pole obklopujícího vyříznutý čtverec, a on sám měl to štěstí, že po husté cloně silového pole mohl sklouznout jako po požárním žebříku.

Když se podíval vzhůru, spatřil, že obloha zmateně světélkuje. Silové pole se střetlo s plachetníkem. Neměl však chut' čekat na to, aby zjistil, která z těchto mohutných sil vlastně zvítězí. Jeho pozorovatelná nebyla právě bezpečná.

Rozhodl se co nejrychleji zmizet.

Blažila ho myšlenka, že ten, kdo postavil silové pole, vyslal pravděpodobně také plachetník, a zatímco se obě tyto zbraně navzájem požírají, onen neznámý, který si myslel, že Or Yrad bude pro něj snadným soustem, bezmocně zuří. Or Yrad si však nebyl jistý tím, zda v tom požáru jedinečné bitvy byl jeho nepřítel schopný rozpoznat, že mu kořist unikla.

9. kapitola

Pocítil chlad.

Až nezvyklý chlad po tak horkém dni. Uvědomil si, že je prakticky nahý uprostřed cizího města, v prostředí, které mu rozhodně není nakloněno přátelsky. Byl si téměř jistý, že ti, kteří proti němu použili plachetník, věděli, s kým mají co do činění. Přestože provedl nejrůznější opatření, aby se ve městě pohyboval utajeně, nebylo radno místní rozvědku podceňovat. Disponovala vskutku velejemnými detektory, vždyť zjistit člověka v černé samonosné kombinéze vysoko nad městem je prakticky nemožné. Ovšem mohlo se také stát, že byl sledován už dlouho předtím, než se rozhodl letět do Sanoru, možná od chvíle, kdy dostal pozvání od krále Dynta. Pak bylo zcela zbytečné se v Sanoru jakkoli ukrývat a maskovat. Plachetník mohli vyslat najisto - kam jinam by Or měl namířeno než ke zdroji záhad, ke čtvercům vyříznutým do krajiny.

Teď přemýšlel, jak z té šlamastiky ven. Ideální by bylo vrátit se tajně do hotelu, což by se mu možná mohlo podařit, a snad by s návratem ani nemusel dělat velké tajnosti. Ale když pohlédl na osvětlený orloj nedaleko na chrámu, zjistil, že je krátce po desáté hodině. Blížila se kritická minuta a tu Or Yrad nechtěl promeškat. To však znamenalo, že se musí dostat pěšky tam, kam by pohodlně pomocí kombinézy dospěl během několika minut.

Jeho magnetický smysl mu dal poznat rozložení světových stran, absolutní paměť pak vstřebávala všechny informace o rozložení ulic v místě dopadu, tak jak si je zapamatoval při svém krkolomném letu. Polohu královského paláce znal a jednoduchou triangulací odvodil, že cíl jeho dnešní mise je přes tři kilometry daleko. Vzdušnou čarou. Složitým systémem ulic je to však dvakrát tolik.

Vykročil a brzy zahrnul za roh ulice.

Zaznamenal prudký pohyb; v první chvíli nabyl dojmu, že se proti němu řítí dav zachvácený panikou. Pak pochopil, že je to obrovský, nepřírozeně se třesoucí předmět, ležící na jednom místě. Brzy poznal, že se jedná o roztříštěný pařát falkoplánu, kterým ještě probíhaly jakési předsmrtné vzruchy a nutily jej rytmicky bušit do betonové stěny.

Zdálo se, že zásoby energie v troskách jsou ještě značné, naštěstí však pařát nezabíral celou šíři ulice a dal se obejít. Proklouzl kolem hromady nevyzpytatelné biomasy, byť by za jiných okolností dal přednost bezpečnější cestě jinou ulicí. Teď neměl čas.

Kráčel temnotou, a jeho věrný průvodce byla pouze ozvěna vlastních kroků. Nebyl ochotný věřit tomu, že nedaleko centra světoznámého velkoměsta může být v ulicích tak mrtvo, že se bojí vylézt ven i krysy.

Pak se veden neomylnou intuicí zastavil.

Uslyšel kroky. Uslyšel je dříve než jejich původce zaslechl jeho. Zmizel ve výklenku. Kdosi si to vyšlapoval hodně hlasitě; bylo zjevné, že se ulicemi pohybuje s absolutní jistotou. Zpoza rohu vyšel gardista s krátkou příruční zbraní.

Běžně chodily hlídky ve dvojicích, tento muž však byl sám. Po několika krocích se zastavil, vytáhl z kapsy vysílačku a místním slangem do ní zahuhlal:

"Jsem na rohu dvacátého osmého rajónu. Na trosky falkoplánu jsem zatím nenarazil, pokračuji dál."

Chvilí naslouchal a pak dodal:

"Rozumím. Dva záškodníky máte, další dva nám unikají. Konec."

Vida, pokrčil rameny Or. Čtyři záškodníci najednou, to už je něco. Jen ho zajímalo, zda mezi ty čtyři je započítán i on sám či ne. Z toho všeho ovšem plynulo, že se posádka falkoplánu pohybuje někde poblíž a je na ni pořádán hon, a také to, že vládci Sanoru nemají s falkoplánem pranic společného. Naskytá se ovšem otázka, zda vládci Sanoru mají také něco společného s plachetníkem. Že by tu však působily dvě nepřátelské skupiny současně, poletovaly si na temném sanorském nebi a místní úřady to nechaly jen tak, to se Orovi zdálo dost nepravděpodobné.

Mezitím gardista udělal asi deset kroků směrem k Orovi, což se strážci pořádku stalo na příštích několik hodin osudným, neboť o dvě minuty později ležel nešťastný ozbrojenec svázaný na dlažbě, zatímco si Or Yrad v jeho uniformě a s jeho zbraní vykračoval opačným směrem. Jen pípající vysílačka, kterou Or nepotřeboval, a která by mohla vyzradit jeho pohyby, naznačovala, kam bezvědomého muže společensky zařadit.

A tu náhle, když šel kolem nekonečně vysoké stěny, si Or uvědomil, že ví zcela přesně, kde je.

Na tomto místě byl včerejší noci, v době, kdy sice ještě spal ve své posteli, ale kdy už jeho dvojník vyrazil na svou odvážnou misi, z níž nebylo návratu. Právě na tomto místě se zastavil Orův duplikát s astrologem Stremlingem na cestě do královského paláce. Tady někde zmizeli s povrchu a ocitli se v podzemí, v systému tajných chodeb. Or Yrad si pomalu, vteřinu po vteřině rekapituloval všechny pohyby, které Stremling prováděl. Nebyl si jistý, zda val před ním je součástí hradebního systému nebo jen pouhou slepou stěnou obytného domu. Před sebou viděl stovky pravidelných žulových kvádrů, masivních a vlhkých. Jeden z nich maskoval vchod do podzemního labyrintu. Or věděl, že ačkoliv Stremling neudělal prakticky nic, vchod před ním se náhle rozevřel sám. Asi půl minuty Or volně obcházel kolem, a teprve potom nabyl jistotu, který balvan je tím pravým. Postavil se na totéž místo, kde stál astrolog, a soustředil svou mysl na ten jediný balvan.

Prudký útok vůle však nepomohl. Or pochopil, že Stremling vyslal přesně stanovené heslo, které nemohl postihnout, a to prostě proto, že si to Stremling nepřál. Ale do podzemního systému Or proniknout musel. Po povrchu by se k cíli nedostal včas.

Otevřel ústa a vyňal z dutého zubu malou kuličku, zlehka se jí dotkl, potom ji vložil do spáry pod určený balvan a rychle se vzdálil asi dvacet metrů. Výbuch byl zcela tichý, náboj antihmoty přeměnil balvan v energii velmi elegantně.

Or však nečekal, že se celá kamenná stěna vzápětí s ohlušujícím rachotem sesype.

Měl štěstí, že ho padající balvany nezasáhly. Mohl si však být jistý tím, že se sem brzy seběhnou hlídky z celého města, přispěchají havarijní čety, a jemu patrně nezbyde než se rychle stáhnout. Zatím se však nikdo neobjevoval, a tak vyčkal, až se usadí prach. Ani hřmící katastrofa nepřinutila obyvatele Sanoru, aby vystrčili nosy ze svých děr. Bylo to až nepřírozeně zruďné a nepochopitelné.

A pak uviděl, že se za hromadou sutin černá jícen těsného otvoru. Bez váhání vnikl dovnitř a kráčel asi minutu podzemím. Pak se zastavil. Uvědomil si, že to není týž vchod, kterým vstoupil do podzemí za Stremlingem. A přesto se chodba nalézala na stejném místě. Chodba, kterou postupoval s astrologem, byla vytesána v pevné hornině, a plynule se klikatila. Prostor, do něhož vstoupil nyní, neměl s tunelářskou prací dávných stavitelů města nic společného. I vchod, který Or prorazil, připomínal spíš roztrhané cáry plastické fólie. Stěny byly měkké a při dotyku ruky lehce pružily. A co víc, v chodbě bylo vidět, i když v ní vlastně byla tma. Teprve po chvíli si Or uvědomil příčinu toho, proč vidí. Chodba nebyla kamenná; kdosi ji vystavěl z podivné organické hmoty a teplota stěn převyšovala dvacet stupňů, takže byl schopen vidět v infračerveném světle.

Pamatoval si přesně každý krok, který ve Stremlingově společnosti v chodbě udělal, ale teď měl neodbytný pocit, že je někde jinde. Věděl, že za prvním zákrutem by měla následovat křížovátka, ale první zákrut se ukázal být nekonečný.

Pokračoval do dvojité a pak i trojitě spirály; jednotlivé části chodby musely být zcela nesmyslně naskládány těsně na sobě, a když Or provedl krátký propočtení, poznal, že stěny chodby nemohou být silnější než dva centimetry. Při dotyku nohou, obutou do lehkých gardistových sandálů, pod nim podložka, zhotovená ze stejné hmoty jako stěny, levice pružila. Chodba měla chvílemi pravidelný kruhový průřez o průměru asi dvou metrů; připomínala zprvu kanál, později se zužovala do protáhlé elipsy, místy se musel dokonce shýbat, protože byl strop stlačen hluboko dolů.

Pochopil, že se touto chodbou nikam nedostane, a vrátil se raději zpět.

Viděl, že se vchod, který prorazil, výrazně zúžil. Zvenku vanul dovnitř chlad temné noci. Mrknutím oka spatřil orloj na vzdálené věži. A tu si uvědomil, že od chvíle, kdy vstoupil do chodby, čas nepokročil ani o slepičí krůček. Vteřinová ručička, která se před tím prokazatelně pohybovala, teď strnule stála na místě. Když však chtěl projít zpět do pochmurné sanorské noci, spára se rázně s mohutným mlasknutím uzavřela. Or byl v pasti. Ten ničema Stremling!

Tato tajná chodba byla možná tím největším tajemstvím Sanoru. Tím, že astrolog před ním existující chodby odhalil, dával okatě najevo, že mu na utajení podzemního systému nijak nezáleží. A přitom se mu podařilo vnuknout Orovi myšlenku, že chodba je zhotovena z kamene a že na každém padesátém metru je křížovátka... Žádná křížovátka, žádná kamenná chodba. Obyčejný Stremlingův trik. Chtěl nalákat Ora znovu do podzemí, vsugerovat mu, že v chodbě je prajednoduchá orientace, a Or tomu uvěřil. Cílem tohoto primitivního, ale účinného podvodu bylo jediné - Stremling chtěl mít jistotu, že Or ze Sanoru neodejde živý.

A tu Or pochopil ještě jednu neobvyklou skutečnost. Chodba byla živá.

Pod dotykem jeho bot se ta podivná hmota otřásala, smršťovala, uhýbala před ním, jako kdyby se ho štitila, jako by byla lechtivá. Několikrát se stalo, že podlaha vůbec nesnesla jeho dotyk a ucukla pod ním v podivném křečovitém stahu, takže se Or, aby neupadl, musel přidržet stěny, která však vzápětí reagovala podobně. Or se jen zázrakem udržel

na nohou a připadal si jako na rozbouřeném oceánu.

Stěny brzy ztratily svou hladkost, vrásnily se do bizarních obrazců, které připomínaly vrstevnice na speciální mapě. Záhyby tvořily jakési malé sklípky, v nichž se leskla podivná vazká kapalina, která se brzy začala lepit Oroví na podrážky bot. Když se jí dotkl holou rukou, poznal, že je to slabá žíravina; po několika stech krocích se však její koncentrace zvyšovala a tu musel Or našlapovat co nejopatrněji, protože při každém smrštění vystřikovaly do výše gejzíry té vazké nažloutlé kapaliny, která v obličeji i na holých rukou a nohou nesnesitelně pálila.

Když už byl oheň na kůži nesnesitelný, konec chodby zjevně neexistoval a vrátit se nebylo kam, pochopil Or, že mu nezbyde než z chodby jakýmkoli způsobem uniknout. Zdálo se, že chodba slepě končí, ale to jen žíravina začínala krystalizovat a utvořila přes celou dvoumetrovou šíři neprůchodnou zátku.

Zbývala patrně jediná cesta.

Or měl zbraň, sice primitivní, ale přece jenom zbraň, které se zmocnil, když zneškodnil hlídku. Mohl se s ní pokusit protrhnout tu poměrně chabou blánu, i když nevěděl, jaké to pro něj bude mít následky. Nejpravděpodobnější bylo, že způsobí zhroucení celého systému, v němž zahyne zcela neodvratně. Neměl však už na vybranou. Vytáhl tu nezvyklou pistoli z kapsy, namířil ji proti stěně, kde se zdála nejslabší, a stiskl spoušť. Nedbal na to, že se svalovina tvořící chodbu prudce roztřásla, nedbal na to, že další zběsilé vystříknutí tekutiny rozeselo po jeho těle tisíce ohnivých jehliček. Držel odhodlaně spoušť a vykrajoval znovu a znovu do měkké sliznice velký oválný otvor.

Zátka se pohnula a podrazila mu nohy; za ní počala vytékat z temnoty chodby čpící tmavá hmota, připomínající bláto.

Or cítil, jak ta hmota těsně obtéká jeho nohy do výšky kolen a pak začíná pomalu stoupat po těle. Na dotyk byla příjemná, chladila a rušila nepříjemné účinky žíraviny. Or však dobře tušil, že se jedná o další past, o další sebezáchovnou zbraň podivného systému, který se snaží zlikvidovat nepohodlného vetřelce.

Konečně byl otvor vykrojený celý. Prostor mimo chodbu sestával z velkého množství nepravidelně poskládaných rudých těles, je-jichž povrch byl protkáán bílými žilkami. S úlevou poznal, že tato tělesa velikosti balvanů jsou z měkké a stlačitelné masy a mezi nimi je dostatečně velký prázdný prostor, kterým se snad při svém fyzic-kém fondu dokáže protáhnout.

Vazká hmota dostoupila až k jeho pasu a Or se s ní začal potý-kat. Oběma rukama se chytil raněné stěny a přitahoval se k ní. Hmota prisátá k jeho kůži vydávala čvachtavé zvuky, jak díky Orově tahu opět odpadávala. Or cítil, že kdyby váhal snad ještě půl minuty, nutně by v té hnusné břečce zahynul; takto se však centimetr po centimetru soukal ven a tmavá masa na něj přestávala mít nárok.

Konečně se poslední výběžek nechutného slizu sesmekl z jeho chodidel a s plácnutím dopadl na zvlněnou hladinu. Or odstrkoval rukama pružné krvavé balvany, stoupal na ně, hledal si malé schůdky jako horolezec a decimetr po decimetru se sunul vzhůru. Připadal si jako sevřený kuličkami hrachu, které mu však spíš připomínaly velké kusy syrového masa.

Brzy se Or vymanil ze závitů nekonečné chodby. Záhadné balvany podobné buňkám živých organismů se zvětšovaly, ale Or poznal, že přestává vidět, protože okolí počíná chladnout. Na tělo mu dopadaly velké těžké kapky. S ulehčením zjistil, že je to pouze voda.

Jak se prodíral stále výš a výš, jednotlivé kapky brzy splynuly v dokonalou sprchu a pak přímo v liják. A tu narazil na souvislou vrstvu krvavých balvanů, jež zde k sobě přiléhaly tak těsně, že mezi nimi nemohl najít spáru. Pokud ji našel, pak jí protékala voda jako hrdlem sudu. Nebylo však návratu. Or věděl, že toto je hranice, za níž se už nutně skrývá svět, v němž žijí lidé, a věděl také, že musí prorazit. Jeho zbraň byla už k nepotřebě, veškerý potenciál vyčerpal na proražení stěny chodby. Našel si tedy pod nohama pevnou oporu. Rozkročen se postavil na dva velké balvany nedbaje toho, že se téměř dusí pod přivaly chladné vody, vsunul ruce do jedné ze spár a pokusil se měkké, přesto však pevné balvany odtlačit od sebe. Sotva to však učinil, pochopil, že otevřel stavidlo vodního přívalu. Tuny vody dopadly na jeho plece, smetly jej a vlekly napůl udušeného s sebou. Po chvíli ho nesmírný vír vynesl vzhůru, cosi velkého a těžkého lisovalo jeho tělo, na tváři ucítil dotyk těžké masy rosolu, a pak byl najednou klid. Or v posledních záblescích vědomí pochopil, že se nachází pod vodní hladinou, a že pokud má ještě zájem žít, musí začít plavat. Po desítkách nekonečných vteřin plných strašlivé námahy se konečně vynořil nad hladinu a napůl mrtvé plíce sály z chladivé atmosféry život pro zmučené tělo.

Položil se na hladinu a plnými doušky vdechoval vzduch, který mu záhadný systém tak dlouho odpíral.

Rozhlédl se. Plaval na hladině jezera, jehož jeden břeh tvořila strmá stěna královského paláce, a pochopil, že ač použil zcela jiné cesty, dostal se vlastně tam, kam chtěl, a možná dokonce nepozorován. Pokud byl někdo svědkem jeho vstupu do chodby, musel si teď být jist tím, že Or Yrad zahynul.

Přejel očima břehy a pak zamířil přímo k malému domku, přilepenému k hradbě jako malý cizopasný nádor. Vyškrábal se na břeh, vydal se přímo k domku a prudce zabušil na dveře.

Uvnitř se ozvaly šouravé kroky a zpod dveří vyklouzl ven tenký proužek světla. Otevřela se špehyrka.

"Kdo je?" ozval se roztřesený hlas.

Or Yrad rozrazil dveře.

"Neboj se, neublížím ti," řekl tiše a zakryl shrbenému starci ústa, aby nevykřikl a neprozradil ho královským pochopům.

"Jsem Or Yrad a potřebuji tvou pomoc, Mygline!"

10. kapitola

Myglin se od té chvíle, co ukončil své působení na královském dvoře, velmi změnil. Už té noci, kdy prováděl zasvěcení princezny Zwen, zestárl snad o deset let. Jeho vysoká, vytáhlá postava se k nepoznání shrbila, štíhlá záda se prohnila do lomeného oblouku a kdysi svalnaté paže se teď opíraly o hůl. Černý mohutný vous vypelichal a pokrýval se stříbřitými vlákénky, až nakonec šedá barva stárí převládla a vyzáblý obličej s propadlými lícními kostmi byl lemován bílou gloriolou. Podlouhlá lebka již v průběhu Myglinova mládí nebyla pokryta vlasy a leskla se jako zrcadlo, nyní však

kůže na lysině svařetela a ať se Myglin sebevíc snažil, nepodařilo se mu dosáhnout jejího původního lesku. Pořídil si tedy paruku, ale protože v ní byl terčem posměchu uličníků, přestal raději téměř vycházet z domu. Masitý jazyk se mohl opírat už jen o pouhou polovinu zubů a i ty svým zjevem připomínaly spíše prohnilé pařezy. K stomatologovi však Myglin nechodil, raději si sám připravoval odporné dryáky a tlumil jimi nejen bolest způsobenou zubním kazem, ale i svůj pocit zbytečnosti a zklamání nad ztrátou postavení.

Zatrpklý stařec, zavržený králem i jeho dvorem, se užíral sám doma se svou zlobou a ve své bezmocnosti snoval plány o tom, jak by se dostal zpět do svého bývalého postavení po boku krále Dynta, kde se teď roztahoval Trygor, jemuž Myglin ze svého umění nepředal vůbec nic kromě stručného poučení, jak zacházet s Dvoranou života, a jízlivého přání příjemných zážitků. A právě Dvorana to byla, co bránilo Myglinovi v jakémkoliv pokusu o uskutečnění jeho snů.

Věděl, že ten strašlivý pocit, který se ho zmocnil ve chvíli, kdy se dotkl čidla, by podruhé nepřežil. Návštěvy k němu nechodily a pokud se někdo omylem zastavil, Myglin ho nemilosrdně vyhodil. Právě tak chtěl vyhodit i Ora Yrada, ale cosi ho zdrželo. Nebývalo přece zvykem, aby k němu návštěvníci, byť i ti nejméně vítaní, chodili polonazi a mokří. Rovněž nebývalo zvykem, aby k němu návštěvníci chodili za tmy, v době, kdy se na ulici bojí vyjít vlastně i gardisté, kteří mají chránit bezpečnost města. A do třetice nebývalo zvykem, aby k němu chodili cizinci - a tento muž byl na první pohled cizinec. Navíc ho ten člověk znal, a Myglina v dnešním Sanoru už znal skutečně málokdo.

"Nevím, jak bych ti mohl pomoci, Ore Yrade," zabručel Myglin a snažil se maskovat svou rozmrzelost.

"Trochu skrovného oděvu jistě poutníkovi poskytneš," pravil Or na úvod a vyčkal, až starcova hlava dá pokývnutím najevo souhlas. Myglin uvedl hosta do malého pokojíčku, jenž na první pohled vypadal velmi zanedbaně.

"Neptám se tě, poutníče, proč jsi ke mně zabloudil v temné noci, v níž vycházejí do ulic jen vrazi," řekl stařec s podivnou nenávistí v hlase. "Znáš mě a chceš ode mne pomoc. Jakou? Ty přece vůbec žádnou pomoc nepotřebuješ."

"Ne, já ne," zavrtěl hlavou Or a napil se lahodného nápoje z velkého džbánu, který mu Myglin přistrčil. "Já pomoc nepotřebuju, ale tvůj chráněnc ano."

"Nemám žádného chráněnce," řekl lítostivě Myglin. "Jsem sám. Žalostně sám, ale to jistě víš."

"A přece existuje v tomto světě osoba, která by ti měla být vděčná. Protože kdyby nebylo tebe, tak by teď už dávno nežila." Myglin se zarazil.

"Nerozumím ti, neznámý..."

"Ale rozumíš mi dobře, Mygline. Je to sice už dávno, co jsi vykonával významnou funkci na královském dvoře, ale určitě jsi nezapomněl na princeznu Zwen."

"Na princeznu Zwen?" divil se Myglin. "Spatřil jsem ji jen jednou v životě, a od té doby nikdy. Toho dne, kdy jsem ji uviděl, přestalo zářit slunce mých dnů. Před tím jsem byl nejvýznamnějším lékařem tohoto království, sám král Dynt i královna Mewren chodili za mnou pro radu a nešetřili zlatem. Každý z královského dvora si považoval za čest, když mě mohl pozvat ke slavnostnímu stolu... Pak jsem spatřil Zwen a od té doby si připadám jako prašivý pes. I ten nejposlednější žebrák by si u mne nenechal léčit morové vředy. Štítí se mě psi i kočky. Rozumíš, Ore Yrade? Já nenávídím princeznu Zwen! Kéž by se nikdy nenarodila!"

Při tom srdcervoucím výjevu se stařec zjevně vyčerpal. Unaveně usedl do lenošky.

Or Yrad si ho zádumčivě prohlížel. Netušil, že by se člověk, který svého času disponoval neomezenou mocí, mohl stát takovou psychickou troskou.

"A přece se, Mygline, něco brzy změní," namítl Or Yrad. "Nepochybuji o tom, že během několika dnů za tebou sám král Dynt vyšle své posly a požádá tě, aby ses opět vrátil k svého úřadu a zaujal své místo na královském dvoře po jeho boku."

"Proč by to dělal?" vybuchl Myglin. "A i kdyby, já už nepotřebuji z jeho ruky žádnou milost!"

"Mírní se ve svém hněvu, Mygline. Sám vidím, že tvá duše smýšlí jinak. Říkáš neuvážená slova. Ptej se po příčinách jevů a uvažuj, jak jich využít ve všeobecný prospěch, který je i prospěchem tvým."

"Proč by pro mě Dynt posílal?"

"Protože před několika hodinami zemřel Trygor, tvůj nástupce."

"Trygor?" rozsvítily se Myglinovy oči. "Ten nedomrlý Trygor, který se dostal na mé místo přes postel několika královských dvorních dam? To nedochůdce, které nedovede ani píchnout injekci? Copak se mu přihodilo tak vážného? Chytil někde syfilis nebo ho sklátila mrtvice v loži některé z jeho konkubin?"

Or viděl, že Myglin neví vůbec nic o tom, co se odehrálo během posledních dvou nocí v Sanoru. Ve stručnosti mu vypověděl to, co uznal za vhodné.

"Princezna unesena?" divil se Myglin. "Ale proč?"

"Nemáme už čas," pohlédl Or starostlivě na hodinky. "Potřebuji tvou pomoc, abych zabránil třetí nehodě, která se má stát během celé půlhodiny. Přesně ve dvacet tři hodiny a tři minuty se opět otřese země a další část Sanoru změní své místo v prostoru a možná i v čase. Jsem si naprosto jistý, že cílem tohoto zákeřného útoku bude místo, jež úzce souvisí s prvními dvěma. Poslední zázrak Sanoru, kterým se toto město stalo výjimečným mezi statisíci ostatních na této planetě. A jen ty máš k tomuto místu klíč!"

Myglin zpopelavěl.

"Je to Dvorana života, starče."

Zavržený vydal šilený skřek a vrhl se na podlahu, zakryl si hlavu špinavým hadrem, celé jeho tělo se roztřásl a jeho ústa vydávala neartikulované vzlykové zvuky.

Or nevycházel z překvapení. Očekával u tohoto muže když ne nadšení, tedy alespoň zájem a ochotu pomoci mu v dobré věci. Ale Myglin byl jen chatrným snopem nervů a slova Dvorana života v něm vyvolala takový děs, že Or začal svou misi v tuto chvíli považovat za ztracenou. A přece bylo nutné, aby během příští půlhodiny někdo Dvoranu života otevřel. A to mohl udělat po Trygorově smrti pouze Myglin.

"Nevím, čeho se děšíš, mistře," oslovil ho Or Yrad titulem, který Myglin už dvacet let neslyšel. "Nejpozději ráno, až král Dynt domyslí všechny důsledky nenadálého Trygorova úmrtí, dorazí jeho hlídky a odvedou tě třeba násilím na jeho dvůr. Budeš muset být připravený pro případ, že by princezna Zwen měla potomka..."

"Ať ta kuběna třeba potratí!" lkal Myglin a musel být rád, že ho neslyší královi gardisté.

"Přínejmenším budeš nucen vychovat nového nástupce."

"Nebudu!" vztyčil se náhle Myglin rychleji, než by odpovídalo opotřebovanosti jeho organismu. "Žádného jsem nevychoval ani před dvaceti lety. Trygorovi jsem nepředal nic. Je to hlupák, obyčejný hlupák! Kdyby měla princezna Zwen dítě, Dvorana by je zahubila při prvním dotyku!"

Pak se zhroutil, protože si uvědomil, k čemu se teď vlastně přiznal.

"Její dítě zahyne. Zahyne celý Dyntův rod! Nenávídím je! Všechny!"

Or málokdy předtím viděl v někom takovou zášť, takové neskrývané nepřátelství. Nepochyboval o tom, že Dynt je o Myglinově postoji informován, a rovněž si byl jistý tím, že starý lékař ještě žije jen z důvodů, které právě nastaly.

"Tak se uklidni, mistře. Půjďme tam spolu. Potřebuji, abys otevřel Dvoranu života."

"To raději zemřu!" vykřikl Myglin a jeho slova zanikla v příšerném jekotu.

"Je vidět, že si nedovedeš představit, co dovedou královští kati," řekl Or. "Nevím jaká muka ti přinese pokus o otevření Dvorany. Leccos jsem o tom slyšel a vskutku to prý není příjemný zážitek. Já ti však budu vyprávět o někom jiném, o člověku, který byl přibit na kříž. Za ruce a za nohy osmi hřeby, dalšími dvěma do břicha a do slabin. Ten kříž má v sobě metabolický systém a tělo je na něj napojeno. Životem onoho člověka je nepřetržitá mučivá bolest a marně čeká na smrt, která by jej vysvobodila. Ač mu z těla hnisajícími ranami neustále uniká krev, kříž nezahálí a nepřetržitými transfuzemi dodává do jeho těla nové a nové živiny, nové a nové léky, které úspěšně bojují s infekcemi. Komu se zlíbí, může si do tohoto těla, bodnout dýkou, seknout nožem, říznout žiletkou... Ten muž visí na kříži už pětadvacátý rok a v noci jsou do velké dálky slyšet jeho strašlivé steny. Ale proč ti to vyprávím, ubohý Mygline? Asi proto, že ještě nevíš, že v poslední zásilce, která přišla do královského paláce, jsou nejméně dva tyto obludné vynálezy... Jsem si téměř jist, že vím, kdo bude první na tento kříž přibit, pokud teď se mnou nepůjdeš k Dvoraně. Tam tě možná čekají nepříjemnosti, ty však budou trvat pouhé minuty."

Jsem si jistý, že přežiješ, a navíc tě čeká z rukou krále bohatá odměna. V opačném případě..."

"Ničemu nerozumíš, vůbec ničemu, cizinče!" vyprskl Myglin. "Neděsím se metabolického kříže a je zbytečné, abys mi tady o něm něco vyprávěl. To já, rozumíš, já jsem dal světu tento vynález, a ty si zasloužíš, abys na něm visel. A pak ještě on, ten, co si říká král!"

Or pokrčil rameny.

Stařec se vymrštil a vrhl se na něj. Lehkým pohybem ruky zastavil Or ten směšný útok a vykroutil nůž z Myglinových prstů. Pak se na jeho špičku podíval proti světlu.

Uviděl blyštivou kapku.

"Mám tě škrábnout tímto ostřím, Mygline?"

"Učiň to," rozhalil Myglin svou hrud. "Měl jsem raději obrátit zbraň proti sobě. Měl bych to za sebou."

Or se rozmáchl a hodil. Nůž se zabodl do dřevěného ostění a střenka chvíli hlasitě drnčela. Pak Or spatřil, jak se eben začíná zvolna roztékat, celý rám se pokrivil a pak sklouzl k podlaze; něco zasyčelo a vyvalil se palčivý dým. Or na to místo vychrstl obsah džbánu.

"Inu, nebyla by to příjemná smrt, felčare. Ale co je to proti výhodám metabolického kříže. Půjďme," dodal a sevřel pevně Myglinovu paži.

Myglin, který si v té chvíli ze všeho nejvroucněji přál zemřít, se přestal bránit. Pokorně se nechal vést. Or kráčel vpředu a Myglin brzy přestal doufat, že neznámý podivný návštěvník nezná správný směr. Sotva zahrnuli za první roh, ozvaly se na břehu jezera hřmotné kroky a zabušení na dveře.

Ukryti v přitní se zastavili a naslouchali. Bušení se opakovalo a pak následovaly hlasité výkřiky.

"Mygline otevři!"

"Slyšíš, ty mezku!"

"Ten bastard snad není doma!"

"Ne, jen se schovává jako krysa ve své noře."

"Otevři poselstvu krále Dynta!"

"Rychle pryč," sykl Myglin a už se Orovi nebránil. Rozhodl se, že Orova přítomnost je mu milejší než asistence královských gardistů.

A zatímco tichou nocí kráčeli k Dvoraně, měl Or chvíli času na to, aby se pokusil uvažovat o myšlence, která se mu jako blesk prohnala hlavou. Myglin má přece všechny důvody nenávidět krále i jeho rodinu. Není právě on tím, kdo zosnoval celé spiknutí? Pak se podíval na vetchou trosku vedle sebe a dal si definitivní odpověď.

Ne, Myglin a snad schopen zákeřně vraždit, ale nikdy by nedokázal takhle promyšleně škodit. Ten, kdo unesl princeznu Zwen a má zálusk i na Dvoranu života, je člověk, který má daleko vyšší cíle.

Myglin teď už usměrňoval Orovy kroky, upozorňoval ho na to, ve kterých místech složitého bludiště královského paláce mohou narazit na hlídku, a díky jeho pokynům za celou dobu vskutku nikoho nepotkali. Je však otázkou, zda to nebylo spíše tím, že strážce byly zaměstnány jinými úkoly, nebo že už někdo považoval tuto část paláce za odepsanou, protože prakticky přímo hraničila s odříznutou zónou.

Konečně dorazili do mramorové chodby. Čidlo, nečinné dvacítku let, bylo umístěno nenápadně, že by je bez Myglinovy přítomnosti Or patrně těžko hledal. Nebylo divu, že v této části paláce nikoho nepotkali. Přestože přístupy k Dvoraně života měly patřit k nejpřísněji střeženým, za panování krále Dynta si Dvorany lidé přestali všimnout, přestali o ní hovořit, zapomínali na její existenci. Snad jen král si uvědomoval, že je to právě Dvorana života, která činí jeho zemi

výjimečnou a město Sanor nedotknutelným. V celém světě je totiž známá kletba, že ten, kdo vztáhne ruku na Sanor, sám propadne hrdlem i s celou svou zemí právě díky tomuto mocnému ochránci. Plný význam Dvorany, kterou postavil neznámo kdo a zasvětil ji bohu Kortyzgarovi, již byl dávno zapomenut. Dvorana života sloužila už jen jako zdroj mytronu.

Myglin si připomněl tu chvilku před dvaceti roky, kdy držel v náručí princeznu Zwen, a kdy byl plně oprávněný vkročit do Dvorany.

Už tehdy věděl, že Dvorana pečlivě zkoumá osobnost přichozího, a běda tomu, kdo by se snažil proniknout dovnitř neoprávněně...

Ted' se mu však ruka netřásla. Věděl, že ho Dvorana dovnitř nepustí a během příští vteřiny zahyne u jejích bran a spolu s ním i ten pochybný hrdina, navlečený do jeho starých hadrů.

Pak se dotkl čidla. Vzpomněl si na ten strašlivý tísnivý pocit, na ten děsivý strach, který ho před dvaceti lety zcela zahltil. Ta vzpomínka však byla mnohem děsivější než to, co se stalo nyní.

Nestalo se totiž vůbec nic.

"Co se děje?" zašeptal Or. I on se v tomto posvátném prostředí cítil poněkud nesvůj.

"Nevím," odpověděl Myglin. "Podle všech předpokladů mě teď měla Dvorana zabít."

Orem otřásl klid, s jakým pronesl Myglin ta nepochopitelná slova.

"Zabít?"

"Ovšem, Dvorana zkoumá, zda je osoba, která chce vstoupit, k tomu oprávněná. Já k tomu oprávněný nejsem."

"Jak to, že ne?" divil se Or. "Kdo jiný by k tomu byl oprávněný než ty, Mygline. Vždyť jsi sám tvrdil, že jsi své právo Trygorovi nepředal..."

"To ne, ale nikdo není schopen vstoupit do Dvorany dvakrát."

"Tomu nerozumím..."

"Nikdo, rozumíš, Ore, nikdo na světě není schopen použít podruhé tohoto čidla. Kdybys mi tisíckrát vyhrožoval metabolickým křížem, i kdybys mě na něj přibíl a já na něm visel stovku let, přesto bys mě k tomu nedonutil. Pochop to. Proto mě král propustil ze svých služeb. A pochop také, že Dvorana strpěla, aby se jí podruhé dotkl týž člověk. Ty nevíš, co to znamená?"

Or se na něj díval se stále větším údivem.

"To znamená, Ore Yrade, že Dvorana života už neexistuje. Dvorana zahynula."

"Zahynula?" opakoval bezděčně Or.

"Zahynula...", zněla ozvěna z Myglinových úst. Bezděky si připomněl okamžiky, v nichž si uvědomil, že je Dvorana živá. Snad právě proto neřekl zničena.

"Jak se tedy dostaneme dovnitř?" přemýšlel nahlas Or. Způsob, jakým pronikl do smyček vražedné chodby nepřipadal v úvahu. Dvorana sama byla natolik vzácná, že by při výbuchu hrozilo její zničení, a tím i nesmírná škoda pro celé lidstvo, protože v ní byly ukryty tajemné a dosud zcela nepoznané síly.

"Kde se nacházely dveře, Mygline?"

Stařec prstem narýsoval na mramorových deskách nevelký obdélník.

"Tady."

Or se napřed opatrně, později však celou vahou opřel do dlaždice o rozměru sto šedesát krát šedesát centimetrů, asi uprostřed vymezené plochy. Pak dvakrát prsty na toto místo ťukl, sehnul se a lehce přitlačil na spodní část obdélníku. Dlaždice se vyklopila bez jakéhokoli odporu a před nimi se objevil prázdný otvor, vyzývající ke vstupu.

Myglina polil pocit mrazivého děsu.

"Můžeme vstoupit, starče. Čeho se děsíš? Vždyť jsi byl připravený zemřít."

"Zemřít, ano, to ano, ale tam... Ne, tam nemohu," zasípěl Myglin a dal se na útěk.

Or ho chtěl zadržet, pak ale mávl rukou. Dostal se dovnitř a dál už Myglina nepotřeboval. Jen si uvědomil, že stařec vlastně přechá přímo do náruče královských gardistů. Tam si příliš nepomůže.

Sehnul se a vstoupil dovnitř.

Byly právě dvacet tři hodiny a dvě minuty.

11. kapitola

Chvilí se rozhlížel. Uvnitř Dvorany nebyla úplná tma, proto nemusel užívat svých infračervených čidel. Právě tady, jak si Or uvědomoval, byl klíč k samotné podstatě nejen případu, kterým se právě zabýval, ale i k celé podivuhodné tisícileté historii Sanoru. O funkci Dvorany života měl jen matné představy, protože dovnitř se nikdy nedostal člověk, který by byl ochotný o jejich zázracích vyprávět nepovolaným uším. A přece bylo až podivuhodné, jak málo si elita Sanoru vážila tohoto pokladu, unikátního systému, na této planetě a snad i v celém kosmu zcela jedinečného. Svěřit tajemství jedinému člověku, který je musel podržet dlouhých dvacet let, aniž by se o něm směl komukoli zmínit, to byl přece vyslovený hazard s duchovním odkazem věků. Jak dalekosáhlé důsledky by mělo, kdyby určený lékař kdykoli během těch dvaceti let zemřel! Ne vždy by měl přece před smrtí čas svěřit se někomu, kdo by jeho tajemství nesl dál. Smrt může přijít náhle - obyčejnou nehodou nebo z ruky vraha. A přece uplynula tisícovka let a nikdo nic na zažitém rituálu nemění. V intervalu dvaceti let vstupuje královský lékař s dědicem trůnu do Dvorany života, aby jej podrobil nejvyššímu zasvěcení, a poté své zkušenosti předá o generaci dál...

Ale je tomu tak skutečně vždy? Princezna Zwen už přece překročila dvacátý rok věku, a přesto dosud nemá potomka pro královský trůn; není ani provdaná, ani se o žádném sňatku nehovoří. Ztratila snad Dvorana života svůj význam? Ovšem Myglin se před chvílí přiznal, že tajemství Dvorany svému následníku nepředal, a přesto se nic neděje, svět se chová, jako by bylo všechno v pořádku. Je ovšem otázka, zda se Trygor před králem přiznal k tomu, že o funkci Dvorany vlastně nic neví... Ale kdyby tak učinil, dostal by se přece v zápětí Myglin na mučidla. Není tomu ve

skutečnosti tak, že se Trygor dověděl vše potřebné z jiných zdrojů, a to všechno kolem, ta hra na štafetu je jen divadlem pro okolní svět? Je tu ještě mnoho otázek. On, Or Yrad, je tady proto, aby navrátil králi unesenou dceru. Ta je teď kdesi ve vesmíru, a možná také není. Třeba je někde na Zemi, vždyť rotace planety se přes úbytek hmoty vůbec nezrychlila...

Trygor je mrtvý, a Myglin, zdá se, brzy zešílí. Rozhodně už nebude schopný posloužit králi. A král se tváří, jako by ho to vůbec nezajímalo. Dvorana má být nepřístupná komukoli cizímu, to Or věděl. A přesto je tady; žádné nebezpečí mu zatím nehrozilo, přestože překročil kritickou hranici. Škoda, že Myglin utekl; ale i kdyby zůstal, nebyl by mu tady k ničemu. Zešílel by strachy už teď, a ne až na královských mučidlech, která ho bezpochyby očekávají.

Dvorana byla uvnitř poměrně malá. Or odhadoval, že k protější stěně to není dál než deset kroků, ale cosi mu říkalo, že kdyby chtěl tuto vzdálenost překonat, mohlo by to trvat také celé roky. Nevěděl, kde se v něm bere ta jistota o naprostém selhání všech lidských smyslů. Viděl, že klenba nad ním se láme do gotického oblouku ve výši necelých patnácti metrů, ale také bylo docela dobře možné, že se žebra setkávají až ve vzdálenosti několika parseků. Dýchala na něho prázdnota a byl si jistý tím, že fyzikální zákony, tak jak je znal z povrchu své planety i z celého známého kosmu, tady přestávají platit. A přece tomu na pohled nic nenasevďčovalo. Stěny se blyštěly jako pozlacené, ale Or si všiml, že jsou pouze porostlé jakousi houbovitou rostlinou, která vytváří povrchní iluzi zlata. Na několika místech se organismus shlukoval do různobarevných skvrn, které mohlo nevycvičené oko vnímat jako konkrétní tvary. Or přimhouřil oči a viděl, že se tu kdosi narychlo snažil vytvořit napodobeniny uměleckých děl dávné minulosti; jeho práce však byla, mírně řečeno, lajdácká.

Celé generace vyprávěly o zlatých pokladech, které jsou uvnitř Dvorany ukryty, a zatím se tuny diamantů proměnily v laciné skleněné střípky, tu a tam roztroušené na nevábně vyhlížející podlaze. A přece si Or nebyl zcela jistý svými závěry, všechno mohlo být úplně jinak. Co když měli pravdu ti, kteří se odvážili vstoupit do Dvorany před ním? Co když právě on je tím oklamáným, který vidí interiéry Dvorany zcela jinak? A pro koho je tady vlastně instalována všechna ta výzdoba? Účelu, jemuž je Dvorana zasvěcená, by přece stačily i holé stěny, nejlépe vydesinfikované. Za dvacet let, kdy dovnitř nikdo nesmí, mohou na stěnách i na podlaze bujet různé bakteriální kultury, a nikdo jim nezabrání v tom, aby pod vlivem zvláštního prostředí nezačaly mutovat a vytvářet nové kmeny, jež mohou být člověku nebezpečné. Což existuje málo pověstí o tom, jak ti, kdo do Dvorany vstoupili, podlehy brzy poté neznámé nevyhlášené chorobě?

A pak by tu měl být ještě oltář a ovládací pult.

Nic takového Or neviděl, zato si uvědomil, že to, co dosud považoval za nehybnou plastiku, představující dle jeho soudu boha Kortyzgara, se pohnulo a prázdnotou chrámu se rozezněl nepřirozený, nepochybně však lidský výkřik. Or stačil zaregistrovat, že vykřikla žena, a potom už jen bleskově uskočil stranou, aby se vyhnul tuně živé hmoty, která se na něj vrhla.

Spatřil snad stovky chapadel posázených nestvůrnými přísavkami s ostrými trny, na nichž ulpívala rudá kapalina, jež mohla být krví předchozích obětí tohoto monstra zrovna tak jako jedem určeným Orovi.

Uskočil a dopadl do měkkého. Poznal, že podlaha Dvorany není nic jiného, než pružící silové pole. V mžiku byl opět na nohou, postavil se do střežení rozhodnut čelit každému nebezpečí a neprodat svou kůži lacině.

Uslyšel další výkřik, který přešel v nesrozumitelný vzlykot. Na krátkou chvíli zahlédl na podlaze ležící ženské tělo v potrháném oděvu, omotané pozlacenými provazci. Víc pozornosti zatím zajatkyňi věnovat nemohl, protože musel sledovat útočníka. Zjistil, že ona nepřirozená nestvůra je ve skutečnosti odporným humanoidem, pomalu obracejícím hlavu směrem ke své oběti.

Ne, nebyl to v žádném případě člověk, přestože ho konstrukcí těla poněkud připomínal. Normální počet nohou i rukou, zavalitý trup a kulová hlava, to bylo jediné, čím se bytost člověku podobala. To, co se Orovi jevílo jako stovka chapadel, byly pouhé dvě končetiny vyrůstající z mohutných ramen, jejichž pohyby byly tak střelhitě a neočekávané, že se chvílemi jevíly rozfázované jako obrázky starodávného kinematografu. Teď, když se tvor pomalu postavil na zadní sloupovité tlapy s pěti prsty porostlými dlouhými černými ostny, bylo vidět, že horní končetiny mají namísto rukou cosi, co v klidu připomínalo lastury zévy obrovské, které se dokázaly od sebe odtáhnout natolik, že tvořily přímý úhel. To, co se skrývá mezi nimi, Or neviděl, vycítil však, že odtamtud by mohlo přijít největší nebezpečí.

Trup obludy měl kruhový průřez, ale tam, kde by na lidských zádech bylo možné nalézt prohlubeň táhnoucí se shora dolů v ose páteře, vystupovaly podivné výrůstky potažené kožovitou blanou tak, že vytvářely vějíř podobný hřbetu edaphosaura. Z těchto výrůstků kapala v nepřetržitém sledu podivná kapalina, zvláštní snad už jen tím, že kapky nikdy nedopadly na podlahu, ale vždy se stačily během pádu odpařit. Záhy se vzduch naplnil zvláštní aromatickou vůní, jež nikterak neladila se vzhledem této kapaliny připomínající destilační zbytky ropy.

Zvláštní kapitolou byla hlava oné odporné bytosti. Porostlá tuhými narůžovělými výrůstky, jež tvořily jakýsi hřeben, mohla z dálky připomínat kohouta, tím spíš, že i tlama byla protažená vpřed do tvaru jakési karikatury ptačího zobáku. Zde však podoba skončila. Polovinu toho, co bylo možné určit jako obličej, zaplňovaly kalné oči zvící podšálků, z neustále kmitajícími mžurkami, jež měnily rychlým tempem modrý odstín zornic za rezavou barvu kůže. To, co viselo v nekonečných záhybech až na nahá ramena, by mohly být u bytosti zrozené na Zemi uši, ale v tomto případě se o účelu orgánu mohl Or jen dohadovat. Celé tělo pokrývala rezavá, místy vypelichaná srst, jež však nijak nebránila dojmům, že je celá bytost nahá.

Or svou situaci bleskově ohodnotil jako velmi špatnou. Nejhorší na jeho postavení nebylo snad ani to, že byl zcela neozbrojen, ale spíš to, že vlastně nevěděl, jakým způsobem hodlá netvor zaútočit. Být to tygr, věděl by si Or rady i s holýma rukama, ale takto se mohl jen spoléhat na své výborně vycvičené smysly a dlouhá léta trénovanou mrštnost. Základy sebeobrany, právě tak jako fyzická síla, mu v boji proti tomuto monstu nikterak nepomohou. Nezdálo se, že by tvor byl pouhým zvířetem, ale Or nebyl ochoten připustit, že by se pod nestvůrným čelem mohl skrývat ždíbec

intelligence.

Or pochopil, že edaphogallus, zvláštní tupá bytost, používaná na některých planetách k hrubým pracem, adaptovaná v tomto případě na vojáka.

První výpad zatím Or přežil. Obluda nedotáhla svůj smrtící útok do konce, naopak se zdálo, že ji Or poněkud vyvedl z míry. Stála na svých sloupovitých nohou a mírně se pohupovala v kolenou, zatímco se její dvoumetrový trup zvolna stáčil tak, aby se Or ocitl v zorném poli očí. Působila neohrabaným, tupým dojmem. Zdálo se, že Orovi nemůže činit žádné problémy unikat jejím výpadům, ale zkušenosti Orovi říkaly, aby se nenechal oklamat povrchním dojmem. Dívka opět vykřikla.

A obluda vykročila. Jeden krok měřil snad dva metry. Vzápětí se zrůda zastavila tam, kde byl Or před zlomkem vteřiny. Další krok, další a další. Or létal plavmo z jednoho konce místnosti k druhému a nekonečné rozměry místnosti se mu náhle sevrkly na plochu necelé stovky čtverečních metrů. Byl v dokonalé pasti. Marně se ohlížel, jak by se dostal zpátky ke vchodu. Byl si však skoro jistý, že pokud vchod ještě existuje, obluda stejně nedopustí, aby tak jednoduše unikl.

Když už se zdálo, že monstrum nemůže útočit jinak než prostými výpady a bleskovými údery lasturových paží, stalo se náhle něco nečekaného. Tvor otevřel doposud pevně stisknutou tlamu a z ní vyklouzl dlouhý, hadím způsobem rozeklaný jazyk. Špičky obou polovin o sebe křísly a vzniklá jiskra zapálila látku odpařující se ze hřbetu bestie. Nestvůra byla rázem obklopena plameny. Kdyby se Or bleskově nevrhl k zemi, neodnesl by to jen povrchními spáleninami.

Zachránilo ho proudění vzduchu, které díky tomu, že vchod zřejmě stále zůstával pootevřený, vhánělo dovnitř chladnější vzduch, který vytlačoval hořlavé výpary ke stropu. Při zemi byl tedy Or zatím před výpady plamene v bezpečí; ostatně ohňostroj brzy pohasl. V první chvíli byl rád, že výparů nebylo tolik, aby kolem vytvořily výbušnou směs, pak si však domyslel, že důsledky výbuchu by možná sám edaphogallus pocítil na svém kožichu nejvíc. Navíc by byla ohrožena i dívka, a to patrně obluda nesměla připustit. Zajatkyně měla zůstat naživu, a v tom byla Orova naděje.

Ted' však nemyslel na splnění svého úkolu, kašlal na krále Dynta a princeznu Zwen. Ted' šlo především o jeho život. Edaphogallus se zastavil s vykulenými očima, které na okamžik přestaly mžourat, a pozoroval svou oběť. Zdál se překvapený tím, že Or stále ještě žije; patrně si byl zcela jistý úspěchem své ohnivě zbraně. Bylo však docela pravděpodobné, že podobných překvapení bude mít obluda v záloze víc. Ostatně další z nich na sebe nedala dlouho čekat.

Pravá tlapa obludy se odlepila od pokladu a vypadalo to, že hodlá opět vykročit za svou kořistí. Pak se však to, co vypadalo jako dikobrazí ostny neúčelně pokrývající nárt obludy, náhle naježilo a několik šípů vylétlo vpřed. Míhly se kolem Orových uší a s tichým svistem se zabodly do protější stěny. Or mohl opět děkovat jen své duchapřítomnosti, že uhnul ostnům zaměřeným naprosto přesně proti jeho očím. Když si prohlédl obě obří tlapy, na nichž ted' edaphogallus nesměle přešlapoval, viděl, že by útok mohl pokračovat ještě dobrou půlhodinku, ale další ostny už nevyletěly. Or nevěděl, proč se tak stalo, ale ve chvíli, kdy se šípy zabodly do stěny, uslyšel hřmot, který by bylo možno považovat za sten, kdyby byl o stovku decibelů tišší. Zvuk přicházel ze všech stran. Edaphogallus, který se střelbou zřejmě provinil prota zásadám pohybu v tomto prostoru, rázem klesl na kolena, dotkl se hlavou země a obě lastury přitiskl tam, kde se plandaly svráštělé uši. Setrval tak pět až deset vteřin, než strašlivý zvuk, drtící jeho nervovou soustavu, dozněl. Pak se onen zvuk ozval ještě jednou a obluda, pomalu zvedající svou hlavu vzhůru a chystající se k dalšímu útoku, znovu poklesla do kolen. To už Or přiskočil tam, kam dopadly smrtící ostny a jeden z nich vytrhl. Ve chvíli, kdy ostrý hrot opouštěl stěnu, uvědomil si Or další ohromující skutečnost. Stěna Dvorany byla živá.

Cítil, jak se chvěje, jak se otřásá, jak je jí nepříjemný nejen jakýkoli dotyk, ale zejména ostré hroty pronikající jako injekční stříkačky až k životodárným orgánům. Cítil, že ho ten tvor prosí o pomoc, že ho žádá, aby ho zbavil mučivých hrotů a současně jej prosí, aby to udělal citlivěji než doposud, ale k tomu nedostal Or příležitost. Ve chvíli, kdy na místě, kde dosud pevně vězel šíp, vytryskla jasně červená kapka krve, sten Dvorany dozněl. Znamenalo to, že edaphogallus, jenž onen zvuk nesnášel, je opět ve střehu a Or se musí bránit. Přitom věděl, jak zrůdu úspěšně paralyzovat - stačilo, aby bodal ostnem do stěny a hlas vydávaný mučeným tvorem by Orova nepřítele ochromil a možná jej i zahubil. Avšak Or měl s nesmírnou bytostí soucit a vyčítal si, že jí bezděčně způsobil bolest.

Ted' však všechno záleží na tom, zda netvor bude opakovat útok ostny, nebo zda jej neúspěšná akce náležitě poučila. Or však ted' byl ozbrojen, a to netvorovou vlastní zbraní. Držel v ruce krátké kopí jež neměřilo víc než šedesát centimetrů, sedlo však dobře do dlaně a bylo neobyčejně pevné, jakoby zhotovené ze slonové kosti. Ted' jen stačilo dostat se obludě na kůži. To však bylo nesmírně obtížné.

Zrůda opět získala stabilitu a zvedla nohu. Or se vrhl k zemi, aby unikl další spršce ostnů a doufal, že sten utlumí netvora natolik, že mu bude moci snadno vbodnout kožený hrot do týlu, tam, kde uprostřed páteře tuší míchu. Netvor pochopil sám, jaké nebezpečí mu nyní od ozbrojeného protivníka hrozí. Protože si na vzdálenost pěti kroků nebyl jist smrtícím zásahem, svých ostnů nepoužil. Zatímco se Or vrhl dost ukvapeně k zemi, zvedl netvor svou paži a obě lastury se rozchlípily. Z prostoru mezi nimi se vynořilo cosi narůžovělého, dlouhého a slizkého, cosi, co na pohled připomínalo jazyk chameleóna. Rozšířený konec tohoto podivného orgánu se dotkl Orova těla tak rychle, že vůbec nestačil reagovat. Bylo Orovým štěstím, že zásah šel tam, kde bylo tělo kryto oděvem. Or provedl bleskurychlý obrát a uskočil, přesto se však plášt', do něhož byl zahalen pod dotykem dlouhého jazyka na místě rozplynul a Or pochopil, co by ho čekalo, kdyby se dotkl jeho kůže.

Tvor se otřásl, mrskl jazykem, až zbytky pláště odlétly, a na-růžovělý orgán se znovu stáhl dovnitř lastury. Pak obluda pozvedla obě ruce a tentokrát se začaly se skřípěním otvírat obě lastury.

Or pochopil, že neunikne. Zády se opíral o živou chvějící se stěnu a čtyři kroky před ním stála ohavná rezavá bytost,

připravená jej okamžitě usmrtit, pokud se nestane něco, coby ji v tom zabránilo. Or už viděl, jak se mu oba ohavné růžové jazyky, svým zbarvením připomínající mácaráta, ovíjejí kolem krku, rozpouštějí jeho kůži a zvolna oddělují hlavu od těla. Viděl, že proti tomu má pouze jedinou zbraň. Musí hrot vbodnout do stěny a vyvolat u bytosti vládnoucí Dvoranou takovou bolest, že její reakce zbaví netvora na okamžik vlády. Tak už bude moci jednat. Už pozvedl ruku s hrotem, už viděl, jak se obě lastury naplno rozevřely, už se obracel a napjal všechny síly. Krok. Byl si jistý, že výpadu neuhne. Objevíly se jazyky.

A přesto se neodvážil bodnout. Vědomí, že komusi neznámému ublíží, bylo pro něj strašlivé. Ještě se chtěl pokusit o úhybný manévř, bylo však již pozdě.

V tom okamžiku se celá Dvorana otřásla.

Or spatřil, jak se mu oba jazyky mihly těsně kolem tváře, a pak se několik metrů nad ním cosi obalilo do závoje hořících plynů a vzápětí vybuchlo.

Nevěděl, co se stalo, křečovitě se držel hrotů, které trčely ze stěny, aby také neodlétl do prostoru. Pochopil, že se ve chvíli, kdy netvor nasadil poslední zbraně k drtícímu závěrečnému útoku, stalo něco, při čem z prostoru uvnitř Dvorany zmizela veškerá gravitace. Netvor, nepřípravený na tuto alternativu, se rázem vznesl do vzduchu a jeho lastury skláply naprázdno. Když viděl, že mu kořist unikla, neváhal použít své plamenné zbraně a neuvědomil si vysokou koncentraci plynů v okolí. Or stáhl hlavu mezi ramena v očekávání, že kolem budou dopadat rozervané zakrvácené kusy organické hmoty. Když však po chvíli opět pohlédl vzhůru, spatřil, že se tělo obludy rozdělilo na několik samostatně plápolajících kusů, a ty jsou vtahovány sáním jakéhosi nesmírného ventilátoru ke klenbě Dvorany, vzdálené teď tak, že se to vymykalo lidské představivosti. Or si uvědomil, že pokud zbytky netvora padají vzhůru a on je schopen vnímat jejich normální velikost, musí být perspektiva celého prostoru strašlivě znetvořená. Aby mohl mít tento dojem při nesmírných vzdálenostech, které se tu vytvořily, musí se stěny, které dosud považoval za svislé parabolicky rozbíhat. Ztratil v té chvíli všechny reálné představy o vesmíru a uvědomil si svou nepatrnost a nepochopitelnosti samotné podstaty kosmu, do níž se mu právě bezděčně podařilo nahlédnout... Pak pokorně sklopil oči, protože sílu toho pohledu nevydržel. Dokud zbytky netvora nezmizely v takové vzdálenosti, že se staly pro lidský zrak neviditelné, neodvážil se pohlédnout vzhůru.

V té chvíli si však už byl jistý tím, že ví, co se vlastně stalo. Když vstupoval do Dvorany, zbývala ke kritické chvíli snad jen vteřina, která uplynula během onoho děsivého souboje v prostoru, v němž neplatí žádné zákony pro čas. Celý prostor Dvorany byl právě unášen tam, kam předchozí noci zmizely dva čtvereční kilometry města Sanoru, Or jen litoval, že nestačil přesně změřit čas, po který celý transfer trval.

Jednalo se však o pouhé minuty, protože brzy cítil, jak jeho tělo opět těžkne a nohy se setkávají s pevným podkladem. Pevně se zachytil ostnů a uslyšel další sten. Chvíli se rozhodoval, zda má oné neznámé bytosti pomoci, ale vzápětí uslyšel dívčí pláč a pochopil, že tu po celou dobu nebyl sám, že vlastně bojoval nejen o svůj život, ale i o záchranu spoutané dívky. Možná to byla právě její přítomnost, která mu dodala onu vitalitu, se kterou vzdoroval edaphogallovi. Poklekl u ní.

Povolil provazy, kterými byla svázaná. Shmul ji z tváře neposlušný pramen vlasů. Uviděl uplakanou drobnou tvář s jemnými, symetrickými rysy, černé vlasy volně splývající až do půli zad a velké tmavé oči. Utírala si slzy drobnou rukou a chtěla něco říci, byla však dosud tak vyčerpáná, že nebyla schopna slova.

"Uklidněte se, princezno Zwen," řekl Or. "Nebezpečí už vám nehrozí. Jsem tu proto, abych vás vrátil vašemu otci."

12. kapitola

Podívala se na něj s výrazem překvapení. Třela si zápěstí do krvava sedřené od pout. Seděla na zemi a opírala se o piedestal, který snad mohl být oním obětním oltářem, na nějž před dvaceti lety ulehla v jednom z nejkritičtějších okamžiků svého života. Cesty osudů jsou však nevyzpytatelné. Sám Or byl mile překvapen, když zjistil, že princezna je naživu a v poměrně dobrém fyzickém stavu, i když dohled obludného monstra musel určitě na její psychice zanechat hluboké stopy.

Ovšem, princezna byla unesena, to byla skutečnost. Ale král Dynt se hluboce mýlil, když se domníval, že princezna oné kritické noci přespávala ve svém letohrádku. Ať už ji někdo vylákal ven nebo ji unesl přímo z ložnice, v každém případě byla ukryta na jediném místě království, kde by po ní nikdo nepátral. Celý problém byl však pro Ora nadále otevřenou otázkou. Nechtěl věřit tomu, že odříznutí dvou velkých ploch města mohlo být jen zastíracím manévrem, aby král nabyl přesvědčení, že princezna se ocitla mimo rodnou planetu a přestal po ní pátrat. I kdyby však byla tato destrukce jen pláštikem, proč potom následovala akce třetí, když byla princezna tak dobře ukryta? Or sice ještě nevěděl, zda byla část města, v níž leží Dvorana, rovněž přenesena, ale to, co prožil, tomu plně nasvědčovalo.

Znamenalo to, že má polovinu svého úkolu za sebou. Zbývá mu ještě dopravit princeznu ke králi a zajistit její bezpečnost. A to bude oříšek nepoměrně složitější.

Hluboce vydechla.

"Ty... ty mě znáš?" promluvila konečně. Měla poměrně hluboký hlas, který neladil s jejím dívčím zjevem.

"Ovšem, princezno," usmál se Or, i když zatím znaje jen její portrét a jinak o ní nevěděl prakticky nic. Děvče teď bylo zjevně rozrušeno, bylo vytrženo ze svého skleníkového prostředí a musel je tedy v první řadě uklidnit a současně připravit na to, že další cesta nebude vůbec jednoduchá. Tím, že se zbavili edaphogalla, ještě nebylo řečeno, že se zbavili také vězňů.

"Král Dynt, váš otec, mě pověřil, abych zjistil místo vašeho nuceného pobytu a vrátil vás zpět domů... za každou cenu."

Přikývla.

"Musíš být statečný muž," řekla. "Holýma rukama zlikvidovat edaphogalla, to se hned tak někomu nepodaří."

"Copak tys už někdy viděla takovou obludu?" divil se Or Yrad.

"Ovšem, na našem dvoře se běžně chovají. Jsou trochu hloupí, ale spolehliví. Poslechnou na slovo a svůj úkol vždy splní."

"A kdo na tebe poslal toho edaphogalla?"

"Já...", snažila se přemýšlet, "já nic nevím. Na nic se nepamatuji."

Orovi nezněla tato slova právě upřímně.

"Počkej, přece jsi byla unesena; musíš si pamatovat, kdo to udělal?"

"Ne, já jen vím, že jsem byla doma... u svého otce, a pak najednou tady. Byl tady jen edaphogallus a pak už nikdo. Volala jsem, plakala, ale nikdo nepřicházel a edaphogallus mě neposlouchal. Jen tady seděl nebo chodil kolem stěn, ale nezdálo se, že by mě viděl."

"A jak jsi tady byla dlouho?"

"Dlouho? Nevím... Hodiny, dny... Já se nepamatuji."

Or pochopil, že z ní víc nedostane. Únosci si přáli být nepoznání a zařídili to docela jednoduše. Děvče, jak se zdálo, skutečně nevědělo o ničem. Kdo ví, zda vůbec vědělo, jaký vzácný kov nosí ve svém těle. Pokud ještě žije, znamená to, že se únosci zatím nedostali k tomu, aby z jejího těla mytron extrahovali, nebo že měl jejich únos úplně jiný, zatím neznámý smysl.

"Půjďme, Zwen."

"Půjďme? Kam?"

"Kam," ironicky se usmál Or. "Zatím nevím, jedno je však jisté, tady zůstat nemůžeme." Rozhodl se, že nebude na škodu, když dívka něco prozradí o nebezpečí, která je očekávají. Nesměli však váhat a museli opustit co nejrychleji Dvoranu. Jestliže je právě ona cílem třetího útoku, budou tu únosci co nevidět a místo jedné oběti tu budou mít hned dvě. V tom případě si Or o svém příštím osudu příliš velké iluze nedělal.

Naznačil princezně jejich postavení během tří minut a přitom se rozhlížel kolem sebe. Dvorana se změnila. Tam, kde v živé stěně ještě před chvílí čněly hroty asi patnácti vystřelených ostnů, byla teď jen holá kamenná stěna. Strop, nadále elegantně klenutý, byl postavený z lehké kovové slitiny. Dvorana nebyla vyšší než patnáct metrů, ať se Or díval vzhůru z kteréhokoli místa. Na stěnách byly rozvěšeny skutečné obrazy, představující lidi ve starodávných oděvech. Celá Dvorana pak byla doslova přecpána zlatými předměty, kterých byly snad tisíce. Mohl spatřit šperky, zlaté kříže, pozlacené sošky, tisíce drobných tretek.

Přemýšlel o tom, co je vlastně iluzí - zda ten pohled, který se mu naskytá teď, nebo ten, který měl, když sem vešel a bojoval s obludným edaphogallem.

Jak rád by teď měl vedle sebe Myglina, aby se dozvěděl, co vlastně lékař viděl tehdy, když podroboval princeznu zasvěcení.

Jak rád by pohlédl do nejzazšího nitra paměti této princezny, která přece na úsvitu svého života byla v těchto prostorách také. Ale ona sama mu stěží něco prozradí. A do nitra její mysli se bude mít sotva kdy příležitost podívat. Dvorana života je největším tajemstvím Sanoru. On se dostal dovnitř, a proto u krále Dynta nejspíš upadne v hlubokou nemilost. Je vlastně už teď odsouzenec k smrti. Jediné, co ho může spasit, bude to, že přivede králi jeho dceru. Ale kdo ví, jak se projeví královský vděk.

Možná, že zůstane naživu, ale bude až do smrti hnit v některé z kobek.

"A kde tedy vlastně jsme?" zeptala se princezna, když jí Or vysvětlil krátce jejich postavení.

"O tom mám jen mlhavé představy," řekl Or, "ale vše se dovíme, až vyjdeme ven. Myslím, že mi bude stačit jeden pohled - pokud je jasná noc."

Pro princeznu byla tato věta hádankou.

Or jí pomohl vstát. Měla zdřevěnělé nohy, ale s jeho oporou dokázala jít. Mlčky překonali těch několik metrů ke vchodu. Or se bál, že dveře budou zablokovány, ale naštěstí zůstaly ve stejné poloze jako ve chvíli, kdy je Myglin otevřel. Strčil do nich loktem a překročil práh.

Nasál opatrně vzduch. Byl svěží, chladný, a voněl solí. Poznal, že jsou v blízkosti moře. V tak těsné blízkosti, že uslyšel hukot příboje.

Ale Sanor přece leží hluboko ve vnitrozemí...

První Orův pohled patřil obloze. Kolem byla téměř dokonalá tma. Pokud v Sanoru běžně svítilo vůbec nějaké pouliční osvětlení, nyní byly všechny přípoje buď přerušeny transferem, nebo někdo nařídil všechny světla zhasnout. Tma se však Orovi hodila. Obloha byla přímo prošpikována tisíci zářícími body. Tolik hvězd pohromadě z povrchu Země ještě nikdy neviděl; netušil, že z povrchu některé planety může být pohled do vesmíru tak úchvatný. Skoro byl nakloněn myšlence, že už dávno opustili Zemi; to proto, že se nesetkal s téměř všudypřítomnou clonou smogu, obklopující prakticky celou planetu. Soustředil se pak na několik orientačních bodů a ulehčeně vydechl.

"Jsme na Zemi, Zwen."

"A kde bychom měli být?" zeptalo se děvče naivně. Nezdálo se, že by z jeho obsáhlého výkladu příliš pochopilo.

"Jsme přece v Sanoru?"

"Ano, ovšem, to jsme, ale...", nevěděl, co dál říct. "Pojď, půjdeme."

"Za otcem?"

"Snad," odpověděl Or nejistě. Vedl ji prázdnou ulicí, směrem, který dobře znal - k Myglinově domku. Hlupák Myglin, pomyslel si Or, když po třech stech metrech chůze na nerovné dlažbě spatřil siluetu šikmé střechy jeho drobného stavení. Prchl před neštěstím, a nepomohlo mu to. Jeho dům stál v postiženém území.

Když Or zabušil na těžké dřevěné dveře, byl si skoro jistý tím, že ořes dnešní noci nebyl v Sanoru posledním. Ten někdo, kdo vládne tak netušenými silami, si nedá pokoj, dokud nepřenese sem, do zatím blíže neurčeného prostoru,

celý Sanor.

Proč, to Or zatím nebyl schopen odhadnout.

Myglin neotvíral.

Or strčil do dveří a vešel s princeznou dovnitř. Na okamžik byli oslněni, to proto, že na chodbě svítila osamocená pochodně. Or ji vytrhl ze stojanu a vedl dívku nahoru po schodech do Myglinovy pracovny. Ještě jednou zavolal, ale stařec ho buď neslyšel, nebo se po přestálém šoku bál o svůj život a neodvažoval se ani špitnout. Pravděpodobně však bylo, že zemětřesení ho, alespoň zatím, uchránilo před povoláním do královských služeb.

Myglin nebyl ani ve své pracovně, zato v ní vládl úžasný nepořádek. Nábytek byl doslova rozštípaný na kusy, knihy rozervány, některé hozeny na hromadu a spáleny, uprostřed na kamenné podlaze ještě doutnalo několik uhlíků. Většina lahví s roztoky se proměnila v střepy, některé dlaždice podlehly působení žiravin a proměnily se poslušně chemických zákonů v plyny, jinde se zase na zdi rozrůstala nespoutaná kultura neznámého organického druhu. Or nebyl schopný rozeznat, zda něco zmizelo, protože neznámí barbaři zničili vše do poslední třísky. Zvlášť pochmurně působily trosky složité elektronické aparatury, z níž trčely jen holé kabely, slepě hledící ke stropu a žalující očouzenou spáleninou izolace. Hmota umělého mozku již pomalu podléhala zkáze a vydávala odporný zápach.

Ne, tady už nemají co hledat. Myglina tu nenajdou určitě. Or si nebyl jistý, zda ti, kteří se tady vyřádili, šli po

Myglinovi, a nebo po něm samotném.

"Půjďme," řekl Or a obrátil se ke Zwen, která tu spoušť sledovala zcela netečně, jako by se jí to netýkalo. Nic neřekla a následovala ho. Sestoupili po rozvrzaných schodech. Pak se Or náhle zastavil.

Z ulice zaslechl nějaký hluk. Opatrně vyhlédl malou špehýrkou.

Spatřil plameny několika pochodní a uslyšel svistot biče. Potom se kolem domu přehnalo několik temných stínů v řinčící zbroji. Rány bičem zesílily, do toho se začaly ozývat četné steny. Kdosi rozrazil dveře nedaleko stojícího domu. V záři pochodně se objevil mohutný gardista, který řval do temné chodby, aby všichni okamžitě vyšli na ulici. Ty, co zůstanou, čeká smrt, protože za hodinu bude do všech domů vpuštěn jedovatý plyn.

Znamenalo to, že za pár minut budou zde. Or by velmi nerad se svou chráněnkou padl do rukou těchto hord, které nemají právě vychování Sanorské univerzity. Dokázal si dobře představit, co by princeznu čekalo. Je sice královská dcera a venku je královská garda, dívka je však oblečena v ubohých cárech a těžko věřit tomu, že by ji někdo poznal. Přece jen bude bezpečnější, když zůstanou uvnitř, dokud se razie nepřezene. Bude se však třeba dobře ukrýt.

Viděl, jak dvě nebo tři vyděšené postavy v nočním oděvu vyklopýtaly na ulici a jejich záda byla vzápětí ozdobena krvavými šrámy. Ne, na podobná jatka Or skutečně zvědavý nebyl. Tento dům sice už kdosi prohledal ještě předtím, než byla tato čtvrť Sanoru přemístěna, ale teď ho určitě čeká ještě jedna návštěva. Nemohou se ukrýt nahoře, v obytných místnostech. Or věřil, že by se s jedním nebo dvěma gardisty vypořádal, nebyl si však jistý, zda by také dokázal ochránit Zwen.

Obrátil své oči na opačnou stranu, kde se krčila v kamenné stěně malá dvířka s kovovým zámkem. Zámek povolil pod jediným chvatem jeho svalnatých prstů a před ním - se odkryla úzká chodba. Zaplašil nepříjemnou vzpomínku na tajnou chodbu, ve které málem zahynul. Tady bude nanejvýš vinný sklep...

Princezna se nezpěchovala, když ji táhl za sebou dolů po úzkých kluzkých kamenných schodech. Předtím co nejpečlivěji uzavřel vrátka a snažil se, aby působila dojmem, že jimi během posledního týdne nikdo neprošel. Sestoupili asi po padesáti schodech, těsná chodbička se dvakrát lomila, a schůdky náhle končily dalšími dvířky, která však nebyla opatřena zámkem. Strčil do nich kolenem. Byla tak ztrouchnivělá, že se pod jeho dotykem rozpadla. Doslova vnesl Zwen do velké prostory, z níž na něj dýchlo teplo.

Rázem pochopil, že jeho snaha byla úplně zbytečná.

Prostor, v němž se nacházel, byl hangár falkoplánu. Mohutný stroj s pery dlouhými přes dvaapůl metru byl snad pro výsměch pronásledovaným nastříkán pestrými papouščími barvami. Celý tento model, který měl v rozpětí víc než třicet metrů, spočíval na mohutných poněkud pokrčených spárech z nichž každý mohl svým drápem rozervat Ora na kousky. Mohutný zobák se i zvedal dobrých deset metrů vysoko. Skupina mužů v uniformách královských gardistů s implozéry u pásu stála vyrovnána jako čestná stráž, čekající na to, až Jeho Veličenstvo Or se svým vzácným doprovodem vstoupí dovnitř.

V té chvíli si Or uvědomil dvě věci. Především to, že bylo naprosto nesmyslné domnívat se, že o jeho pohybu tady v unesené čtvrti Sanoru nikdo neví. A pak také to, že hangár falkoplánu byl stěží součástí Myglinova domku - odříznutá čtvrť Sanoru zcela elegantně pod sebou zakryla druhé město, dovedně zamaskované proti slídícím zrakům nepřátel. Dvanáct černých stejnokrojů stálo ve vzdálenosti necelých dvaceti metrů. Myšlenka, že by unikli těsným schodištěm, byla sice lákavá, ale Or za sebou uslyšel řinčivé kroky bičů a pochopil, že je v pasti. V dokonale pasti. Že mu vlastně nezbývá než pokorně zvednout ruce a vydat se té podivné společnosti na milost a nemilost.

On je ve službách krále, oni mají na sobě královské uniformy, pochyboval však, že, by v nich byli oblečeni i skuteční gardisté. Komu však tito lidé slouží? Tomu, kdo unesl princeznu, tomu, kdo za ním poslal falkoplán!

To si uvědomil ve chvíli, kdy už dobře půl minuty používal pěsti proti těm, kteří se jej snažili chytit živého. Rvát se uměli, to byla pravda. Or také občas nějakou tu ránu chytil, spokojeně však sledoval, jak jeho zásahy do dobře stavěných tváří srážejí muže na vyleštěnou podlahu hangáru.

Šesti ranami jich vyřídil celou polovinu, přičemž si u třech z nich byl jistý, že budou na opravu svých těl potřebovat zručného chirurga. Křupnutí klíční kosti sedmého ho naplnilo euforií. Osmého přehodil přes rameno a najednou měl pocit, že se prostor hangáru téměř vyprázdnil - pokud ovšem nepočítal ležící a sténající těla.

"Na něj, vy idioti, vždyť je vás jedenáct!" řval muž v pozadí, zjevně odpovědný za celý zásah. Sám se však v příliš neměl k činu, stál mimo dosah Orovyh pěstí a nezdálo se, že by se s nimi chtěl seznámit. Or setřásl osmého a měl ještě čas podívat se na to, co dělá princezna. Kupodivu se jí bičící ani nevšiml. Krčila se vedle spáru falkoplánu a vyděšeně

sledovala souboj. Ticho rušilo jen supění zápasníků, rány pěsti a pokřik neschopného velitele.

"Jo, hošánkové, asi nevíte, koho máte proti sobě," skřípěl zuby Or. Pozvedl dalšího gardistu do výšky, mrštil jím vši silou o zem, přičemž mu vůbec nevadilo, že v cestě bezmocného těla se nachází stehenní kost dalšího soupeře, který si tím zajistil nejméně šestitýdenní pobyt na nemocničním lůžku.

Cosí žhavého udeřilo Ora do tváře.

Pochopil, že přestala legrace. Mohutný výboj implozérů vytvořil dva metry od jeho bot mělký kráter. Velitel se skrýval za druhou nohou falkoplánu a spolu s ním i poslední tři gardisté. Zdálo se, že chtějí Ora přinutit k poslušnosti silou zbraní, ale záleží jim na tom, aby zůstal naživu...

"Lehněte si na zem, princezno!" stačil ještě vykřiknout Or a skokem plavmo se přenesl přes dvě ležící těla. Mrštně se překulil, a zalehl na jednoho bezmocně sténajícího muže. V jeho ruce se objevila zbraň, kterou vytrhl raněnému z pouzdra. Věděl teď, že proti němu implozér nepoužijí, pokud nebudou chtít současně zlikvidovat svého muže.

Skutečně, střelba ustala, všichni čtyři leželi ukryti za mohutným spárem a Or zaslechl, jak se šeptem radí: Odhodlal se, vymrštil se a přeskočil k dalšímu muži, který se držel za zlomenou paži a věnoval Orovi zlý pohled. Kopl po něm, ale Or ho lehkou ranou hrany dlaně znehybnil. Zmocnil se jeho zbraně a poslal ji po zemi k princezně.

"Tady máte, Zwen, kdyby bylo potřeba!" Nebylo nutné, aby před nimi tajil, že i dívka je ozbrojena, spíš naopak. Když spatří, že proti sobě mají dvě hlavě, možná jejich útočné choutky ochabnou.

"Ore Yrade, vzdej se!" vykřikl velitel, ale dobře věděl, jaké se dočká odpovědi. Or měl vlastně teď všechny výhody na své straně a kdyby chtěl, jedinou ranou implozérů by všechny čtyři na místě zlikvidoval.

"Když odhodíte zbraně a zvednete pracky nad hlavu," opáčil Or, "milostivě vám dovolím odejít z hangáru." Vrhel pohled na princeznu, která se už přizpůsobila situaci. Zalehla k zemi a třímala v ruce zbraň připravenou k výstřelu. Vída, zdálo se, že ji nedrží poprvé. Mrkl na ni a lehkým pohybem hlavě ukázal na spuštěné schůdky.

Přikývla. Pochopila, že jen tamtudy vede cesta ke svobodě.

"Ore Yrade, já nežertuju," ozval se teď už trochu vztekly a současně i bezradný hlas velitele biřiců. "Když se vzdáš, zaručuji život tobě i tvé průvodkyni. Máme jen příkaz tě předvést."

Or se trochu zarazil.

"Ke komu?"

"K jedinému vládci Sanoru."

Or byl ve službách krále, jediného vládce Sanoru, a tady mu něco nehrálo. Skoro se zdálo, že ten, kdo poslal tuhle sebranku, vybral tak tupý typ velitele, protože doufal, že Ora v souboji zabijí. On si pak bude jako Pilát mýt ruce...

Nařídil jsem přece, že ho mají přivést živého...

"Jste ve službách krále?" zeptal se Or.

Odpovědi mu byl neurčitý smích!

"Já znám jen jediného vládce Sanoru!" vykřikl Or a vyslal výboj implozérů tak, aby explodoval nedaleko gardistů.

"Teď!" vykřikl na princeznu a vyběhl. Ke schůdkům do falkoplánu to byly jen necelé čtyři metry, princezna to z druhé strany neměla o moc dál. Ještě v běhu vyslal Or další dva výboje, čímž přinutil gardisty přitisknout hlavy k dlaždicím. Poslední ránu vypálil, když vybíhal po schůdkách nahoru. Princezna zmizela v útrokách biostroje zlomek vteřiny před nimi. Or zahodil teď už vybitou nepotřebnou zbraň a za zuřivého řevu oklamáných gardistů zabouchl dveře a zajistil je za sebou.

Teď si mohou střilet jak chtějí, pancíř falkoplánu je proti implozérům bezpečně ochrání.

Proběhl kabinou pro cestující, která se ježila nákladem kulometů, implozérů a plynových granátů, a vklouzl do pilotní kabiny. Pohlížel teď na hangár obrovským oknem a viděl čtyři postavičky poskakující bezmocně před falkoplánem a bezradně mávající rukama.

Zapnul palubní desku. Ozval se tichý bzukot přístrojů a Or s uspokojením konstatoval, že je všechno v nejlepším pořádku. Zapnul vnější reproduktory a vyzval gardisty, aby odklidili z cesty své zraněné kumpány, které mohl falkoplán při rozletu rozmačkat. Princezna seděla v křesle vedle něho, pohrávala si s implozérem a mlčky sledovala Orovo počínání. Or se už o další osud zraněných gardistů nestaral, viděl ostatně, že se někteří z nich, kteří do této chvíle raději předstírali bezvědomí, sami snaží dostat z dosahu mohutných křídel, jejichž máchnutí je mnohdy nebezpečnější než rána implozérů.

Střecha hangáru se zvolna odsouvala a Or nad sebou spatřil černé nebe poseté hvězdami, které začínalo na východě blednout a dávalo najevo, že se brzy z vod oceánu vynoří sluneční kotouč. Hvězda, jejíž spektrum vydával ten ničema Stremling za Bellatrix. Inu, Or se mu ještě dostane na kobytku. Teď jen odlétnout do bezpečí. Cesta je otevřená, tedy vpřed.

Několik volných mávnutí křídly ujistilo Ora o tom, že stroj je v naprostém pořádku. Stačil krátký povel a za mírných otřesů se celý mohutný mechanismus plavně zvedl ze svého hnízda! Krovky hangáru se za ním zvolna zavíraly a letoun nabíral výšku.

Or zlehka zakroužil nad tím, co zbylo ze Sanoru.

Viděl tři velké čtverce, na nichž mohl spatřit jen ubohé trosky města. Ne, přesun nedopadl tak elegantně, jak si ti, kteří jej provedli, přáli. Nejhuře dopadla část města, která byla dopravena prostorem jako první. Připomínala Orovi trosky starověkého města Saigonu, které se před několika lety podařilo archeologům vyrvat poušti. Druhá část, jež se první dotýkala rohem, dopadla o něco lépe. Mra-kodrapy a některé další budovy zůstaly stát i téměř netknuty, jen prastarý chrám boha Kortyzgara se ocitl v troskách. Třetí část, z níž odstartovali, byla prakticky neporušena. A tu si Or uvědomil jednu velmi zajímavou skutečnost. Zatímco první dva čtverce měly naprosto stejnou rozlohu, třetí byl mnohem větší. Všechny tři čtverce se dotýkaly rohy a mezi nimi vynikal prázdný trojúhelník. Or chvíli přemýšlel, co mu to připomíná, až pochopil, že pod sebou vidí dokonale graficky znázorněnou Pythagorovu větu. Prolétl se nad troskami

přeneseného Sanoru ještě jednou. Viděl, že tu královský palác není; stál tedy uprostřed prázdného trojúhelníka, který byl právě tak jako celá plocha kolem trosek města podivně plochý a hladký. Or viděl, že město bylo přestěhováno na jakýsi ostrov, snad dvacet kilometru dlouhý a osm až deset kilometrů široký, který jako obludná ostře i narýsovaná elipsa vystupuje do nevelké výšky nad hladinou oceánu. Celý ostrov byl téměř plochý a jeho hladký povrch nehyzdilo jediné skalisko, jediný strom, jediný náznak jakékoli vy-výšeniny.

Neměl však už čas věnovat se dál neobyčejnému panoramatu.

"To by stačilo, Ore Yrade. Teď pěkně dej ruce pryč od řízení."

Nevěřil tomu, co slyší, dokud se nepřesvědčil, že přímo na jeho záda míří implozér. Věděl, že ruka, která jej drží, nebude váhat zbraně použít. Princezna Zwen stála tak daleko, že ji neměl šanci odzbrojit - patrně velmi dobře odhadla Orovy možnosti při souboji v hangáru.

Pochopil, že spadl do vlastní pasti. Teď mu nezbývalo než poslechnout. Vyvaroval se jakéhokoli prudkého pohybu, protože slova "tak dělej!" byla pronesena natolik nervózně, že už cítil, jak mu pět tisíc stupňů horké protony olizují záda...

"Vstaň!" křikla princezna a už se vůbec nepodobala té něžné dívce, kterou před necelou hodinou vysvobozoval ze spárů edaphogalla. Poslechl.

"Přejdi k té stěně!" ukázala mu hlavní implozér. Obrátil se, ale ruce dolů nedal.

"Otevři skříň na skafandry!"

Nic jiného mu nezbylo než poslušně otevřít zmíněná dvířka a odkrýt prostor, do něhož by se možná vtěsnal velký pes.

Teď z něj musel vyhodit kombinézu a nasoukat se dovnitř.

"Drž ty pracky u nebes!" vyštěkla, rychle proběhla ke skříni a zabouchla dvířka.

Or byl v pasti, z níž se sice mohl dostat silou svých svalů, ale pak by se zřejmě velmi podrobně seznámil s účinky implozérů. A za to mu ani král Dynt, ani jeho proraďná dcera nestáli.

Poté ucítil jakousi opojnou vůni a než si stačil uvědomit, co se děje, upadl do hlubokého spánku.

13. kapitola

Víčka jsou jako krovky.

Tvrďá, nepoddajná, ale oči pod nimi nejsou křídla, která by pomohla z toho tlaku uletět. Je bezmocný jako brouk, kterého právě vášnivý entomolog nabodl na špendlík. Ruce ani nohy snad nemá a na hrudi cítí tlak celých tun. Pak konečně světlo.

Myslel si, že se stále ještě nachází na palubě falkoplánu, ale po stísněné prostře na skafandry už nebylo ani stopy.

Kdosi ho z ní vytáhl, ale pro jistotu mu spoutal ruce i nohy plastickým lanem.

Ztratil pojem o času. Jen těžko mohl odhadnout, kolik hodin strávil v bezvědomí, proto také nemohl tušit, kam ho proraďná princezna unesla. Těžko také pochopit, proč to vlastně udělala - vždyť by s letounem přistál kdekoliv, kde by určila. Akční rádius tohoto fenomenálního stroje byl prakticky neomezený; kdyby chtěla, odletěl by s ní třeba přímo do královského paláce v Sanoru. Měl to ostatně také v úmyslu hned poté, co by provedl průzkum prostoru do něhož byly uneseny tři čtverce vyříznuté z královského, města.

Teď nebylo podstatné pátrat po původci tohoto neobyčejného zjevu, teď šlo o princeznu. Tři čtverce Sanoru, to byl další úkol, který hodlal Or vyřešit poté, co princeznu dostane do bezpečí.

Otázek bylo mnoho:

Kam byly odneseny tři čtverce Sanoru?

Kdo a proč to udělal?

Kdo unesl princeznu a proč ji ukryl uvnitř Dvorany pod dohledem tupého netvora?

A především - proč princezna odmítla záchranu z Orových rukou?

Na tu poslední otázku si Or dokázal odpovědět - prostě proto, že si sama princezna žádnou záchranu nepřála. Právě proto, že jí Or slíbil odvést k otci, způsobilo to obrát v jejím chování. Ale naproti tomu, i když byla zjevně spojencem oněch tajných únosců, ušetřila jeho život... Proč asi?

Or nepochyboval, že představuje pro únosce tak velké nebezpečí, že by se ho rádi zbavili. Během jediného dne vlastně odhalil z jejich plánů víc než lidé z králova okolí. Kdyby nebylo princezny, možná by se jim velmi brzo dostal na kopylku.

To, že ještě žije, znamená, že potřebují člověka s Orovou dobrou pověstí. Že mají problémy, s nimiž si sami nevědí rady.

Zřejmě jsou ochotni zaplatit mnohem víc než ubohý král Dynt, kterému ukrájí z jeho sídelního města kus po kuse.

Patrně bude Ora potřebovat i ten starší muž ve stříbrné kombinéze, který teď sedí zády k Orovi, před velkým panelem posetým desítkami obrazovek. Or mu nevidí do tváře, jen pokračmu může sledovat jeho počínání.

Or předpokládal, že se ocitl v doupěti únosců, kteří baží po pohádkových pokladech Sanoru, kteří naloupili to nejvzácnější, co král Dynt a jeho dynastie vlastnili, kteří se zmocnili těch největších tajemství, která po staletí skrývalo nedobytné město Sanor za svými hradbami. Stovky tun zlata, poklady nedozírné ceny, největší diamanty, jaké lidské oko kdy spatřilo, umělecká díla, před nimiž se tají dech, a především Dvorana života se svými tajemnými vlastnostmi, které ještě nemohl zkoumat jediný vědec. Čekal, že spatří piráty přepočítávající naloupené poklady, čekal, že uvidí dozorce s dlouhými biči, pohánějícími ubohé obyvatele města, kteří uvízli v kritických čtvrtích, tušil trhy, na nichž budou tito otroci exotickým zbožím, představoval si drancující hordy nešťálci se ničeho, vynášející z domů i to poslední, co v nich zbylo.

Na obrazovkách se však převalovaly nesrozumitelné barevné chuchvalce. Pokud byl toto velitel pirátů či alespoň jejich dispečer, měl by tady mít řídicí stanoviště desítek člunů, letadel a lodí. Ale na obrazovkách vířila jakási mlha; Or spatřil rozmazané obrazce představující snad nějaký kokon, sestavený z rozličných vrstev barevně oddělených, ve kterých však jedna barva plynule prolínala v druhou.

Pouze jediná obrazovka mu byla alespoň částečně srozumitelná, neboť představovala obraz jeho rodné planety Země, tak jak ji vidí kosmonaut z vesmíru. Protože zde chyběl příkrov, jednalo se pouze o obraz vytvořený počítačem. Obraz byl poloprůzračný, přestože byl povrch planety vykreslen do všech detailů. Dominoval zde však zvláštní vejčitý útvar, zakreslený dovnitř zemského glóbu. Svou delší osou zasahoval asi do třetiny délky zemského poloměru a dotýkal se povrchu v místě, kde se po tisíciletí nacházelo království jménem Sanor.

Teprve teď Or pochopil, že to, co vidí na ostatních obrazkách, jsou různé řezy tohoto podivného útvaru, který vypadal jako nepřírozený nádor uvnitř zemského sféroidu. Každý obraz měl jinou strukturu a Or se mohl jen dohadovat, co vše je vlastně snímáno.

Nechápal to. Při vši fantazii, kterou ho příroda obdařila, nebyl příliš nakloněn věřit myšlence, že by Země mohla být snad až do hloubky dvou tisíc kilometrů prorostlá čímsi, co se přičilo dosavadnímu poznání. Chvilí doufal, že je svědkem nějaké podivné hry, posléze však pochopil, že je nutné veškeré předsudky odložit stranou.

Když byl v Sanoru svědkem tolika záhadných jevů, mohlo ho napadnout, že podzemí skrývá tajemství, cosi, co je snad schopno ohrozit i celou planetu. Nepochopil, jak si nějaký člověk může zahrávat s osudem celého lidstva. Vejceoid mu byl tak odporný, tím spíše, že na obrazovce se prezentoval nevábnou rezavou barvou, že v něm vzbuzoval bezprostřední chuť zvracet. Místní dispečer si tu však klidně sedí a sleduje životní funkce neznámého útvaru.

Or se zarazil - nevěděl, proč ho napadl právě výraz životní funkce. Pochopil, že jeho podvědomí jako obvykle předstihlo myšlenky. Měl snad málo důkazů o tom, že to, s čím přišel do kontaktu, je živé? Maně si připomněl své bloudění podivnou spirálovitou chodbou i ony kameny či spíše obrovským buňkám podobné útvary, mezi kterými se snažil prorazit pod dno jezera. A pak - sama Dvorana života, domnělé tajemství sanorských kněží. Nebyla appendixem neuvěřitelného organismu, kterému Sanor za cenu šesti gramů mytronu celá staletí slouží?

Věděl král Dynt o existenci tohoto tvora? Pokud ano, proč si vlastně povolal Ora? Nebo je sám Dynt strůjcem toho, co se tu děje, a Ora zavolal jen proto, aby dal světu najevo, že on nic, že on za to nemůže? Má se Or Yrad stát další z řady obětí podivného boha?

Ano, teď je přesně tam, kde ho král chce mít. Pokud nekývne a nepřistoupí na spolupráci, zmizí Or Yrad z povrchu této planety. Vždyť v Sanoru bylo tolik nevysvětlitelných úmrtí, že na jednom navíc nesejde. Možná, že si Dynt pozve dalšího agenta a bude před světem hrát tajemnou hru nadále.

Orovy úvahy přerušil náhle muž dosud téměř nehybně sedící u obrazovky. Jeho tvář dokonale doplnila jeho představy, které si Or právě v jedné z nejzoufalejších chvil svého života vytvořil. Hleděl na něj astrolog Stremling a potměšile kýval svým vypelichaným vousem.

"Vítám tě z říše snů, Ore Yrade."

Or nevěděl, zda se mu vysmívá, či zda to myslí upřímně. To, že byl nadále spoután, nasvědčovalo spíše druhé alternativě.

"Myslel jsem si, Stremlingu, že se s tebou potkám brzy, ale, že to bude takhle brzy, to jsem nečekal."

Or se podívil, jak klidně hovoří, přestože jeho nitrem cloumá až nepřičetný vztek, jev, který nebyl dobrým přítelem uvážlivých rozhodnutí.

"Nezdá se, že bys byl právě přátelsky nakloněn našemu systému, Ore Yrade. Domníval ses, že jsme neprohlédli tvou směšnou hru s dvojníky? Celou dobu jsem ti na stopě a to, že jsi právě tady, není jen tvá zásluha."

Or si odplivl. Musel teď poněkud víc zvednout hlavu, protože astrolog během řeči povstal a jeho nohy obuté do měkkých anatomických bot nejnovějšího systému stanuly těsně vedle jeho bezmocně ležícího těla.

"Nu což, i prohrávat se musí umět," procedil mezi zuby Or Yrad. "Při mém povolání to jednou musí přijít, dřív nebo později. Vlezl jsem ve svůj život do několika pastí, a pořád mi sedí hlava na krku. Proč by mi neměla zůstat na krku i ve chvíli, kdy budu odcházet odtud?"

"Proč hned pomýšlet na to nejhorší, Ore Yrade? Během tvé pouti za tajemstvím Kortyzgara jsem měl možnost tě téměř celou dobu sledovat a věru, nevedl sis špatně. Potvrdil jsi zprávy, které o tobě přicházely. Já sám jsem doporučil králi Dyntovi, aby k vyšetření toho zemětřesení povolal právě tebe. Ubožák, poslouchal mě na slovo..."

"Ovšem, zvlášť když jeho dcera hraje s vámi tu nečistou hru!"

"Nečistou hru!" Zdálo se, že Or udeřil hřebík na hlavičku, protože Stremlingovu tvář na okamžik pokrýl ruměncem. "Sám král se zpronevěřil svému poslání a své víře. On je největší zhoubou Sanoru. To on zapříčinil, že Kortyzgar málem zanikl!"

"Kortyzgar?"

Or pochopil, že Stremling podruhé v krátké době použil tohoto slova a buď bezděčně, nebo záměrně, odhaluje další tajemství. "Mám tomu rozumět tak, že Kortyzgar není bohem, jehož stvořil člověk ke svému obrazu?"

"Kortyzgar je bůh! Největší a nejmocnější, jakého kdy lidé měli. Je prvním a také posledním bohem! Je jediným skutečným bohem! A my, obyvatelé Sanoru, mu věrně sloužíme, přinášíme mu oběti a žijeme jen k jeho prospěchu."

Teď Stremling Orovi připadal, jako by deklamoval citáty z písma, a litoval, že nikdy dřív neměl příležitost seznámit se se sanorským náboženstvím. O těch obětech se ve světě leccos proslýchá, neproěřené prameny občas tvrdí, že bohu Kortyzgarovi jsou dokonce přinášeny oběti lidské. Světová rada na základě jistých indicií vyslala asi před patnácti lety do Sanoru komisi, která měla toto podezření potvrdit nebo vyvrátit, ale důvěryhodní vědci se vrátili zpět a prohlásili Sanor za království s tou nejčistší morálkou. Kdo ví, jak tučná konta právě těm několika mužům narostla za tu dobu ve světových bankách. Stremling je člověk protřelý a ví, kde pohrozit a kde zachřestit měšcem. Or si zatím nebyl jistý tím, jaké taktiky použije v jeho případě.

"Věru, špatně se mi s tebou, Stremlingu, mluví, když ležím na zemi a mám svázané ruce. To se tak bojiš jednoho neozbrojeného muže?"

Stremling neodpověděl, přešel k panelu a zvolal do malého mikrofonu: "Má královno, je čas!"

Otevřely se dveře a dovnitř vstoupila princezna Zwen. Byla teď oblečená do přiléhavé černé kombinézy, která dala vyniknout jejím půvabům. V ruce třímala implozér a Or nepochyboval o tom, že kdyby jeho chování odporovalo Stremlingovým představám, zbude z něj jen obláček páry nad řídicím panelem Kortyzgaru. Řídicí panel Kortyzgaru... Or nevěděl, zda je to intuice či zda mu někdo našeptává myšlenky dřív, než budou vysloveny. Pouta z jeho rukou spadla, Or vstal a třel si zdřevěnělé údy. Princezna významně poklepala na implozér. A tu si ji Or znovu pečlivě prohlédl, tentokrát v plném světle, a pochopil souvislosti. Má královno, řekl přece Stremling. Ne, ti dva už nemají v úmyslu před Orem cokoli tajit. Jsou přesvědčeni, že Or Yrad svou hru dohrál. "Odpusťte, královno Mewren, že jsem k vám dnes v noci nechoval úctu, která by vám vzhledem k vašemu postavení náležela."

Královna sebou trhla.

"Tys mu to vyžvanil?" osopila se na Stremlinga.

"Musel bych být slepý, kdybych si nadále pletl královnu s její dcerou, přestože podoba je věrná," podotkl Or. "Spíš by mě zajímalo, jak se to mohlo stát, že jste dva roky zmizela ze světa?"

"Dynt!" zakřičela královna plná nenávisti. "Ten ničema Dynt. Likvidoval všechny, kdo věrně slouží Kortyzgarovi, přestože se tím zpronevěřil svému osudovému úkolu. Mou věrnost potrestal krutě. Nemohl mě zabít, mám v těle mytron. Ale mohl mě zajmout a dát uvěznit, a to také učinil. Byla jsem v moci Kortyzgara a nikdo proti tomu hic nezmohl. Musela jsem strávit dva dny v přítomnosti hnusného edaphogalla, který byl v tu dobu tak vyhládlý, že jsem se bála, aby se nakonec nepustil do mne. Ty jsi Dyntův sluha, Ore, i tebe nenávídím, ale zachránil jsi mě ze spárů té obludy, proto jsem ti vděčná. Za to jsem tě nechala žít, to je má odměna. Nežádej však ode mne víc."

Or pochopil, že je svědkem sporu mezi dvěma mozky Kortyzgarova klanu. Stremling by Ora rád získal na svou stranu, ale královna je zásadně proti.

"Má královno," mírně se uklonil Stremling, "já jsem nechal povolát Ora Yrada jen proto, aby pronikl do dvorany a dostal tě odtamtud. Nikdo jiný by toho patrně nebyl schopen; i stráž zbaběle opouští její svá místa a nikdo, ani králův hněv je nepřinutí, aby střežili to, co v nich podvědomě budí takový děs."

Královna jen vzdorovitě pohodila hlavou. Nezdálo se, že by ji Stremling přesvědčil. Or měl pocit, že měli mezi sebou spory už dřív a nebyl si jist, jestli si Stremling vůbec přál její vysvobození.

"Jak mám rozumět tomu, že královna strávila ve dvoraně jen dva dny?" projevil Or zvědavost. Obrátil se ke Stremlingovi, viděl, že s ním je debata rozumnější.

"Kortyzgar řídí čas dle vlastních zákonů," pronesl Stremling zbožně. Jeho víra z něj tryskala přímo bytostně, zdálo se, že je zaslepeným fanatikem, což mu však nebránilo uvažovat logicky. "Hodina ve Dvoraně může být někdy celým rokem. Král to věděl a odstavil tak královnu na slepou kolej. Teď se mu to samotnému vymstilo. Má v ní nepřitele tvrdšího než ocel."

Orova pozice se nezlepšila ani o píď. Stremling musel přiskočit k panelu a prohodil do mikrofonu několik slov neznámým jazykem. Na několika obrazovkách se vybarvily do zelena strmé grafy.

"Hoří," podotkl Stremling tiše.

"Dostaneme se z toho," řekla sebevědomě královna. Or pochopil, že mají nějaké nepředvídatelné potíže.

"Kortyzgar onemocněl," řekl Stremling, aniž ho k tomu Or vybídl. Or pohlédl na královnu. Trochu zbledla a pozvedla hlavu, usoudila však, že k zabítí Ora bude stále ještě dost času. Nechala Stremlinga hovořit.

"Má problémy, když musí prorůstat Mohorovičičovou diskontinuitou. Teplotní rozdíly na tomto rozhraní a nevyzpytatelné tlaky tvoří na jeho těle četné deformace, které způsobily, že v uplynulém roce prorazila část jeho těla dno oceánu právě tady."

Stremling ukázal pevnou rukou na nepatrný bod v oceánu a Or si uvědomil, že je to místo, kde se před časem vynořil nový ostrov, který způsobil několik námořních katastrof.

"Kortyzgarova nová pokožka však hyne. Potřebuje obklad z hlíny, aby ji izoloval od přímého vlivu atmosféry. Nesnáší každou půdu, proto jsme sem přenesli tu, která mu vyhovuje nejlépe. Půdu Sanoru."

"I s lidmi, i s městem?"

"Ovšem, potřebujeme přece otroky, kteří rozhrnou hlínu po celé ploše, dokud se Kortyzgarova kůže nezregeneruje a nebude moci svůj výrůstek vtáhnout zpět. Věřu, bude brzy potřebovat všechny síly. Co nevidět narazí na rozhraní pláště a jádra."

Na ta slova zřetelně zablikala na řezu zemskou koulí obě pásma a Or viděl, že vejce má k hranici jádra jen nějakých pět až šest set kilometrů.

"Jak dlouho to ještě potrvá?" projevil Or opět svou zvědavost.

"Podle našich propočtů možná sto, možná sto deset let," odvětil Stremling.

"A co bude potom?"

"Potom? Pak přece poroste dál. Jádro je tekuté, těžké chutné."

"Kam až poroste?"

"Země mu je jen rodným hnízdem."

"Hnízdem?"

"Ovšem, Země je jen potravou, kterou jako každá pořádná larva Kortyzgar pohltí, než se rozlétne ve svém novém životě širým kosmem."

"Potrava? Larva? Ale, Stremlingu, Země je přece naše, nemůžeme strpět, aby ji nějaký pochybný organismus celou pohltit, aby si z ní udělal snídani," namítl ohromený Or Yrad.

"Což jsi nic nepochopil, Ore Yrade? Planety jsou jen zámotky, z nichž se líhnou nová pokolení. Ne každé je dopřána ta čest, aby zrodila vyšší bytost! Naši planetě se té cti dostalo. Proč myslíš, že byli na Zemi vysazeni lidé? Proto, aby

Kortyzgarovi sloužili, aby dbali o přesnou inkubaci! Jen zločinci, jako je Dynt, mohou opovrhovat svým dějinným posláním, a za to je stihne spravedlivý trest. Sanor je tím místem, kam bylo před několika tisíci lety vneseno semínko, z něhož se líhne náš nový bůh. Nikoho nezajímá, co bude potom, až Kortyzgar proroste celou Zemí. Je to jeho hnízdo a on má právo z něj vylétnout dospělý. A lidé? Ti přece už v té době své dějinné poslání dávno splní!" Or se nemýlil, Stremling byl fanatic. Mohlo ho uklidnit, že k líhnutí nového božstva má dojít v době, kdy on sám už dávno nebude na světě, Or však cítil, že klidný není.

Stremling si ho už nevšímal. Dostal se sám do smyčky svých vlastních myšlenek.

"Král Dynt na to vše doplatí ještě dnešní noci. On sám i se svým palácem bude přenesen sem, do nového Kortyzgarova sídla. On bude první, kdo Kortyzgarovi poslouží za potravu, než se královna Mewren opět vrátí na trůn. A bude záležet jen na tobě, Ore Yrade, aby ses nestal dalším chodem na bohatě prostřeném stole."

Stremling si uvědomil, že možná řekl víc, než chtěl. Dal pokyn a do místnosti vešli dva ozbrojenci, kteří Ora Yrada, plného rozporuplných podnětů, odvedli do cely.

Tam Or zjistil, že ji nebude sdílet sám. Na prostém kavalci seděl starý Myglin.

14. kapitola

Vetřák si Ora vůbec nevšímal. Pokojně seděl na poměrně měkkém lůžku, tvář sklopenou k zemi. S rukama složenýma v klíně vypadal, jako když se modlí k bohu Kortyzgarovi, který, ač vůbec bohem nebyl, vyžadoval víc obětí než bozi skuteční.

Dřív než se začal zabývat čímkoli jiným, prohlédl si Or pečlivě své vězení. Měl už tu čest mnohokrát usednout na různé tvrdé lavice za nejroztodivnějšími mřížemi ve všech částech kosmu, zde ho však překvapilo, že cela, ač celou jednu stěnu zabíralo velké okno, zjevně nepotřebovala žádnou mříž. Okno samo vyzývalo každého, aby využil jeho služeb a bez nejmenších potíží odešel tam, kam se mu líbí. Stěny byly z běžného betonu, žádný velký luxus, nábytek pak z obyčejného plastiku, lůžkoviny z polyamidů. Myglin byl zcela skutečný, nebyl to žádný holovizní přelud.

Okno provokovalo svou prázdnotou a množstvím světla, které jím vnikalo do cely. Or přistoupil těsně k němu. Naskytl se mu velkolepý výhled do propasti hluboké něco kolem dvou stovek metrů. O několik set metrů dál mohl pohodlně sledovat trosky Sanoru malebně rozseté na vysokém skalním ostrohu, odříznutém tak čistě, jako by někdo naporcoval krajinu žiletkou. Or měl to potěšení dívat se opačným směrem než ve chvíli, kdy ho sám Stremling na králův pokyn přivedl k podivné hranici dvou světů. Rozhraní i z této strany jevílo stejné vlastnosti. Or se bez potíží opřel o prázdné okno. Pochopitelně, nezbytné silové pole zajišťovalo, že ptáček Stremlingovi hned tak neuletí. Ne, se silovým polem si Or neporadí.

Avšak to, co Or viděl dole přímo pod sebou, ho upoutalo nejvíc. Na první pohled pustá neúrodná krajina, snad poušť nebo povrch měsíčního moře. A přece, to, co mu připadalo zprvu jako již dávno uschlé a mrtvé rostlinstvo, nutně muselo být čímsi, co nahrazovalo srst či jiný obdobný orgán. Nitky, jež se z léto výšky podobaly chlupům, mohly být docela dobře klády pět či šest metrů dlouhé, o průměru snad i deset centimetrů. Když je však chvíli pozoroval, poznal, že se vlní. Pohybovaly se. Byly příznakem života. To, co bylo možné snadno považovat za horninu, co mohl kapitán ztroskotané lodi považovat za obyčejnou, byť trochu zvláštní pevninu, byla ve skutečnosti kůže nesmírného organismu, gigantického parazita, který zde díky poruchám v zemské kůře prorazil na povrch a vyhledal skrz hladinu oceánu. Dal tak vzniknout nejen novému bodu na mapách kartografií, ale i zvýšené iniciativě jeho služebníků v čele s astrologem Stremlingem. Kortyzgarovo zdraví bylo ohroženo. Muselo se mu dostat léčby. Potřeboval obklady. Stremling obklady zajistil. Zatím byly tři, z neznámých důvodů složeny tak, aby svými hranami tvořily pravoúhlý trojúhelník, který bude v nejbližší době vyplněn, čímž se uzavře první část léčby. Brzy se zde objeví centrum Sanoru, královský palác i s králem Dyntem, zapřísáhlým nepřítelem Kortyzgarovým. Dokonce tak velkým nepřítelem, že neváhal uvěznit svou jedinou a milovanou manželku Mewren, aby mohl rozšířit zprávu o její smrti. Hodlal se jí tedy zbavit navždy. Proč ji tedy nenechal zabít? Co mu v tom vlastně zabránilo? Skutečně jen mytron?

Or si neuvědomoval, že poslední dvě věty řekl nahlas.

Myglin je však slyšel a poprvé dal najevo, že je něčím jiným než pouhou sochou.

"Nezabil ji, protože ji nemohl zabít."

"Co by v tom mohlo všemocnému králi zabránit? Všiml jsem si, že jinak životy svých poddaných nešetří, což teprve životy lidí z královského dvora? V dějinách lidstva to přece je nejrizikovější kategorie..."

"Nedovolil to Kortyzgar."

"A proč by se ho Dynt na něco takového ptal?"

"Královna Mewren je ze starého sanorského rodu. Jako taková je při narození podrobena zasvěcení ve Dvoraně. Její tělo nasákne tajemným kovem, který ji činí nezranitelnou. Takto chránění lidé jsou nesmrtelní, přinejmenším do té doby, než se Kortyzgarovi zlíbí na tom něco změnit. Pokud by někdo usiloval o její život, a toho si je král Dynt, který je obyčejným smrtelníkem, velmi dobře vědom, znepřátelí si Kortyzgara. A znepřátelí si Kortyzgara znamená podepsat si ortel smrti. Sám Kortyzgar si takového člověka vybere a lid Sanoru už nedovolí, aby unikl. Král by byl obětován a lid by si nad jeho hrobem zpíval oslavné písně. Pravda, davy milují krále nade vše, ale bůh je bůh."

"Ale jak může něco tak podivného, jako je ten váš bůh ovlivňovat lidské životy?"

"Bůh Kortyzgar vstupuje do lidského vědomí, ať chceš nebo nechceš. Prosakuje půdou, kontaminuje spodní vody, dýchá náš vzduch, dodává humus naší půdě. Půda Sanoru je třikrát úrodnější než na ostatních územích této oblasti, zemědělci sklízí úrodu čtyřikrát do roka. Kortyzgar dovoluje, abychom žili v přepychu, nacházíme četné žíly zlata tam, kde ještě donedávna zakopávali lidé jen o štěrky. Objevujeme ložiska diamantů. Kortyzgar vnímá naše myšlenky, některá přání plní, některá ne. Podle toho, jak dobře mu sloužíme, jednou za dvacet let buď dodá nebo nedodá jednomu vyvolenému šest gramů mytronu, té největší vzácnosti, kterou je schopen dát. Naproti tomu, když je rozhněván, bere si své poklady zpět. Naším územím se ženou vichřice, zlato a drahé kamení se noří hluboko do nitra planety. Na jeho

usmíření je pak třeba lidských obětí. Vyvolených obětí, speciálně k tomu připravených. Jsou to naši nejlepší, nejstatečnější, speciálně vykrmovaní občané. Jejich těla jsou prosycena spoustou živin, které jsou pro Kortyzgara nezbytné jako lék v okamžicích potíží. Tito lidé nazývaní Poslové, se živí speciální dietou, jejíž složení zná jen několik zasvěcenců. Proslýchá se, že je vyráběna z výměšků samotného Kortyzgara. Kdo ji jednou okusí, nechce již nikdy nic jiného. Pokud Posel zemře dřív, než může naplnit svůj nejčestnější úkol, není jeho tělo spaleno, jak žádá víra u běžného občana, ale je rozloženo na prvočinitele, cenné látky jsou izolovány a znova používány. Již dlouhá léta se nestalo, že by Poslové museli nastoupit na svou nekonečnou pouť, ale nyní se zdá, že je Kortyzgar ohrožen. Pokusíme se učinit vše, abychom nemuseli Poslů použít. Bůh má své rozmary, a rozhodl se, že vystrčí své údy tam, kde to nikdo neočekával. My, lid Sanoru, jsme však vyvoleni, abychom dbali o blaho našeho boha. Činíme tak s láskou a neobyčejnou péčí dlouhá tisíciletí..."

Orovi připadalo, že před ním nesedí člověk, ale gramofon, který do omrzení opakuje citáty z místní svaté knihy. Ne, to nebyl ten ustrašený Myglin, který málem zemřel hrůzou, když se dověděl, že má znovu otevřít Dvoranu. Toto byl člověk bez jakýchkoliv citových projevů. Or nevěděl jak Myglina jeho věznitelé zpracovali, zda vlivem drogy či jiného účinného prostředku. Člověk, který před dvaceti lety vládl tajemstvím Sanoru, muž v mnohém mocnější než Stremling, střízlivě uvažující a nepodléhající nějakým pověrám, teď podlehl naprosté důvěře ve fanatické učení.

"Mygline," oslovil starce Or. "Sám přece nemůžeš věřit tomu, co říkáš. Copak nechápeš, že jste všichni otroky toho netvora, který si vás ochočil a vysává z vás krev jako nejhorší upír? Jak můžete žít tam, kde si někdo žádá lidské oběti? Jak můžete platit tak krutou cenu za usmíření organismu, který není pozemského původu? Nevím sice, co to žije tady pod našima nohama, ale jsem si jist tím, že pokud jeho vládě neučiníme přítrž, je nejen s celým Sanorem, ale i s celou Zemí konec. Kortyzgar proroste planetou, pohltí vše - horniny, lávu, magma, celé jádro a nakonec prolomí svým ohavným rezavým tělem i zemský povrch. Kam se pak podějeme my, lidé, kterým Země patří? Mouřenin splnil svůj úkol a může jít?"

"Jak můžeš tak strašlivě hřešit?" vztyčil se náhle Myglin. Z ničeho nic připadal Orovi mohutný, vysoký, zloba mu dodala nečekané síly. "Jak můžeš pochybovat o správnosti našeho počínání? Což nevíš, že lidé byli na tuto planetu vysazeni tentýž den, kdy sem bylo sneseno sémě Kortyzgarovo? Což nevíš, že jediným posláním lidstva je sloužit bohu Kortyzgarovi tak, aby dosáhl v co nejkratší době dospělosti a mohl vylétnout z rodného hnízda? Copak tebe netěší, že náš osudový úkol bude brzy splněn, že se naplní naše poslání? Zbudou jen vyvolení, kteří přenesou boží zárodky na další planetu, aby se tam zrodil nový život."

"Co je to vlastně za zrůdu, ten Kortyzgar?" provokoval Or Myglina. Doufal, že se od něj může v afektu dovědět mnohem víc, než by mu stařec řekl za normálních okolností. "Z které části kosmu sem d'ábel přinesl ten zhoubný nádor, jehož metastázy vysávají naši planetu? Kdo a jak omámil vaše kněze, že začali bez rozumu sloužit tomu, co je dřív nebo později zahubí? Nechci věřit, že by Kortyzgara zrodila naše planeta, nechci věřit, že by se člověk sám uvolil k tak odporné službě!"

"Země," sípěl Myglin, "sama Země od svého vzniku nese v sobě zárodek božství. Vždyť je to jen obyčejné jablko, které larva požírá do doby, než motýl vylétne ze svého zámotku. Nikdo nemusel toto semínko na Zemi zanášet, bylo jí již vrozeno. Teď nastala vhodná doba a Kortyzgar roste."

"Jak dlouho to ještě potrvá, než motýl vylétne?"

"Pouhý okamžik v porovnání s věčností," poněkud se uklidnil Myglin. "Snad tisíc, snad patnáct set let, ne však déle než dvě tisíciletí. Pak se Kortyzgar přidruží k sobě rovným."

"Vím, a ponese s sebou vyvolení. Ty mezi ně ovšem nepatříš, tebe opomenuli, Mygline, přestože ti svěřili základy své víry, přestože si sám myslíš, že víš mnohem víc než obyčejný člověk, přestože věříš bohapustému blábolu..."

Myglin ho nenechal domluvit. Or pochopil, že napjal strunu příliš silně, a že právě praskla. Myglinova vrásčitá tvář zrudla jako vlčí mák a z úst se soukala slova, jejichž smysl nebyl jasný ani jejich původci. Pak zmožené tělo padlo k zemi a začalo se kroutit v křečích.

"Or Yrad je očekáván Její Výsosti," ozval se za Orem podivný skřipavý hlas. Prudce se ohlédl. Zcela přeslechl, že se mezitím otevřely dveře a tak se teď mohl překvapeně dívat do ohyždné tváře narudlému edaphogallovi. Velký svazek klíčů elegantně zavěšený na levé lastuře dával tušit povolání tohoto zmetka.

Or přestal věnovat pozornost Myglinovi. Byl překvapen, že se edaphogallů používá i tady jako strážců, i když se o tom, jak věrně dovedou plnit svěřené úkoly, měl možnost přesvědčit. Pokrčil rameny a vyšel z cely.

"Tak dělej," zaskřípal svérázný žalářík a postrčil Ora kupředu.

"Nesahej na mne!" rozkřikl se Or, ale to už se z levé lastury vysunul dlouhý narůžovělý jazyk a objal vzpouzejícího se Ora kolem pasu. Or se mohl přesvědčit o tom, že tento zvláštní orgán je ideálně uzpůsoben k střežení vězňů. Byl ostrý jako struhadlo, palčivý jako kopřiva, a lepil jako nejlepší kliš. Když se ho Or dotkl rukou, shledal, že se mu k narůžovělému rosolu přilepila i dlaň.

Královna očekávala Ora v útulně zařízené místnosti. Ve svém přiléhavém černém oděvu bez jediné ozdoby, s vysokými botami, si hověla v pohodlném divanu, jednu nohu ladně přehozenou přes druhou, ruce složeny v klíně. Or nelibě nesl, že edaphogallus, i když uvolnil své lepkavé sevření, nadále postává v jeho blízkosti.

"Královna mi důvěřuje tak málo, že mne nechává střežit tím odporným zvířetem?" zeptal se poťouchle Or.

Následoval lehký pohyb rukou a edaphogallus vyklopýtal z místnosti. Přesto měl Or nepříjemný pocit, že je i nadále pod kontrolou čmuchalských očí toho pitvorného zmetka. Stál v hrdém postoji a zkoumavě si prohlížel královnu a snažil se dovítit, jaký plán se zrodil za tím souměrně formovaným čelem. Ještě chvíli mlčela a jen pohupovala nohou, pak vstala a postavila se Orovi tváří v tvář, necelý půlmetr od něj, takže Or mohl vnímat vůni jejího lehkého parfému. Nepochyboval o tom, že je ten přípravek izolován z Kortyzgarových výměšků, protože se dosud nikde s obdobnou vůní nesetkal. Podivné, napadlo ho. Kdyby Sanor vyvážel všechny takto získané výrobky, museli by být všichni

místní lidé dávno milionáři. Za tuto vůni by byly ženy celého světa ochotny dávat tisíce. Sanor si však tyto poklady ponechával pouze pro své vládce, zatímco zdánlivě bohatá země čím dál tím víc chudla.

"Nikdo, kdo usiluje o Kortyzgarovu smrt, nezasluhuje důvěry," zasyčela královna. Její pohled se přímo zabodával do Orovy tváře a ten se v této chvíli trochu zastyděl, protože si uvědomil, že je neoholen. Mlčel a čekal, co se z této podivné audience vyklube.

"Proto nechtěj, abych tě považovala za přítele," pokračovala Mewren. "Jsi prostě v mé moci a mohu si s tebou dělat co chci. Třeba tě i zabít."

"Třeba i zabít," souhlasil trochu jízlivě Or.

"Netoužím však po tvé krvi. Měla bych pro tebe návrh. Jistě jsi už dobře poznal toho starého suchara astrologa Stremlinga. Nestačí už na práci, k níž se sám předurčil za pomoci toho mamlase Dynta. Kortyzgara nezvládl. Jedno bludné chapadlo vyhřezlo mimo sféroid. Nemohu si dovolit znovu dopustit něco podobného. Kortyzgar by mohl zpomalit růst a léčba by byla zdlouhavá." Chvilí zaváhala. "A taky pěkně drahá. Stremling bude odstraněn. Je neschopný. Nemám však nikoho, kdo by jej mohl nahradit. Ten ničema Dynt, nechť padne brzy Kortyzgarovi za oběť, nepřipustil, aby byl vychován vhodný Stremlingův následník. Pokud chce průměrný muž vládnout Kortyzgarovi a plnit jeho rozmary, musí se ke svému úkolu připravovat už od narození. Stremling si myslí, že on sám navěky bude týt z Kortyzgarových žláz. Je celý promaštěný posvátnými výměšky, které by stačily tisícům jemu podobných. Je tak prolezlý pryskyřicí, že by vzplanul jako svíce, kdyby u něj někdo škrtl zapalovačem. Chybí mu však to podstatné. To, co mám já. Nemá mytron, a proto brzy zemře. Kortyzgar jej povolá k sobě, aby si vzal vše, co mu za jeho života daroval. Tak je to spravedlivé. Koloběh bude uzavřen. Na jeho místo může nastoupit pouze jediný člověk."

Mewren se odmlčela. Orovi nepřipadalo, že by byla zvyklá na tak dlouhé projevy; jistě tedy pokládala za důležité, aby se mu se vším podrobně svěřila. Tušil už, co bude následovat.

"Musí to být muž z nejschopnějších, takový, který se dokáže přizpůsobit každé situaci, takový, který je mrštnější než rys a silnější než medvěd. Musí to být muž, který je schopen porozumět jak atomovému reaktoru, tak duši ženy.

Rozumíš mi, Ore Yrade?"

Or nadále mlčel.

"Jediný muž, který něco takového dokáže, se jmenuje Or Yrad," dodala pokojně. Snad byla zklamána tím, že Or na tuto velkorysou nabídku vůbec nereagoval.

"Dovedu se odměnit," řekla, "ale také se dovedu mstít."

"Za co?" ozval se konečně Or. "Za to, že odmítnu špatnou a mizerně placenou práci?"

"Mizerně placenou?" ohradila se královna. Jediným pohybem rozeplala kombinézu a nechala ji klesnout k zemi. Stála před Orem oděna pouze ve vysoké černé boty a v poloprůhledný závoj černých vlasů, který odhaloval vše.

Or se však nenechal zvíkat.

"Proč si myslíš, že smyslem mého života není nic jiného než krmit nějakého opuchlého červa? Proč si myslíš, že budu ochoten konat práci, o jejímž zhoubném vlivu jsem přesvědčen? Pravda, mohl bych ti teď slíbit všechno. Mohu přijmout i tvé tělo a nacházet v něm zalíbení možná i dlouhá léta, než i já upadnu v nemilost a stanu se potravou vejčitého giganta, který vysává sílu naší Země. Já ti ale nedokážu slíbit něco, co nemohu a nechci splnit. Nejsem z těch, kteří křivě přísahají a potom při první příležitosti zradí. Jistě, teď mohu říct ano, a zítra tiše zmizet. Tví nohsledi mne nikdy nenajdou, protože znám tolik úkrytů v celém známém kosmu, že by na to potřebovali tisíce let, aby zavádili o mou stopu. Ale nechci být tvým nepřítelem. Najdi si raději na tu práci někoho, kdo ji bude dělat s větší láskou, než bych ji vykonával já."

Or teď naplno projevil své přesvědčení. Snažil se to udělat co nejohleduplněji, současně však byl zvědav, jak moc Mewren potřebuje jeho služby. Už to, že mu nabídla spolupráci i sama sebe, nasvědčovalo, že je to s Kortyzgarem dost špatné.

"Už nic neříkej," usmála se, ale ten úsměv věstil bouři. Přistoupila k němu a štíhlými rukama jej objala kolem boků. Přejížděla mu dlaněmi pod košili a dotýkala se sice štíhlých, ale tvrdých a výborně formovaných svalů. Přitiskla se k němu a Orovým tělem projelo vzrušení. Když ucítil, jak mu její štíhlé prsty rozpínají opasek u kalhot, zapomněl na to, kde je a proč sem přišel.

Když spokojeně oddechovala po jeho boku a hladila jej po mohutné hrudi poznamenané jizvami, Or se pomalu dostával z říše snů zpět na zem. Přemýšlel, zda si ho už ochočila, či zda je stále ještě tím Orem, který před necelou hodinou přišel do této místnosti. Znovu ucítil slabou vůni parfému a uvědomil si, že i on bude brzy prosáklý výpary Kortyzgarových pórů. Možná budou stačit dvě nebo tři návštěvy u královny, možná několikátýdenní pobyt v Sanoru, a už mu nebude připadat Kortyzgar tak zrůdný a nebezpečný. Už mu nebude ani Sanor připadat tak chladný a nepřijemný, už nebude sanorskou víru považovat za tolik zrůdnou.

"Kortyzgar je největším nebezpečím pro lidstvo. Je potřeba jej co nejrychleji zabít."

Mewren mu v té chvíli připomněla zmiji v plném střehu. Vztyčila se nad ním a v její ruce se objevila dýka. Rozmáchla se. Snadno jí zbraň vykroutil z ruky.

Zaječela.

Dva edaphogallové jej uchopili lepkavými stisky kolem těla i stehů, takže se nemohl ani pohnout. Jeden amébovitého výběžek třesoucí se jako rosol mu vnikl do úst. Jazyk Ora pálil, jako by ho vložil do ohně, takže nebyl schopen jediného slova.

"Budeš litovat okamžiku, kdy jsi mi zabránil, abych tě probodla," křičela Mewren a ty prsty, které před chvílí Or s takovým potěšením hladil, se teď třáslly vzteky. "Mí pochopové zakročili včas, aby zabránili tomu nejsprostšímu násilí, které bylo vedeno proti jejich královně. Na takový zločin zná Sanor jediný trest."

Uklidnila se a škodolibě se usmála při představě příštích osudů toho, kdo ji právě urazil na nejcitlivějším místě. "Ty sám

příspěješ k tomu, aby Kortyzgar pěkně tloustl a kynul. Již zítra se staneš hlavním chodem jeho slavnostního oběda." Nahého Ora mrštili na podlahu malé cely. Když Or těžce zvedal své popálené tělo z podlahy, zjistil s údivem, že kromě Myglina je tady vězněna ještě jedna osoba. Zprvu nevěděl, kdo to je ten netečný mladík a proč je vězněn právě tady, pak si však Or povšiml, že má amputováno levé předloktí a že rána není nijak zcelena. Ten mladík byl Portius. Ale ten měl být mrtev! Tenkrát zřejmě něco nevyšlo. Komu? Stremlingovi nebo Trygorovi?

Chtěl si s mladíkem promluvit, ale už to nestačil.

Tvrdý otřes zasloumal celou budovou, která se pohnula v základech. Ohnivá smršť se přehnala nad Sanorem a když se po půlminutě uklidnila, bylo centrum hlavního města i s královským palácem kompletní. Prázdný trojúhelník byl plný. Or s údivem zjistil, že má cela náhle dvojnásobnou rozlohu a že silové pole zmizelo.

V druhé polovině cely spatřil utýrané postavy Archinta a Libelly. O kus dál, na tvrdém kavalci, leželo bezvládné Trygorovo tělo.

"Tak vida, mám vás tady všechny pěkně pohromadě," uslyšel Or za sebou "Bude to mít Kortyzgar pěkně tučný oběd," usmíval se Stremling. Jeho bezpečnost střežili dva edaphogallové. Patrně se už doslechlo tom, co Or dokáže.

Or však neměl nejmenší chuť nyní bojovat s tupou přesilou a tak se bez odporu nechal připoutat ke zdi plastikovými řetězy.

15. kapitola

Noc uběhla klidně. Myglin se znovu zabořil do své netečnosti, Portius Orovi připadal jako otupený nějakou drogou, a Archint s Libellou byli tak deprimováni Stremlingovým vězněním, že už ztratili veškerou víru v záchranu.

Ora Yrada sužovala celou noc, po níž měla následovat poprava, jediná myšlenka.

Kde je vlastně princezna Zwen?

Uvědomoval si, že v tomto podivném světě sužovaném nesmyslnými předsudky selhává i jeho dokonalá předvídavost. Lidé, o nichž si byl schopen vytvořit během několika minut dokonalý obrázek, se najednou vymykají všem schémátům a jejich chování mnohdy odporuje vši logice civilizovaných světů.

Odhalil sice více méně podstatu celého spiknutí, nebyl si však jist, zda to vůbec spiknutí je, a pokud ano, proti komu je vedeno. Je tady proradná královna, fanaticky oddaná svému pochybnému bohu. Je tu král, který k témuž bohu cítí přirozený odpor a z hlediska ideologie - tohoto království se dopouští hrdelního zločinu. Přestože se netají svým odporem k víře, drží se už dvacet let na trůně. Je tu hlavní ideolog království, astrolog Stremling, druhý hned po bohu, který věrně slouží svému králi i v době, kdy král odstraní z cesty královnu, hlavní Kortyzgarovu kněžku. Stremling je vůbec bytostí rozporuplnou a Or pořád neví, kam ho má zařadit. Po celou tu dobu, co král vede tichou válku s Kortyzgarem a jeho přívrženci, Stremling, ač oddán Kortyzgarovi, králi pomáhá. Může se mu tato hra na obě strany vyplatit? Jak dopadne teď, když se trůnu opět zmocnila Mewren? Kdo vlastně organizoval přesuny bloků pevniny na nový Sanor? A pak, kdo vyslal Orovi vstříc plachetník a kdo falkoplán? Pocházely oba stroje z téhož hnízda nebo ne? Neměla to být pro Ora vlastně výstraha?

Or pochopil, že otázek je tu příliš a že je už patrně nestačí vyřešit. Teď už mu jde o holý život. Je připoután plastikovými řetězy ke zdi cely a nemůže se ani pohnout. A přitom přesně ví, co by podnikl, kdyby byl na svobodě. Or si uvědomil, že v království existuje ještě jedno místo, tak nápadné, že se mu do té chvíle mohlo jen stěží zdát podezřelé. Už tuší, kde únosce skrývá princeznu Zwen. Kdo je však tím únoscem? Mewren to být nemůže, byla prokazatelně vězněna v Dvoraně života. Král by Zwen v tom případě přece nenechal hledat. A Stremling? Je to opravdu Stremling? Pak Orův pohled padl na Trygora.

Předevčím měl zato, že je dvorní lékař mrtev; právě tak měl být mrtev i Portius. Ale Portius se těžce probouzí k životu, pomalu se zvedá a tápe kolem sebe, pak vidí, že je tady i Libella a nemůže věřit tomu štěstí.

Rovněž Trygor se probouzí jako z těžkého snu...

Něco nesouhlasí, něco tu prokazatelně není v pořádku. Portius by měl přece být nositelem červa a Trygor jeho očima... Kam se poděl ten prokletý obousměrný červ? Měl Stremling čas na jeho odstranění nebo snad ne? Proč byli doposud Portius a Trygor v bezvědomí? Znamená to, že byli ještě před chvílí oba v těsném kontaktu prostřednictvím červa! Červ ještě musí být v Portiusově těle! A červ, to je to jediné, co nyní může Orovi pomoci. Or byl kdysi v mládí krotitelem červů; vydělával si na živobytí tímto pochybným a zavrženíhodným způsobem, dělal dokonce štěnici v ložnici bohatých paniček, aby pak podával zprávy jejich parohatým manželům...

Pokud by se Orovi podařilo zmocnit se červa, může pokračovat ve vyšetřování, aniž ho kdo bude podezřívát. Portius sedí vedle Libelly, ta má hlavu uloženu na jeho klíně, a šeptají si sladká slova. Oba věří, že jejich štěstí má ještě budoucnost. Trygor se těžce probouzí z drtícího snu a v hlavě má především zmatek. Trygor však nebude Stremlingovi nebezpečný, za těch pár vteřin, co viděl nový Sanor, nemohl přijít ani na desetinu tajemství, která odhalil Or.

Or zavřel oči a soustředil svou vůli. Zatímco krutá bolest objala jeho mozek pevným stiskem a drtila jej na prásek, Orovo tělo se pomalu hroutilo a nakonec zůstalo bezvládně viset v řetězech. Jeho doširoka otevřené oči už nereagovaly na vnější podněty. Pro všechny nezasvěcené to byl zjevný příznak smrti. Libella si okamžitě povšimla, že se Orovo zmučené tělo zhroutilo, a zděšeně vykřikla. Portius vyskočil a začal bušit na dveře, aby oznámil strážím smrt tohoto podivného vězně.

Naštěstí musel jít Portius ke dveřím kolem bezvládného Orova těla, Orova uvolněná mysl se střetla s mladíkovým tělem. Orovi to připadalo jako rána hlavou do zdi, přesto úder vydržel. Zůstal uvnitř Portiuse a pomalu stoupal vzhůru, tam, odkud vysílal své zmatené signály poplašený červ.

Or si oddechl. Narazil na hranici červí zóny a bolest rázem zmizela. Uvědomil si, že už není žádný mladík, kdysi se mu dařilo prohánět červy bez nějakého velkého vypětí. Teď ho to stálo téměř všechny fyzické síly.

Přinutil teď červa, aby se pevněji zavinul. Oba konce jeho těla se sevřely vedle čelního mozkového laloku. Jeden

výběžek začal okupovat oční nerv, další zablokovaly Portiusův mozek. Přestal bušit na dveře i volat o pomoc a strnul jako socha. Když unuděný strážce konečně otevřel dveře cely, musel odstrčit ztuhlé Portiusovo tělo, aby se vůbec mohl dostat dovnitř. Libella zírala na oba nehybné muže.

Pak se Portius pohnul a dívka se mu se vzlykotem vrhla do náruče. To však Or potřeboval ze všeho nejméně.

"Počkej chvíli, Libello," vymanil se z jejího sevření.

"Jaký to máš divný hlas?" vyděsila se, ale Or ji zakryl Portiusovou rukou ústa.

"Co se tu děje?" skřehotal edaphogallus, ozbrojený patrně jen pro vnější efekt - implozérem. Jeho vlastní přirozené zbraně připadaly Orovi mnohem účinnější, ale implozér dokázal vzbudit strach už jen od pohledu.

Portiusovo tělo postrádalo vitalitu a sílu, kterou získal dlouholetým tréninkem Or Yrad. Portius byl však o dvacet let mladší, a jak si Or ověřil v prvních okamžicích, jeho reakce byly docela dobré. Když švihl paží, měl skoro pocit, jako by byl ve svém starém dobrém těle, které teď viselo v řetězech jako prázdný měch. Edaphogallus byl zjevně zcela bezradný. Byl to poslední pohled v jeho životě, protože nečekal útok z té strany, odkud přišel.

Nikoho by totiž nenapadlo, že vězeň může napadnout edaphogalla zezadu, to jest ve směru, kde vládne svou nejnebezpečnější plamennou zbraní. A přesto první úder přesně vedený Orovým mozkiem a provedený Portiusovou paží dopadl přímo doprostřed hřbetu. Or s radostí kvitoval, že cosi křuplo a doufal, že je to netvorova páteř.

Edaphogallus se však nezhroutil. Zvolna se začal otáčet, jakoby pocítil jen drobné zalechtání. Portius byl ale dostatečně rychlý k tomu, aby se zmocnil zbraně, kterou vzápětí doslova ustřelil netvorovu hlavu.

Oba jazyky se vymrštili ze svých lastur a minuly Portiusovo tělo o pouhý vlasek. Portius současně strhl k zemi Libellu a tím ochránil i ji. Jazyky se však ovinuly kolem těla nic netušícího Trygora a stiskly je natolik silně, že z hrudníku poměrně dobře vyvinutého muže zůstaly jen trosky. Ohyždné, plamenům podobné jazyky tepaly zem kolem Trygora a měnili jeho tělo v ohyždnou krvácející kaši. Nakonec zůstala nepoškozená pouze hlava, slepým pohledem zírající-cím do míst, kde visel bezvládný Or.

Když se Or přesvědčil, že edaphogallus skutečně pošel, obrátil se k ostatním vězňům.

"Pamatujte si, to ho napadl Trygor. Bude to tak lepší."

Myglin, Archint ani Libella nestačili reagovat, a už Or v Portiusově těle vyklouzl na chodbu. Nevěděl, jak je vězení situováno, nevěděl kolik strážců potká, nevěděl, zda nebude muset čelit dalším edaphogallům či zda bude mít co dělat i s lidmi. Byl si vědom toho, že teď vlastně ohrožuje nejen sebe ale především mladého mu-že, který je v té záležitosti nevinně. Měl jen jednu ruku, přestože tu druhou zřetelně vnímal. Byl to značný handicap, protože se mohl bránit jen implozérem a to byla zbraň natolik vražedná, že ji používal velmi nerad.

Chodba byla prázdná. Nikde nikdo. Ve vzdálenosti padesáti metrů uviděl několik výtahových šachet. Na dveřích ostatních místností zahlédl štítky psané sanorským písmem. Byl nakloněn věřit tomu, že tato budova není vězení a že ti, kteří měli co dělat s krajně podezřelým Orem Yradem, byli sem soustředěni zcela záměrně a to jen proto, že to byla nejvhodnější rozdělená místnost a Stremling chtěl mít jistotu, že mu celý spolek potencionálních zrádců neunikne. Orova absolutní paměť si vybavila město Sanor, jak je spatřil při svém letu v samonosné kombinéze. Věděl, že budova takové výšky je v Sanoru pouze jedna a že dominovala panoramatu jako napůl seříznutá zápalka. Řez budovou byl tehdy šikmo a jednotlivé místnosti mu připadaly jako buňky ve včelí plástvi. Sotva se dostal ke schodišti, zasunul implozér do kapsy oděvu a klidným krokem se vydal dolů. Výtah nechtěl použít, věděl, že jejich klece jsou smrticemi pastmi, z nichž nebývá úniku. Před očima se mu promítla trasa, kterou by měl absolvovat. Musel projít asi půldruhého kilometru nejhustší sanorskou zástavbou. Byla hluboká noc, blížilo se ráno a v liduprázdných ulicích bude krajně podezřelým. Nezbyvalo než doufat, že budou všichni strážci zalezli ve svých norách. V opačném případě byl rozhodnut prostřílet se.

Byl veden neochvějnou jistotou, že ví, kde je princezna Zwen. Král Dynt mu světil do rukou její život. Nemůže tedy váhat.

Prohlédl si pahýl ruky. Pulsoval jím život. Pohnul neviditelnými prsty. Ucítí, že ruka se dotýká nějaké chladivé podložky, snad plastické hmoty. Poklepal na ni prsty. Usoudil, že se nejspíš jedná o stůl v laboratoři. Připomněl si, kde vlastně tenkrát zkoumali pahýl Portiusovy ruky a zvažoval, zda se má pokusit o nemožné. Se dvěma rukama by byl mnohem lépe připraven čelit nástrahám.

Do královského paláce to nebyla příliš velká zacházka, ale palác byl nejspíš pečlivě strážěn.

Opatrně vyhlédl na ulici. Byla temná a prázdná jako každé sanorské noci. Portius neměl tak vycvičený sluch jako Or, přesto však měl jistotu, že nikde v okruhu sta metrů, nepochoduje žádná vojenská hlídka. Rozhodl se, že půjde kolem paláce. Pokud bude strážěn, svou ruku oželí.

Portius neměl oči přizpůsobené vidění v infračerveném světle. V úplné tmě kráčel Or v Portiusově těle značně nejistě a chvílemi si musel pomáhat i ohmatáváním zdi. O něco zakopl. Sehnul se a poznal, že se jedná o mrtvé tělo gardisty.

Louže, do níž neopatrně sáhl, musela být krev.

Překážky na cestě se množily. Poházené trámy, rozbité zdivo, skleněné střepy, převrácené automobily. Na jednom místě musel přelézt téměř dokonalou barikádu, pák zjistil, že jejím středem se nepochybně přehnal těžký bojový vůz. Odbočil do vedlejší ulice a viděl, že tam hoří dům. Nikdo však nehasil. Ve světle plamenů mohl lépe pozorovat spoušť okolo. Jedna stěna se zřítíla a k obloze vybuchl gejzír jisker. Čím víc se blížil ke královskému paláci, tím přibývalo trosk a zničených budov. Bylo otázkou, co se v Sanoru vlastně odehrálo. Připadalo mu to jako následek regulérní války, marně však přemýšlel, kam se poděli lidé. Nebyli tu ani vítězové ani poražení.

Brána do paláce, kterou neustále strážila dvojice gardistů, nebyla mezi troskami téměř patrná. Přímě před vchodem do kdysi architektonického skvostu hořely trosky autobusu. Vrak překážel v cestě a Portius neměl tělo odolné vůči plamenům. Jiná cesta vedla tajnými chodbami, k nimž však Or ztratil důvěru, a další přímo přes hradby. Z nádvoří se ozývalo kvílení. Když se Or se svou rukou ztěžka vyšplhal po výbuchy granátů narušené zdi a pohlédl do dvora,

spatřil, že zde týrá několik edaphogallů, kteří se zjevně vymkli kontrole, čtveřici mužů v červených pláštích. Nešťastníci byli za ruce připoutáni k vysokému břevnu a jazyky edaphogallů měnili jejich záda v krvavou spoušť. Or neměl šanci jim pomoci, naopak byl přesvědčen, že by se pro něj na břevně našlo ještě jedno místo. Když obhlédl zbytek nádvoří, kromě deset oběšenců a jedné mrtvolky naražené na kůl, neviděl už nic, co by připomínalo život.

Spustil se zpátky do ulice, tady neměl co pohledávat.

Ucítil lehký vánek, ale nedbal na něj. Pak jeho oči zaznamenaly netopýroida velkého jako husu, který se vznášel necelý půlmetr nad hlavou. Ze široce rozevřených zubatých úst vycházel pištivý zvuk, který Portius nemohl slyšet. Or jen litoval, že nemá své uši. Vytušil však, co to znamená, protože o chvíli později se přes betonovou hradbu doslova vyřítlo celé hejno oblud. Hákovité zuby zcela jasně naznačovaly, jaká je hlavní složka jejich potravy. Tito tvorové měli dlouhé ocasy ke konci se vějířovitě rozšiřující, opatřené trnem, podobným vražednému nástroji škorpióna. Kromě toho měli šestici nohou opatřených drápy odpovídající velikosti.

Na bližší zkoumání nebyl čas. Or zalehl za padlý kmen, záda měl kryta hromadou zlomených větví, do kterých naráželi. Vzduch se rozechvěl pod údery implozivních nábojů a bezmocná těla páchnoucích zrůd padala s tichým bzukotem na dlažbu. Zásoba nestvůr se zdála být nevyčerpatelná.

Pak Or ucítil na zádech ostré píchnutí. Mrštně se převálil, právě včas, aby unikl zásahu jedovatého trnu, jenž se mu takto mihl těsně kolem očí a zabodl se do kůry padlého stromu. Ač se Or netopýroida téměř štít, přece jen máchl svou jedinou rukou a krátkým úderem přelomil zrůd ocas. Ukázalo se, že toto zranění je pro netopýroida smrtelné. Orovi však přitom vypadl implozér z ruky a další létající škorpión mu usedl přímo na hrud'

Uchopil jej těsně za ohavnou hlavou a nedbaje toho, že mu drápy šesti nohou trhají oděv a rozdírají kůži, pomalým tahem zvrátil krk zvířete téměř o sto osmdesát stupňů dokud se neozvalo suché křupnutí. Přímou se mohl zalknout od zápachu, který vycházel z protáhlé tlamy. Hleděl zblízka do podivně složených očí, v nichž se šestnáctkrát odrážela jeho podoba. Netopýroid dopadl na dlažbu, několikrát se křečovitě zachvěl a z bodce ukápaly tři kapky. Beton se pod jejich dotykem proměnil v malý gejzír. Or si levou rukou zakryl oči, desítky drobných kamínků mu však pronikly až na kůži a způsobily na ní drobné ranky.

Tu si Or ke svému překvapení uvědomil, že celou dobu bojoval, s potvorou rukou, kterou Portius vlastně nemá. Ruka teď slabě světélkovala a přestože byla ještě průhledná, bylo zjevné, že se pomalu materializuje. Když opadl vliv pole, které rozdělovalo Sanor na několik různých částí, vrátilo se pozvolna vše k normálu. Or celému jevu zdaleka nerozuměl, nedovedl si například představit, co se asi právě teď děje s tou částí Portiusova těla, která dosud leží ve Stremlingově laboratoři.

Útok netopýroidů náhle skončil. Or slyšel jen lehké šumění křídel kolem svého útočiště a viděl jejich temné stíny. Nikam neodlétl, a přesto ho nechali na pokoji. Dokud byl ozbrojen, rozbíjeli si hlavu o jeho pevný štít, a teď si ho nevšímají? Tak ohleduplní ti tvorové být nemohou.

"Vstaň, Ore Yrade," zaslechl za sebou huhňavý nelidský hlas.

Rázem bylo kolem světlo.

Spatřil desítku edaphogallů, kteří ho obklopili neproniknutelným kruhem. Nebylo v něm jediné skuliny, kterou by mohl využít k útěku.

Ani křídla by mu teď nebyla nic platná, protože oblohu křižovaly stíny netopýroidů.

Nezbývalo mu nic jiného než poslechnout. Pokorně zvedl obě ruce nad hlavu a vystoupil ze stínu. Octl se uprostřed ulice. Rozhlížel se kolem sebe a čekal, odkud padne první rána. Ne, bolesti se nebál, ale bylo mu líto Portiuse. Bylo docela možné, že pokud se Orovi podaří zachovat toto tělo naživu, bude chudák hoch nadosmrti zmrzačen. Bude to upomínka na tuto noc, kdy se ho slavný Or Yrad neptal na dovolení a půjčil si jeho kůži v zájmu pochybného krále Dynta.

Rána však nedopadala. Jeden edaphogallus se přiblížil až na dosah ruky a náhle shodil odpornou masku. Před Orem se objevil obyčejný člověk.

"Nač ta maškaráda, Stremlingu?" ušklíbl se Or.

"Drž ty špinavé pracky nahoře!" vykřikl Stremling, "nebo ti dopřeji poznat výhody Kortyzgarových úst dvakrát.

Nejprve v těle tohoto zrádce, a pak teprve v tvém vlastním."

"Věrný služebník královského trůnu se proměnil v pána špinavých bestii," konstatoval ironicky Or a přemýšlel o tom, zda ostatní edaphogallové jsou praví nebo jsou to také jen dovedně zhotovené masky. Když však spatřil malé plamínky u jejich vysoko čnicích hřbetních trnů, pochopil, že on a Stremling jsou široko daleko jedinými lidmi.

"Jsi neobyčejně naivní, Ore Yrade," usmíval se Stremling. "Pokud sis představoval, že naletím na tvou předstíranou smrt, obdivuji se těm, kteří si vůbec kdy objednali tvé služby. Teď pěkně pošlapeš se mnou. Čeká tě totiž sladká odměna. Před čtyřmi hodinami byl vyhlášen pochod Poslů, a chybí jen jediný. Jakýsi Portius. Inu, Portius se nedostaví, ale celý proces obětování si naplno vychutná Or Yrad. A buď si jist, dám si záležet."

"Copak jsem ti udělal, šarlatáne?" popíchl ho Or.

"Dostal jsi ode mne několikrát varování, aby ses nepletl do našich záležitostí a co nejrychleji odsud vypadl. Chtěl jsem rovněž uchránit tvou dobrou pověst. Bohužel, dosud nikým neporazený Or Yrad zahyne odpornou smrtí právě v Sanoru. Jak se ti bude líbit nekrolog plný úvah o proradnosti, zbabělosti a zradě? Vždyť jsi to byl přece ty, kdo vydal krále Dynta jeho velkým nepřátelům!"

"Stremlingu, tobě přeskočilo," uniklo Orovi.

"Myslíš?" řekl Stremling a dal pokyn svým pochopům. Jejich sloupovité nohy zaduněly na kamenné dlažbě.

Edaphogallové kráčeli přímo, překážky nepřekračovali, ale odsunovali je z cesty. Asi po deseti minutách, když téměř obešli královský palác, se podivný průvod zastavil.

Jeden z edaphogallů udeřil hlavou do vysoké zdi, která povolila a zasypala jej sutinami. Obr se jen otrásl, rozpažil a

trosky odlétly na patnáct metrů daleko. Zrůda vkročila dovnitř, švihla jazykem a přes trosky vyklopýtala malá shrbená postavička oděná do purpurového pláště Posla.

"Můžeš být klidný, Ore Yrade. Budeš mít společnost z nejvyšších kruhů."

Pod červenou kápi rozpoznal Or Yrad ke svému největšímu úžasu pohublý a zarostlý obličej krále Dynta.

Ted' už patrně jen bývalého krále.

16. kapitola

Hrobka královny Mewren se před nimi vynořila již za nastávajícího denního světla. Král Dynt pohlédl na Portiuse jen jednou, ve chvíli, kdy je jako dvojčata postavili vedle sebe, aby je vedli jako skopce na porážku. Dynt patrně Portiuse neznal a už vůbec nemohl vědět, že se pod jeho dosud hezkou tvář ukrývá červ, nesoucí s sebou mysl Ora Yrada. Král nepromluvil ani slovo, zdálo se, že plně uznává svou porážku. Královna Mewren se nepochybně dokáže pomstít za vše, čím ji kdo ukřivdil - a král Dynt i Or Yrad u ní mají nejeden vroubek.

Or věděl, že Portiuse očekává smrt. Nezbyvalo mu než doufat, že červ, který dosud tkvěl pevně usazen v mozkomíšním moku mládence, nebude v okamžiku smrti nijak deformován. Pokud půjde o smrt ohněm, probere se sice Or Yrad na místě odsud vzdáleném necelé dva kilometry, ale už to nikdy nebude ten pravý Or Yrad. Bude to jen lidská troska s některými základními reflexy, bezmocný tupec, kterého Stremling nepochybně s velkou radostí posadí na palubu portu a pošle na konečnou stanici, když mu před tím do kapsy vrátí všechny doklady, aby v blázinci věděli, s kým mají tu čest, a aby všechny světové listy mohly podat zprávu o Orově posledním debaklu. A Stremling i královna Mewren se budou jen usmívat a vyprávět ságy o jeho zbabělosti a neschopnosti zachránit krále Dynta, který se světil do jeho rukou.

Pokud Portiuse zabijí a tělo zůstane nepoškozeno, bude mít Or dostatek příležitosti uniknout z mrtvého těla a vrátit se jako malý bezmocně se plazící červ zpět; ať už vlastními silami, nebo za pomoci náhodných nosičů. Najde své tělo a pak se vrátí do Sanoru. Krásce Mewren vypálí na čelo znamení hanby a Stremlingovi udělá totéž, co se chystá on učinit Dyntovi.

Trochu ho uklidňovala jediná věc. Stáli přímo před hrobkou královny Mewren, a to bylo místo, na které se Or hodlal v Portiusově těle dostat. Snadno si vypočítal, že právě tady a nikde jinde vězní Stremling nebohou Zwen. Doufal, že královna bude milosrdná a nebude se mstít na tom nevinném dítěti, které sice mohlo ohrozit její postavení na trůně, ale které přesto bylo její dcerou. Or si však těžko dovedl představit, že by ta chladná mumie mohla někoho milovat, byť by to bylo i její vlastní dítě;

Připojili se na konec velkého zástupu rudě oděných Poslů. Or odhadoval, že jich jsou necelé dvě stovky. Švihající jazyky edaphogallů krotily ten podivný zástup mladých mužů, z nichž mnozí kráčeli na toto místo neobyčejně odhodlaně. Or si připomněl, že Poslové jsou přece připravováni pro ten jedinečný okamžik, kdy budou povoláni a vysláni k bohu Kortyzgarovi.

Ucítil palčivou bolest na levém lýtku a cosi s ním smýklo. To se ve svých úvahách poněkud zapomněl a bystrý strážce použil své odporné zbraně. Orovi se chvíli po tom dotyku chtělo zvracet, ale ovládl se. V hustém zástupu se mu podařilo krále ztratit z dohledu. Chtěl křičet, chtěl volat, chtěl všem oznámit, jaký se tady děje zločin, chtěl, aby všichni věděli, že tady jde na porážku i jejich zákonný vládce, pak však pochopil, že je to zbytečné - nikdo by mu nevěnoval pozornost.

Poslové byli seřazeni do zástupů a jeden po druhém přistupovali k mladému muži v bílém plášti. Or ho neznal, injekční stříkačka v jeho ruce však naznačovala, jakému povolání se tento člověk vyučil. Bodal injekce přes látku, a nehleděl na to, zda náhodou nezasáhne nerv nebo jinou důležitou část těla, nestaral se, zda náhodou nezpůsobí embolii. Bylo to zbytečné; život ze všech Poslů během několika minut či hodin stejně vyprchá. Přišla řada i na Portiuse. Pět centimetrů dlouhý hrot se zabodl hochovi do boku a Or poznal, že jehla zasáhla játra. Bez jediného hnutí snesl tu bolest a snažil se rozpoznat složení vakcíny. Nejraději by si znechuceně odplivl. Narkotika. Oběti měly být co nejpokornější. Byla to však určitá výhoda. Stremlinga zřejmě nenapadlo, že červ, kontrolovaný Orem je touto metodou nezasazitelný.

Or se začal chovat jako ostatní, předstíral, že ho přepadla hluboká apatie a nechal sebou cloumat z místa na místo. Ran už nebylo potřeba, poslové by je stejně necítili.

Prošli branou.

Hrobka královny Mewren při pohledu zvenčí připomínala nejspíše románskou rotundu. Nízká zavalitá stavba z leštěného mramoru s titěrnými okénky pod kuželovitou střechou dávala tušit temný stísněný interiér, poskytující za horkých letních dní příjemný chládek.

Ora však udeřil do očí prudký žár a otevřelo se před ním velkolepé panorama. Stál téměř na dně obrovského půlkruhovitého amfiteátru, který na plánu města Sanoru vůbec neexistoval a který se tedy nutně musel vejít do té nenápadné stavby. Strmé tribuny byly obsazeny masou snad stotisícového davu, který temně hučel v očekávání exkluzivní podívané. Za Orovými zády se tyčila temná stěna, pokrytá obrovskou mozaikou představující bitevní výjevy. Podle erbů na štítech bojovníků bylo možné soudit, že se jedná o obrazy z historie královského rodu. Žena na okraji té velkolepé fresky svou hrdou krásnou tvář připomínala královnu Mewren.

Or stál pod nízkým pódiem pokrytým drahou látkou protkanou zlatými nitěmi. Na nízkém piedestalu, pod nádherným baldachýnem, na trůně z ryzího zlata seděla královna Mewren zahalená v průsvitné bílé látce. Její ruce svíraly symboly královské moci a hlavu měla ozdobenou perlovou čelenkou. Po boku jí stáli dva obrovití strážci. Byli jako sochy antických bohů; polonazí, jen s bederní rouškou a jejich naolejovaná těla odrážela matným leskem plameny stovek pochodní, které třímali černě odění muži, snad kněží, snad mnichové, stojící kolem půlkruhovitého dna amfiteátru. Na nízké tribunce se symbolem boha Kortyzgara postával astrolog Stremling v dlouhém černém hábitu se širokými rukávy, které přesto, že měl obě ruce vztaženy k obloze, svými ozdobnými třásněmi dosahoval až k zemi. Nevěrný králův služebník začal právě hovořit.

Or si protřel oči, a pak zjistil, že povrch arény není tvořen pískem. Byl to jediný les vysokých pružných štětín, dlouhých jako ostny dikobrazia a silných jako stonky bambusu. Připomínaly zrudně zvětšenou sametovou srst, kterou probíhaly v mohutných vlnách mocné vzruchy. Or si všiml, že se tak děje synchronně s astrologovou řečí. Stremling hovořil bez mikrofonu, a přesto byla jeho slova díky akustickým vlastnostem prostředí slyšet i na nejvyšší galerii, kde postávaly řady svalovců ozbrojených pozlacenými sudlicemi, v nichž však bylo možné vytušit i implozivní zásobníky. Když Or zvedl oči vzhůru, spatřil dva nebo tři volně se vznášející falkoplány. Smysl celé té velkolepé podívané mu nebyl jasný, cosi mu však říkalo, že šilící zfanatizovaný dav prahne po krvi, jako by jí v ulicích Sanoru vyteklo této noci málo.

Zdálo se, že na Stremlingův pokyn jednotlivé chlupy Kortyzgarovy srsti klesají a odhalují tak ohyzdnou růžovou kůži. Srst si však nelehala, jakýsi zvláštní orgán způsobil, že byla vtahována dovnitř těla, takže připomínala pozpátku puštěný film. Stremling vzýval Kortyzgara jako jediného boha a prosil jej, aby přijal milostivě oběti, které mu teď se svolením celého národa předkládá.

Or se ušklíbl. Těch obětí tady stály dvě stovky. Nepochyboval o tom, že každý z těch, co tady čeká v purpurovém plášti jako berani na porážku, má v temném davu bratry, sestry, rodiče, ale přesto nikdo neplakal. Naopak. Každý dychtivě a krvežíznivě očekával počátek žertvy.

Or však neměl žádnou představu, jakým způsobem budou oběti Kortyzgarovi předloženy, o tom mu však brzy měly být podány důkazy.

Stremlingova dlouhá řeč, které dav naslouchal v napjatém očekávání, konečně skončila. Astrolog znovu vztáhl ruce k obloze, hluboce se uklonil Kortyzgarovi a obrátil se ke královně dosud nehybně sedící na trůně s prosbou, aby zahájila obřad obětování.

Královna lehce přikývla, odložila odznaky moci, které třímala v rukou, a povstala. Ladným krokem, vědoma si toho, že ji sleduje sto tisíc poddaných, přešla na malé pódium a postavila se k jeho okraji. Dva edaphogallové přivlekli prvního nešťastníka a postavili ho před královnu. Ubohý mladík měl oči přivřené a lehce se usmíval. Zdálo se, že je šťasten, že jeho život došel kýženého naplnění.

Jeden edaphogallus podal královně dlouhou tyč, lehce se uklonil a vrátil se na své místo. Královna zvedla zbraň a pohlédla k obloze, kde se na rdících se oblacích začínaly objevovat sluneční paprsky. Když první z nich dopadl do jejích očí a horní okraj slunce vyhlédl na tento svět, královna se rozmáchla a vši silou, které bylo v tom útlém těle až nezvykle mnoho, strčila do bezmocného omámeného těla.

Hoch se nebránil. Nerozpažil ruce, neudělal úkrok stranou. Kácel se zvolna jako podřatý strom z výšky necelých pěti metrů přímo na Kortyzgarovu kůži. Královna se za ním dychtivě, ale opatrně nahnula přes okraj pódia. Hoch se ani nepohnul a zůstal bezmocně ležet. Na opačné straně amfiteátru, ve vzdálenosti snad padesáti metrů, se nad kůží objevil plamínek. Malý namodralý plamínek, ostře zářící a oslňující i přesto, že už bylo denní světlo. Zazářil a začal se blížit.

Lehce rotoval v nevelké výšce nad povrchem a vrhal pestrobarevné odlesky na Kortyzgarovu kůži, která nadále zůstávala nehybná. Oheň dospěl až k oběti, pomalu ji obkroužil kolem dokola. Purpurový oděv rázem vzplál v gejzíru oslňujícího bílého světla. Těla se však, jak se zdálo, plameny ani nedotkly, hoch zůstal ležet nahý. Orovi se zdálo, že by tím mohl být obřad oběti u konce, ale nebylo tomu tak. Na místě, kde se objevil plamínek, začala náhle Kortyzgarova kůže pukat. Trhlina, zprvu nepatrná, se pozvolna rozšiřovala a prodlužovala, takže rozdělila celou plochu amfiteátru na dvě poloviny. Vznikající otvor měl ostře červené stěny a Orovi se zdálo, že vidí jakési obrovské kamenům podobné útvary. Teprve ve chvíli, kdy okraje trhliny orámovala sraštlá a rozpraskaná bariéra vysoká něco kolem tří metrů, pochopil, že ty bílé útvary jsou obrovské zuby. Ubohý mladík se pomalu propadal do gigantických úst, z nichž se vynořoval hříbovitý, pórovitý, odporně vlhký a masitý jazyk, který mohl vážit snad tisíce tun, ale hbitostí si nezadal s obdobným orgánem kteréhokoli živočicha. Or viděl, jak se hoch při kontaktu se slinami zvolna rozpouští, jak se jeho tělo padající kamsi hluboko do netvorových útrob pozvolna zbavuje svalstva a odhaluje vnitřnosti. Or přitom cítil nesmírný odpor k celému tomu divadlu, nebyl však schopen od něj odtrhnout oči, dokud mrtvé a téměř rozložené tělo nezmizelo kdesi hluboko v temném dusivém jícnu.

To už Kortyzgarova ústa zaujímal celou plochu amfiteátru a odule rty se našpulily, prudce se stáhly až vytvořil uprostřed kužel vyživající k nestvůrnému polibku a s ohlušujícím jekotem se roztáhly v očekávání dalšího sousta. Or pochopil, že to mělo být mlasknutí.

Královna samá se ujala organizace dalšího obětování. Dvojice edaphogallů k ní předvedla další oběť. Mewren z ní zručně strhla oděv. Kdo ví, co cítila při pohledu na výborně stavěné svalnaté nahé tělo. Or pochopil, k čemu měli Poslové speciální výživu. Museli Kortyzgarovi chutnat, nesmírně chutnat. A bůh byl vyhladovělý. Sama královna odvedla nahého chlapce k obrovskému katapultu a uložila jeho poslušné tělo do gigantické lžice. Ustoupila a mechanismus spustil. Za obdivného jásotu davů prolétlo nahé tělo obloukem až doprostřed otvoru, který směřoval kamsi hluboko do nitra planety. A tu Or spatřil, že vstříc chlapcovu tělu kvačí opět onen jazyk, ale celý děj se náhle zpomalil; chlapec padal jen centimetr po centimetru, zvolna rotoval a Or viděl, jak se nadále usmívá i přesto, že se ho dotýká smrt.

Hoch zmizel v gejzíru slin a dav obdivně zatleskal.

Kortyzgar mlaskl a žádal si další pokrm.

A tu Or spatřil krále. Stál čtvrtý v řadě, což znamenalo, že na něj velmi brzy přijde řada, protože bůh byl stále při chuti. Dnes bude mít hody, půst byl patrně příliš dlouhý.

Or chápal, že královnu Mewren může vést touha po pomstě, ale nenapadlo ho, že ideové spory mezi manželským párem by mohly dojít tak daleko. Neznal krále Dynta a vlastně ani nevěděl, zda král, pokud by zůstal u moci, neuchystal královně podobný osud. O tom však teď nepřemýšlel. Stále ještě byl ve službách krále Dynta a profesionální čest mu velela, aby učinil vše pro záchranu svého klienta. Zapomněl zcela na to, že on sám bude o několik minut později

následovat ubohého krále a jeho mozek, jeden z nejlepších na této planetě, zmizí kdesi hluboko v nenasytném jícnu obrovské nestvůry. Nic mu nepomůže, z Kortyzgarových útrob se červ nikdy nedostane...

Z jícnu amfiteátru nebylo úniku. Přemlouvat zfanatizovanou královnu nebo proradného Stremlinga bylo bezpředmětné, pustit se do boje se stovkou edaphogallů a tisícovkou strážců bylo zbytečné. Dnes neodvratně skončí život krále Dynta a na kontu Ora Yrada bude černý šrám, protože nejenže neochránil svého klienta, ale svou činností dokonce zapříčinil jeho konec. Kdo po Orovi žádal, aby osvobodil královnu Mewren?

Další nešťastník opsal balistickou křivku, Kortyzgar mlaskl a dav se dostával do extáze.

Ještě dva Poslové a přijde na řadu král.

Královna přehlížela šilící obecenstvo. Byla na vrcholu moci a lid ji miloval. Připravila mu nejkrásnější podívanou, nejvelkolepější oběť, co je Sanor Sanorem. Na věky se bude vyprávět o tom, co se tu dnes odehrává.

Z Kortyzgarových úst se začal linout odpudivý zápach, který však diváci vnímali jako příjemnou vůni. Ostatní oběti nic nevnímaly, byly pod vlivem drogy.

Ted' se dva edaphogallové chopili krále a přivedli jej před královnu. Ta z něj zručně strhla oděv a dřív, než ho odvedla ke katapultu, plivla mu do tváře.

Or musel jednat.

Věděl dobře, že oběti stojící v řadě nikdo nehlídá. Nebylo toho třeba. Poslové se pod vlivem drogy chovali jako tupé ovce. Pouze Or Yrad drogu vnímat nemohl. Nebylo však lehké ovládat Portiusovo otupělé tělo. Or musel napnout všechny síly, aby ochablé svaly přinutil k pohybu. Udělal dva kroky, tři...

Edaphogallové ho ještě nezaregistrovali, pouze královna k němu otočila pohled a chtěla cosi vykřiknout, neměla však čas.

Jako buchar narazilo devadesátikilové dobře stavěné Portiusovo tělo do jednoho z edaphogallů, který se v té chvíli díval na opačnou stranu a útok nečekal. Převrátil se jako pytel brambor, jeho sloupovité nohy se podlomily a mohutné tělo netvora se začalo pomalu převracet do Kortyzgarovy tlamy.

Z obou lastur na konci horních končetin vyšlehly jako blesky růžové jazyky ve snaze zachytit se. Jeden z nich téměř zasáhl Portiusovu nohu, ale Or v poslední chvíli přinutil chlapce, aby nadskočil. Portius víc nevydržel, jeho nohy odmítly sloužit a tělo se zhroutilo na pódiu. Jen jeho oči jako magnetem přitahované dál sledovaly edaphogallův pád. Druhý jazyk se zachytil na okraji rtu a božskou tlamou projel obrovský vzruch. Or, který věděl, jak palčivě reaguje kůže na dotyk tohoto orgánu, si snadno domyslel, jaké pocity asi v tuto chvíli Kortyzgar má. Věděl však, že jeho nervový systém je velmi dlouhý a že bude trvat několik vteřin, možná i minut, než začne reagovat na odporné sousto. Jazyky však edaphogalla neudržely. Oběma rukama se nyní zachytil na vrcholku obrovského zubu, který se však pod vlivem nepodmíněného reflexu pohyboval dovnitř a tím bral netvorovi jakoukoli oporu. Edaphogallovy spáry několikrát bezmocně hrábly do vzduchu. Z jeho hřbetu vyšlehl obrovský plamen.

Jako ohnivá koule, jako bolid, se řítíl edaphogallus dolů, do jícnu pochybného boha.

Královna zběsile vykřikla a couvla. Dav na okamžik ztichl u vědomí toho strašlivého rouhání, kterého byl svědkem, ale málokdo z přihlížejících si byl schopen domyslet, co může následovat.

Jedno však bylo jisté - edaphogallus Kortyzgarovi nechutnal.

Sotva zmizel v hlubině, mohutný jazyk se stáhl dovnitř, aby zastavil nepohodlné sousto dřív než se dostane do hltanu. Mamě. Oba rty se s hřmotem připomínajícím mořskou bouři roztáhly natolik, že se začínala hroutit tribuna. Ozval se ohlušující rachot a z nitra planety se začala valit hmota, jež vůbec nevypadala na to, že je božského původu. Byla to ohavná nahnědlá břečka, ostře páchnoucí čpavkem, sirovodíky a oxidy síry.

Tuny a tuny těžké vazké páchnoucí hmoty se řítily z božských vnitřností, dopadaly na tribuny, takže mnohý divák utonul v přívalu blátivé smrduté tekutiny. Nesmírná panika zachvátila dav, lidé vstávali ze svých míst a přechaly k východům, které byly v mžiku doslova ucpány navzájem po sobě šlapajícími těly, drcenými novými náporů ohavné břečky.

Bůh Kortyzgar zvracel.

Relativně nejméně zvratků dopadlo na pódiu. Orovo vědomí zaznamenalo pohyb štíhlých nožek na vysokých podpatcích a pak ucítil, jak ruce s ostrými červenými nehty drásají Portiusovu kůži.

"Cos to udělal, ty zvíře!" křičela dívčí tvář stažená do ošklivé grimasy, a tu si Or s úžasem, který ho na chvíli málem ohromil, uvědomil jednu překvapující skutečnost.

Žena, která tady vystupovala v roli vládkyně Sanoru, nebyla ta, se kterou strávil včerejší noc. Poznal to podle jemnější pokožky i z toho, že její pleť byla snědá, protože nestrávila posledních několik dní uvnitř temné kobky Dvorany.

I hlas byl trochu jiný. Podoba však při pohledu z dálky mohla klamat. Zblízka už ne.

Portiusem právě ze všech sil cloumala princezna Zwen.

17. kapitola

Král samozřejmě ještě zachráněn nebyl, tím, že Or znemožnil další obětování, královu popravu jen odložil. Ted' musel zneškodnit celou tu mašinerii, která se proti králi spikla, a to tím spíš, že si byl vědom toho, že ze současného Sanoru je král jediným, kdo je ochoten bránit Kortyzgarovi v dalším rozmachu. Pokud zvítězí princezna Zwen se svým věrným nohsledem Stremlingem, je osud planety zpečetěn. Země bude sloužit za potravu gigantické zrůdě, která jednou bude požírat celý vesmír. Zwen, jejíž síla se mírou vzteku znásobovala, zvedla Portiusovo tělo z podlahy a uštědřila mu mohutný políček. Nehty se zabořily do Portiusovy tváře.

"Strážel!" řičela nepřítelně. "Zmocněte se toho padoucha! Stáhněte z něj kůži zaživa! Přibijte ho na metabolický kříž!"

Nejbližší dva edaphogallové udělali krok a Or uviděl, že musí jednat.

Neměl na to příliš mnoho času. Byla tady jediná možnost, jak ovlivnit princeznu. Musel to však stihnout, pokud držela Portiuse. Naštěstí se nezdálo, že by minila svou bezmocnou oběť pustit. Štíhlé prstíky ted' svíraly Portiusův krk a palec

drtil krkavici, Portius musel cítit snížený přívod krve do mozku, ale Orovi to nevadilo. Musel však přerušit kontakt s Portiusovým tělem.

Opustil pohodlné lůžko v prostoru pod lebeční kostí a začal klouzat podél míchy. Zajel do otvoru v páteři a proplétal se mezi vyčnívajícími silnými prameny nervů, které nesměl narušit. Během dvou vteřin proklouzl až do bederní páteře a tam soustředil na malém prostoru veškerou svou hmotu. Věděl, že za tu dobu už museli oba edaphogallové dospět až k Portiusovi a teď se ho možná už chápou svými ohyzdnými jedovatými jazyky. Pochyboval sice o tom, že by se odvážili Portiuse svrhnout do dávicího Kortyzgarova jícnu, protože by tím mohli přivodit další nevyzpytatelnou reakci boha, ale smrt z jejich rukou mohla následovat během několika vteřin, a to i přesto, že mu královna slíbovala dlouhá a vybraná muka.

Or teď musel spoléhat jen na svou zkušenost, mrštnost a obratnost. Prorazil mezi obratli v místě, kde už nebyla mícha, pronikl tenkou vrstvou svalů a protrhl kůži.

Nikdo si nevšiml malého krvavého gejzíru, protože v těch místech měl Portius tělo kryto oděvem.

Jako píďalka se teď Or, podoban malému stříbřitému červu, dral pod pláštěm směrem, kde Zweniny ruce stále ještě křečovitě svíraly Portiusův krk. Or doslova cítil, jak se jeden z těch nestvůrných zobáků edaphogallů blíží k osmahlé kůži a chystá se, že ji bude trhat na tenké provazce.

Minul obě klíční kosti a konečně narazil na krvavě rudé nehty.

Při prvním dotyku sebou Zwen lehce trhla, ale už neměla čas uskočit. Vzápětí se Or plazil po její dlani.

Princezna v mžiku pochopila, oč se jedná, prudce se rozmáchla a pokusila se ho odhodit. Kdyby byl Or obyčejným předmětem, odlétl by nejméně dvacet metrů daleko. Or však nebyl obyčejným předmětem, byl teď červem, soustředěným zhmotnělým vědomím, které se už vedralo princezně pod kůži na zápěstí a nic už nemohlo zabránit tomu, aby se dostalo přímou cestou do mozku.

Princezna si prohlížela krvavou ranku. Or věděl, jaké nebezpečí může spočívat v tom, když zraní princeznu, chráněnou Kortyzgarem, ale neměl v té chvíli nic jiného na vybranou. Pronikl tepnou, přímo do prudkého krevního proudu, jež byl nyní pod vysokým tlakem, neboť Zwenin tep dosáhl vlivem vzrušení téměř dvou set pulsů za minutu. Or přesto pokračoval za svým cílem a nic ho nemohlo odradit.

Nevěděl, že princezna bezhlavě prchá ze svého místa, že vběhla přímo mezi pokojně stojící oběti, které ani Kortyzgarova zloba nemohla probudit z letargie, netušil že její zrak je napůl zaslepen čpící břečkou, nevěděl, že princezna zběsile poroučí všem sluhům, aby přestali poslouchat její další příkazy.

V dané situaci však nebyl namísto nikdo, kdo by byl schopen princezně porozumět.

Když se Or konečně usadil ve svém pohodlném lůžku, když sevřel princeznin mozek a stal se jeho součástí, padlo konečně princeznino tělo na zem a zůstalo bezmocně ležet. A Or prohlédl.

"Zadržte!" vykřikl a na okamžik se podívil svému hlasu. Poprvé v životě vládl ženskému tělu.

Pokusil se vstát, a pomáhal mu v tom jeden edaphogallus.

"Nedotýkej se mě, ty zrůdo!" přemohl v sobě Or odpor vůči nechutnému živočichu. Edaphogallus Zwen rozpačitě pustil.

Or v princeznině těle přehlížel tu spoušť. Kortyzgar se naštěstí už přestal dávit, ústa se mu pomalu zavírala a masité rty se jako nestvůrní pouštní červi pomalu ztrácely v mase pokožky, která se opět zacelovala a jako osení na ní začaly vyrazet rezavé chloupky. Obětní obřad byl pro dnešek u konce. Mnozí diváci se uklidnili a zůstaly na svých místech, celý amfiteátr byl však pokryt blátivou břečkou, která musela nesnesitelně páchnout. Or si však uvědomil, že Zweniny smysly mu tento zápach reprodukuje jako lehce omamnou neobyčejně příjemnou vůni cizího parfému.

Řada edaphogallů se rozpadla, mnozí uprchlí, jen desítka nejvěrnějších tu zůstala. Krom toho Or spatřil, že několik svalnateců seběhlo z horní galerie a nyní mířilo zbraní na rudě oděné zajatce, kteří však nadále bez hnutí stáli na svém místě a s přimhouřenýma očima se usmívali.

Dva edaphogallové svírali Portiusovo tělo a jen Zwenin výkřik zabránil tomu, aby mu žhnoucí jazyk nevypálil oči.

"Okamžitě ho pusťte," poručil Or Zweninými ústy. Edaphogallové se na sebe nechápavě podívali a uvolnili sevření.

Uklonili se princezně, zatímco Portiusovo tělo spadlo bezmocně na dřevěnou podlahu. Or se k němu sklonil. Když zjistil, že Portius ještě dýchá, poněkud se uklidnil.

Odkudsi přiběhl Stremling.

"Stalo se vám něco, má vzácná paní?" pronesla jeho úlisná ústa a Or opět pocítil odpor. Byl si téměř jist tím, že tento bídák jen doufal, že princeznu může postihnout v té vřavě dost politováníhodný osud, který by právě jeho vymrštil na nejvyšší místo společenského žebříčku.

"Strážte!" vykřikla princezna.

Dva edaphogallové přiskočili.

"Vy ne! Vy!" máchl Or směrem ke gardistům.

Stáli tady hned čtyři, a dýchal z nich projev absolutní poslušnosti.

"Chopte se ho," ukázala princezna na otřeseného Stremlinga. "Do pěti minut ať visí na metabolickém kříži!"

Pochopové se zmocnili zuřivě se bránícího astrologa s neobyčejným nadšením. Or si s ulehčením oddychl. Pochopily že v gardistech zůstalo přece jen dostatek lidskosti, aby pocítili nenávisť vůči tomu, kdo jim dlouhé roky nemilosrdně vládl krutou a železnou rukou. Byl si jist, že pokud jiné úkoly plnili liknavě, právě teď si dají na své práci neobyčejně záležet.

Or přinutil princeznino tělo, aby vystoupilo na tribunu.

"Občané Sanoru!" oslovil přítomné. Akustika amfiteátru dovolila, aby ho slyšeli i diváci na nejbzdálenějších místech.

"Byli jste právě svědky politováníhodné události, neslýchané zrahy, které se dopustil ten, kdo se vetřel do přízně královské rodiny. Kdyby tento mladík," ukázal Or na bezvládně ležící Portiusovo tělo, "jménem Portius, včas nezasáhl,

mohlo dojít k jedné z nejstrašnějších událostí v dějinách Sanoru. Vím, každý z nás s radostí obětuje sám sebe ve prospěch našeho jediného boha, když tak osud přikáže. I sám panovník předstoupí před boží trůn, když přijde čas. Nesmí k tomu však dojít předčasně. K čemu je království bez vládcy, k čemu je osiřelý trůn? Pohledne sem!" vykřikl a ukázal na krále Dynta.

Dav rozpačitě vydechl. Or si nebyl jist, zda lid svého krále miloval či nikoli, ani nevěděl, jaký to byl vládce, byl si však jist tím, že nikdo se veřejně neodvážil projevit králi nepřítel.

"Stremling chtěl obětovat bohu Kortyzgarovi samotného vládce dříve, než provdal svou jedinou dceru, dříve než porodila následníka trůnu. Chtěl zničit Dvoranu života, chrám zasvěcení. Chtěl zničit Kortyzgara, našeho jediného boha, a sám vládnout krutě a nelítostně celému národu i celému světu."

Konečně se dav probudil. "Ať žije král! Ať žije princezna Zwen! Ať zhyne Stremling!"

Sám Stremling, kterého odváděli po celé délce pódia a na nějž rozlícený dav plival a házel materiál, kterého zde bylo dostatek, se podobal jediné blátivé kouli. To mu však nezabránilo v tom, aby dřív, než se ponořil do tunelu v bariéře, nevykřikl: "Lidi, to přece není princezna, to je převlečený špión Or Yrad!"

Téměř nikdo ho neslyšel.

Or vydal pokyny, aby odvedli krále i Portiuse a poskytli jim první pomoc; požádal diváky, aby ukázněně opustili amfiteátr. Ale jeden z gardistů, který byl Stremlingovi oddán a podílel se na jeho spiknutí, pochopil, co se děje. Aniž mu v tom kdo mohl zabránit, proběhl napříč pódiem. Or byl tak neopatrný, že si ho všiml až když ostrý hrot pronikal do princezniny hrudi.

Or sice nic necítil, ale princeznina ústa bolestně vykřikla. Or neměl sílu udržet její tělo ve svislé poloze. Ještě než však princezna dopadla na zem, uvědomil si Or celý rozsah neštěstí.

Princeznino tělo bylo doslova prosáknuto kovem mytronem. Rána pro ni nebyla nebezpečná, hrot kopí se ohnul dva centimetry pod kůží, a dostal se tak hluboko jen proto, že měla odpojeny obranné reflexy.

Zranit bytost, která je pod ochranou samotného Kortyzgara a která je s ním díky mytronu vlastně bytostně spojena, je pro boha strašlivou urážkou.

Čtveřice edaphogallů z princezniny osobní stráže, zatím trestuhodně zanedbávající své povinnosti, se chopila zrádce a v mžiku ho odzbrojila. Svými těly na necelou minutu zakryli nešťastníka, a když se opět rozestoupili, zůstaly tu místo gardisty jen malé neidentifikovatelné zbytky. Zakrvácené tlamy edaphogallů dávaly zřetelně najevo, kam se poděla převážná část těla, z něhož zaživa rvali velké kusy. Po celou tu dobu Or nepřítelně křičel, aby odvážlivce nechali, aby byl předám řádnému soudu. Marně. Události dostaly takový spád, že i edaphogallové, za normálních okolností vykonávající všechny příkazy okamžitě a do posledního zbytku, se počali vymykat kontrole. Zbývající část té nevelké čety pronikla na tribunu, kde začalo masové vraždění. Edaphogallové si nevybírali své oběti a rvali na kusy každého, kdo jim přišel do cesty. Nebyl tu nikdo, kdo by zorganizoval tisícovku gardistů stále pasivně postávajících na nejvyšším ochozu. Or se pomalu vzpamatoval a přinutil princeznino tělo vstát. Doplížil se zvolna na tribunu a bezvýsledně volal na edaphogally, aby zanechali svého zvířecího řádění. Vytrhl proto nejbližšímu ozbrojenci od pasu implozér a vrhl se kupředu, nedbaje toho, že jeho rána krvácí, nedbaje toho, že se takto jako princezna vystavuje ještě většímu nebezpečí, nedbaje toho, že král zůstává bez ochrany.

Dívčí postava stanula proti nestvůrnému monstři, které mezi pařáty drtilo znetvořené tělo. Výboj energie zasáhl edaphogalla do čela a ten se zvolna začal hroutit k zemi. Stupně tribuny se zbarvili do rezava, jak se edaphogallovo tělo proměňovalo v beztvorou masu nahnědlého rosolu.

Teprve teď se vzpamatovali gardisté a sbíhali po stupních dolů, i když jim v tom překáželi panicky prchající diváci. Rozpoutal se boj, který byl zprvu nepřehledný, ale jeho výsledek byl předem jasný. Poslední edaphogallus padl pod ranou mohutného meče, který třímal ve svalnatých pažích sám velitel gardistů, jenž se veden princezniným příkladem dal sám do boje a strhl tím i ostatní. Amfiteátr připomínal jatka.

Or, který sám zlikvidoval tři obludy, odhodil konečně nepotřebný implozér. Náboje mu došly zároveň se skončením krvavé řeže. Přehlédl tribuny, které zely prázdnotou. Jen asi tisícovka těl, z nichž mnohá se ještě pohybovala, zůstala na místě po bezuzdém vraždění. Byla to obžaloba svědomí toho, kdo si usmyslel, že budou edaphogallové v Sanoru používáni jako ochrana příslušníků královského rodu.

Tribuna pod Orovyňma nohama se zahoupala.

Houpala se víc, než by odpovídalo opojení z bitvy. Houpala se, protože se pod Sanorem opět rozpoutalo zemětřesení, které srazilo Ora k zemi. Z hlubin země se začal ozývat hromový rachot a ohromné betonové stupně se pomalu řítily dolů a dobíjely ty, kteří nezahynuli ve spárech edaphogallů. Obloha potměla a začínala mizet, brzy nato se začínala ztrácet i gravitace.

A Or pochopil.

Lidé urazili boha tím, že poranili osobu, která je pod jeho ochranou. Bůh se rozhodl, že se stáhne. Tím zničil i ochrannou bariéru, která udržovala tuto část města v nových souřadnicích. Několik čtvrtí Sanoru, přenesených sem z vůle Stremlinga, se začínalo vracet tam, kam patřily.

Or sice nechápal, jaká je souvislost mezi obludnou larvou požírající zemské jablko, a myslí lidí, kteří mají tělo prosáklé mytronem, ale věděl, že by musel žít v Sanoru dlouhé roky, aby pronikl do těchto pečlivě střežených tajemství.

Jisté bylo, že ke svému vývoji Kortyzgar potřeboval lidi, kteří byli pod jeho přímým vlivem. Pokud by tito lidé zahynuli, patrně by zahynul i Kortyzgar. Or si však neodvažoval domyslet, jaký osud by pak asi potkal planetu.

Probral se uprostřed trosek. Kolem dobíhali vyděšení lidé. Tribuny zmizely, Or v princeznině těle ležel na ulici nedaleko hrobky královny Mewren. Opatrně vstal a sykl bolestí, protože zapomněl na čerstvou ránu, která stále ještě krvácela. Vstoupil pomalu mezi trosky a pochopil, že tady už nikdo nikdy žádné obětní reje provádět nebude. Kortyzgar si bude muset najít jiné místo, kde budou moci jeho ústa polykat bezbranné oběti. Je jisté, že potřebuje k životu i lidské maso?

Jako stopové prvky nebo vitaminy? Je jisté, že všichni lidé v Sanoru žijí pod vlivem tohoto nesmírného monstra, které jako kukaččí mládě využívá lidí jen ke svému prospěchu, které vraždí, když je potřeba, a rozdává štědré dary, třebas i dar nesmrtelnosti, když se mu zachce. Je možné, že i Or Yrad byl po celou tu dobu tady pod vlivem Kortyzgara a jen proto napáchal tolik hloupostí?

Vyrazil do ulic jak mohl nejrychleji. Ovládal teď sice stále ještě princeznu Zwen, ale potřeboval se stát co nejdříve opět Orem Yradem. Pobyt v princeznně slabém a navíc zraněném těle byl už zbytečný.

Na místo, kde kdysi stávalo vězení, dorazil v deseti minutách. Labyrintem chodeb a schodišť proběhl bez nejmenšího zaváhání, i když cítil, že princeznino tělo je nezvyklým pohybem dost unaveno. Děvče bylo příliš zvyklé na pohodlí a asi nikdy životě neběhalo.

"Otevři!" vykřikl Or princeznnými ústy na strážného, ten však, i když bylo zřejmé, že princeznu poznal, jen pokrčil rameny. "Nerozuměl jsi?" divil se Or, vrátný se však jen zděšeně díval na dveře cely, a tu se ukázalo, že nejsou zamčené.

Sotva Or vstoupil dovnitř, překvapeně stanul na prahu.

Jeho tělo viselo bezvládně v okovech, a zbýval snad jen okamžik, aby bylo probodeno kopím, jež ve svých křehkých ručkách svírala královna Mewren.

Kdyby byl ve svém těle Ora Yrada, jediným skokem by dokázal vyrazit té rozlícené sani smrtící zbraň z ruky. Byl však princeznou, poněkud oslabenou zraněním a vysílenou dlouhým během. Zbývala mu jen ta nejučinnější ženská zbraň. Jazyk.

Vykřikl, čímž zastavil královnu uprostřed pohybu.

"Ty?" podivila se Mewren. "Co tu chceš, proradnice? Ty, která jsi mne nechala dlouhé roky trpět ve vězení, a pustila mě odtamtud až tehdy, když jsi mě zase potřebovala?"

Or v nejmenším nepotřeboval, aby královna poznala, že se vrátil oprávněný vlastník bezmocného těla. Nevěděl však nic o tom, jak se vyvíjely vztahy mezi královnou a princeznou v posledních letech. Když byla královna zavřená v Dvoraně, princezna o tom nepochybně věděla, a přesto neudělala nic pro její osvobození. Možná, že jí dokonce tento stav věci vyhovoval, možná by ráda zaujala její místo. Vysvobození královny z Dvorany tedy nebylo v plánu?

"Král nezemřel!" řekl Or princeznnými ústy. Doufal, že smrt krále byla součástí spiknutí, na němž se podílely obě dvě. Potřeboval královnu něčím ohromit, ale příliš se mu to nepodařilo.

"To už vím," zkrivila se královnina tvář nenávistí. Odkud, napadlo Ora.

"Zpackalas to, jak jen jsi mohla. Proč jsi nenechala řídit obětování mě?"

"Král nezemřel, jeho pochopové jsou nám na stopě v čele s Orem Yradem," pokračoval Or a udělal krok ke královně.

"Jistě; proto musí tenhle nepohodlný svědek zemřít."

"Ty ho chceš zlikvidovat v jediném okamžiku? Toho netvora? Stremlinga už narazili na metabolický kříž. Jak bych si přála, aby visel vedle něj."

"A do třetice tvůj milovaný tatíček, vid', a pak ještě já, ty bestie!" Mewren se obrátila proti své dceři. Orovi teď už bezprostřední nebezpečí nehrozilo. "Ne, Or tam viset nebude, ale ty. Ty, dcera tupce Dynta, který si usmyslel, že bude sám bohem, Dynta, který se domnívá, že dokáže zničit Kortyzgara!"

Or při té podivné hádce rychle zhodnotil situaci. Dobře věděl, že Mewren je mnohem silnější než Zwen, a pokusil se najít mezi vězňi spojence. A tu se jeho oči rozšířily hrůzou, když spatřil, co královna stačila před jeho příchodem napáchat. Pochopil, že nechtěla mít jediného svědka svého nelidského počínání.

Jako smyslů zbavený se Or vrhl na královnu. Bušil do ní maličkými pěstičkami, a nechápal, kde se v té ženě vzala taková zvrhlost.

"Proč jsi je zabila," křičel Or, "proč jsi je všechny zabila? Co ti udělali?"

"Ty nejsi Zwen?" podivila se náhle královna a ohnala se ostře nabroušenou zbraní. Or ucítil bolest a spatřil dlouhý krvavý šrám na princeznně boku. Zlost, která ho naplňovala dodávala princezně neobyčejnou sílu.

Stačil zachytit zbraň a trhl s ní, takže královna ztratila rovnováhu. Vzápětí již bodal ze vši síly do toho bílého těla, královna nepřírozeně křičela a snažila se krýt před ranami, které přicházely ze všech stran.

"Tak už dost," ozval se hlas, který byl navyklý velet, a Or ucítil, že se ho chopily silné ruce. Když se ohlédl, spatřil krále Dynta, který vešel do haly oblečen do svého slavnostního oděvu. Členové jeho stráže se rázem chopili obou žen, které si navzájem usilovaly o život, i když věděly, že je to marné.

Nevěděl, jak s nimi král naloží, a rozhodl se, že nebude na nic čekat. Hbitě opustil pohodlné lůžko kolem Zwenina mozku a dřív, než stačily stráže obě zatčené ženy odvést, Orovo zdánlivě mrtvé tělo se pohnulo.

18. kapitola

Port odlétal za půl hodiny. Byl to první letoun, který zalétl po pravidelné lince do Sanoru poté, co bylo obnoveno spojení se světem.

Z oken královské rezidence mohl Or vidět město, ještě před čtyřmi dny perlu této části světa. Sanor vypadal, jako by se jím přehnala plenící vojska. Snad ani jediný dům, včetně královského paláce, nezůstal celý. I trůnní síň, kde král Dynt přijal vzácného hosta, neměl stěny v pravém slova smyslu a strop udržovaly v patřičné výši železné nosníky.

Or věděl, že po ulicích bloudí tisíce zbědovaných obyvatel, kteří nevěděli, zda mají hovořit o štěstí, že přežili tu neslýchanou zkázu. Do města měl nyní přístup jen hlad a epidemie. Svět váhal s pomocí, protože izolace Sanoru, tak příznačná pro tento malý stát, nedala zuboženému městu ani šanci vyslat řádně formulovanou žádost o pomoc. Or si umínil, že ihned po přiletu na kontinent se pokusí zbucovat svědomí lidstva.

"Kortyzgar není mrtev," řekl král Dynt. Seděl sice na trůně, ale jeho někdejší důstojnost byla ta tam. "Je to naše štěstí, že není mrtev. Ore Yrade, dlouhé roky se bojím toho, co Kortyzgar napáchá, až doroste, ale ještě víc se bojím toho, co by se stalo, kdyby zahynul. Místní vědci jsou přesvědčeni, že existence Kortyzgara je nezbytně nutná pro existenci

planety, že je to symbióza, kterou dostala Země do vínků už při svém zrození. My všichni jsme Kortyzgarovými služebníky. Snad jsem se dopustil strašlivého zločinu tím, že jsem hned na počátku své vlády odmítl dávat bohu lidské oběti. Královna Mewren se proti tomu vzbouřila. Izoloval jsem ji a Stremlinga se mi podařilo zkrátit zlatě. Pak ale dospěla Zwen. Podobá se matce snad ve všem. Snažil jsem se z ní vychovat řádnou ženu, ale byla příliš pod Stremlingovým vlivem. Ti dva se proti mně spikli. Věděl jsem, že to byli oni, kdo objevil slepý Kortyzgarův výběžek. Museli ho chránit, bylo třeba na nový ostrov přenést zeminu. Nenapadlo mě, když jsem jim k tomu dával svolení, že k tomu použijí půdy právě z centra města. Nenapadlo mě, že mne budou vydírat. Právě Stremling mi dal pokyn, abych zavolal na pomoc tebe. Svět musel být klidný, svět nesměl vědět, co se tu děje. Král měl mít alibi, povolal přece na pomoc toho nejlepšího muže. Potřebovali tě především k tomu, Ore, abys osvobodil královnu, a ukázalo se, že jsi skutečně jediným člověkem, který něco takového dokáže. Ne, Zwen netoužila po tom, aby se znovu setkala se svou matkou. Královna však jediná ovládala přesně rituály, které jsou potřeba při těch ohavných obětech. Ukázalo se, že Zwen je neobyčejně učenlivou dcerou...

Inu, Ore, byl jsi mnohem schopnější, než hovořila pověst. Měl bych ti být vděčný; svou práci jsi odvedl, jak nejlépe jsi dokázal. Ti dva netvoří zavinili smrt několika tisíc lidí a zanechali naše království v troskách.

Jsem už starý a unavený. Potřeboval bych vystřídat na trůně, ale princezně Zwen nemohu předat vládu. Očekává ji osud její matky. Obě budou uzavřeny v Dvoraně života a jistě se tam nebudou nudit; mají se rády jako pes s kočkou. Pro ně to však bude jen několik dní pod dozorem edaphogalla, posledního edaphogalla, který nám zbyl, než se najde někdo, kdo je po staletích z jejich vězení vysvobodí. Do té doby zůstane dvorana uzavřena, nikdo do ní nevstoupí, žádný královský potomek už nebude mít tělo prosáklé mytronem, žádný nebu-de fanatickým otrokem toho nestvůrného Kortyzgara.

Mohl bych ale udělat výjimku, Ore Yrade. Jsi ten nejschopnější a nejodvážnější člověk, kterého jsem kdy poznal. Byl bys pravý muž na tomto místě. Vezmi si za ženu princeznu Zwen - ty ji dokážeš ovládnout. Nasad' si na hlavu královskou korunu a usedni na sanor-ský trůn. Ty bys dokázal zkrátit i Kortyzgara..."

"Děkuji ti, králi, za nabídku," snažil se Or používat co nejdiplomatičtější formulaci. "Princezna Zwen je skutečně krásná žena a Kortyzgar je oříšek, který stojí za rozlousknutí. Bojím se však, že bych napáchal mnohem víc škody než užítku. Nikdy bych se nenaučil Kortyzgarovi rozumět. Je to přece jen živá bytost a bojím se, že je natolik odlišná, že nebude mít s nikým slitování. Ví, roste a ničí Zemi. Jednou proroste celou planetu. Teď se o něm lidstvo doví. Ovšem, ještě je tady jedna prastará věštba. Nikdo, kdo miní vyrazit Kortyzgarovo tajemství, neopustí Sanor živ a zdrav. Jenže já za půl hodiny odletím a nikdo mi v tom nezabrání. Kortyzgar musí zahynout. Nemusí to být brzy. Snad za sto, snad za tisíc let. Někdo ale musí upozornit lidstvo, jaké nebezpečí zraje pod našima nohama. Proto odejdu."

Vyměnili si ještě několik zdvořilostních frází a král Dynt poručil novému veliteli stráže, aby hosta doprovodil na letiště. Portius se ujal své povinnosti s veškerou vážností.

Když Or opouštěl trosky paláce, uviděl na nádvoří stát metabolický kříž. To, co na něm viselo, se Stremlingovi podobalo už jen velice málo. Opodál vysedával netopýroid, který v zobáku držel kus krvácejícího masa. Or marně přemýšlel, kdo asi byl tak krutý, že Stremlingovi zpestřil trest tímto originálním způsobem. Chtěl prosit za jeho rychlou smrt, ale blesk, který spatřil v Portiusových očích, hovořil za vše. Libelle už život nikdo nevrátí, Port se velebně vznesl z popraskané plochy. Mohutný stroj opsal oblouk a Or si smutně prohlížel žalostné trosky, které zůstaly z překrásného města. Chtěl se sem ještě vrátit. Byl natolik zamyšlen, že neslyšel slabý tikot mechanismu, který se ozýval z lemu jeho no-vých šatů.

Přibližně v téže době, ve vzdálenosti tří set světelných let, se vynořil z nulového prostora malý bojový člun. Hvězda Bellatrix tvořila hlavní dominantu této části kosmu.

Její soustavu tvořily tisíce drobných úlomků kdysi velké a mohutné planety, kroužící kule hvězdy po nepravidelných drahách.

Pilot člunu se zachvěním pozoroval ten bezútěšný svět.

Již v okamžiku startu věděl, že byl oklamán, rozhodl se však hrát svou hru až do poslední chvíle.

Skutečný Or Yrad musel mít šanci dostat se do města Sanoru nepozorovaně; Stremling musel věřit, že se Ora zbavil.

Orovi dvojníku zbývalo kyslíku na dva roky letu, potravin zhruba na tutéž dobu. Věděl však, že se za tu dobu nedostane od hvězdy dál než na jeden světelný měsíc.

Pomyslel si, že nejjednodušší by bylo namířit člun přímo do ohnivého žhavého kotouče hvězdy.

Cosí ho však zadrželo. Na sebevraždu je přece vždycky času dost.